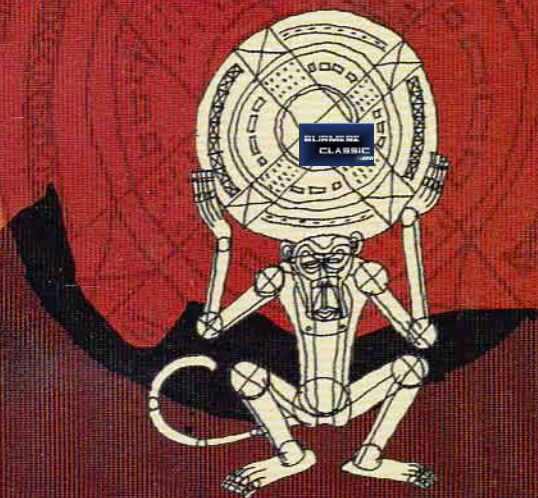

စိတ်ကူးချီ၍ အနုပညာ

ဘုရင်ကြီး ၏
စည်တော်
 နှင့်

အခြား အာဖရိက ပုံပြင်များ

ဇော်မောင်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော် နှင့် အခြားအာဖရိကပုံပြင်များ ဇော်မောင်

စည်တော် - ဦးစန်ညွှန်း စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅ ဝမ်လမ်း၊ တာမွေ၊
ရန်ကင်း - အိတ်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၃၊ ယုန်မိလမ်း၊ ရန်ကင်း၊
မြန်မာနှင့် အပြင်အဆင် - ဇော်မောင်
၂၀၁၃ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
အုပ်စု ၁၂၀၀ ကျပ်

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်နှင့်အခြားအာဖရိကပုံပြင်များ
ဇော်မောင် ရန်ကင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၃၊
အုပ်စု ၁၂၀၀၊ မျက်နှာ၊ ၁၂၅ စင်တီ x ၁၈၅ စင်တီ
(၁) ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်နှင့်အခြားအာဖရိကပုံပြင်များ

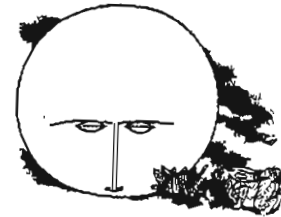
ပထမအကြိမ်

ဘုရင်ကြီး
စည်တော်

အခြား အာဖရိကပုံပြင်များ

ဖော်မောင်

BURMESE
CLASSIC

The King's Drum

and

Other African Stories

by

Harold Courlander

illustrated

by

Enrico Arno

မာတိကာ

အမှတ်	၁
ဂင်မင်လီ ရဲ့ သီချင်း ဂင်နိုလှူဖို့ရာ၊ မာလီ။	၃
ဂူရုနိစိတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဂူရုနိစိ လှူဖို့ရာ၊ ခိုလှောင်ခဲ့ ဂါနာအထက်	၈
အမြန်ဆုံး လူ သုံးယောက် မင်ဒီလှူဖို့ရာ၊ ဘိုင်ခေါက်တိုင်	၁၂
ငါးဖမ်းသမား ဂျာနို လှူဖို့ရာ၊ လီဘဲရီးယား	၁၅
အကြီးအကဲသစ်အတွက် သီချင်း အရုန်တီ အုပ်ရာ၊ ဂါနာ။	၁၈
အခြေရှာပါ။ ဘယ်သူ့ အကြီးအကဲရဲ့ သမီးကိုရမလဲ။ အရုန်တီနယ်၊ ဂါနာ။	၂၃
ဘုရင်ကြီးရဲ့ စည်တော် အရုန်တီ လှူဖို့ရာ၊ ဂါနာ။	၂၅
ဆီနို ဘုရင် ပိုတော်လ် လှူဖို့ရာ၊ ဆီနိုဂေါ။	၃၂
မိုးနတ်မင်းရဲ့ သမီးတော် အရုန်တီ လှူဖို့ရာ၊ ဂါနာ။	၃၆
သိမ်းစွန့်ငှက်ရဲ့ မင်လာပွဲ အိမ်းလှူဖို့ရာ၊ တိုဂို။	၄၂
ဆင်းရဲတာကို အက်အာဘုရင် တွေ့ရှိသွားခြင်း ဒါဟိုမေ လှူဖို့ရာ	၄၅
သူကြီးသား သုံးယောက် ဟောစာ၊ နိုင်ဂျီးရီးယား	၅၂
ဂိုလာက သူ့ရဲကောင်း ဟာအုဆာ လှူဖို့ရာ၊ နိုင်ဂျီးရီးယား	၅၃
ပွဲတော် ဗာမန်လှူဖို့ရာ၊ ကာမရာဇ်	၅၅

မာတိကာ

ကိုဖားရဲ့ မယားနှစ်ယောက်ပုတ်ပေးတဲ့ နာဒီဘာပူတင်း ဘာကွန်ဂို လှူဖို့ရာ၊ ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ။	၆၁
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲသွားကြပုံ ဘာကွန်ဂို လှူဖို့ရာ၊ ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ	၆၃
စကားပြောတဲ့ ကျားသစ်နဲ့ မုဆိုး ဘာကွန်ဂိုလှူဖို့ရာ၊ ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ။	၆၉
အတိတ်နဲ့ အနာဂတ် မဘာကလှူဖို့ရာ၊ အင်ဂိုလာ။	၇၃
ဆင်လိုက်မုဆိုး မဘာကလှူဖို့ရာ၊ အင်ဂိုလာ။	၇၅
ယောကျာ်မနဲ့ သူသားမက် လိုအန်ဒါ အပြောင်အပျက်ကောင်း၊ အင်ဂိုလာ။	၇၈
မြည်းတိုမေးတဲ့ တရားမျှတမှု အိမ်ယုမ်းယား။	၈၀
ခြင်္သေ့ရဲ့ ဝေရု ဆိုမာလီ။	၈၅
စစ်ထွက်သွားတဲ့ နဝစ် ဆိုမာလီယား။	၈၇
ဆိုးဖြတ်ချက်မြန်သူ ရှဒ ဆူးနို။	၉၆
သစ်ကလားအုပ် အမဲလိုက်သမား မာစာဆီလှူဖို့ရာ၊ ကင်ညာနဲ့တန်ဂန်ယီက	၉၉
ကျောက်တုံးပုလွေ ဘန်တလှူဖို့ရာ၊ မြောက်ပိုင်းဆိုဒီးရှား။	၁၀၅
ပုတ်သင်ညိုတွေ ဘာကြောင့် ခေါင်ညိုတံ ဘန်မာလှူဖို့ရာ၊ မြောက်ပိုင်းဆိုဒီးရှား။	၁၀၈
ဆေးရွက်ရှုသူနဲ့ ဆေးပင်စိုက်သူ မာရှိုးနား၊ လှူဖို့ရာ၊ တောင်ပိုင်းဆိုဒီးရှားနဲ့ ခိုဆင်ဘင်။	၁၁၁
လမင်းရဲ့အမှာစကား ဟော့တန်တော့၊ တောင်အာဖရိက။	၁၁၂

အမှာ

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖြစ်တာ စာအုပ်အဖုံးနဲ့
 အတွင်းပုံဆွဲသူကြောင့်ဆိုရင် အံ့ဩသွားမှာလား။
 ပုံဆွဲသူက ကျွန်တော်လို သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆွဲသူကို ဒီစာအုပ်
 အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားအောင် စွဲဆောင်နိုင်တယ်။
 ပုံကြောင့်အတွင်းထဲက ပုံပြင်တွေဖတ်မိသွားတော့ အားပါး
 ပုံပြင်တွေက ကျွန်တော်တို့ခေတ်လို ဘာသာတရားတွေ၊
 နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွေ၊ စီးပွားရေးနည်းဗျူဟာတွေ၊ တခြား
 ဒီခေတ်မှာ ပေါ်လာနေတဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ ကင်းလွတ်
 နေပြီး လူ့ရဲ့ နဂိုလ်သိစိတ်ပေါ် အခြေခံပြီး အမှားအမှန်
 အကောင်းအဆိုး၊ လုပ်သင့်မလုပ်သင့်ဆိုတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို
 ကောင်းကောင်း၊ ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်အောင် အကွက်
 ကျကျ ပြောပြ၊ လမ်းညွှန်ပြသွားနိုင်တာပါက လားရယ်လို့
 ဩချရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်
 ဖတ်ကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းပါရစေ။

လေးစားစွာ
 ဇော်မောင်
 ၆ ဇူလိုင် ၂၀၁၃

ဂင်မင်လီ ရဲ့ သီချင်း

ဂင်ဒိုလူမျိုးစု၊ မာလီ။

တစ်ခါတုန်းက အာဖရိကမှာ ဂင်ဒိုလူမျိုးတွေရဲ့ ဘုရင်ကြီး ကိုနန်ရောင်ဆိုတာ ရှိသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီဘုရင်ကြီး ကိုနန်ရောင် စိုးစံတဲ့ ဗန်ကာစီဆိုတဲ့ အရပ်ကို ကော်ရိုဆိုတဲ့အရပ်က သီချင်းသည် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သတဲ့။ သူက ရောက်တာနဲ့ ဘုရင်နန်းတော်ကို သွားပြီး ဘုရင်ကို သီချင်း သီဆိုပြသတဲ့။ အဆိုတော်ဟာ သူ့ပုလွေကိုမှတ်ပြီး ဟိုးအရင်က ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ရှေးက စစ်သူရဲကောင်းတွေရဲ့အကြောင်း ပါတဲ့ သီချင်းကိုဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးကို တင်ဆက်ရှာတယ်။ ဘုရင်ကြီး ကိုနန်ရောင်ဟာ သီချင်းသံကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ဖြစ်ရသတဲ့။ သီချင်းဆုံး သွားတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးက အဆိုတော်ကို ဒီ ဗန်ကာစီအရပ်ကနေ ဘာများ လိုချင်သလဲလို့ မေးတယ်။ အဆိုတော်က အရှင်ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး လိုချင်တာဟာ အရှင်ဆီက လက်ဆောင်ပေးသေး

တစ်ခုပါဘုရားလို့ လျှောက်လိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘယ်လို မောင်မင်းက ဂင်ဒိုလူမျိုးတွေရဲ့ ဘုရင်ကြီးဆီက လက်ဆောင်ကို တောင်းနေတာလားလို့ သီချင်းသည်ကို မေးလိုက်တယ်။

သီချင်းသည်က လက်ဆောင် သေးသေးကလေး တစ်ခုထဲပါဘုရား ကျွန်တော်မျိုး သီချင်းဆိုတဲ့ အသိအမှတ် သဘော သက်ရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုဆို ရပါပြီဘုရားလို့ လျှောက်တင်သတဲ့။

ဘုရင်ကိုနန်ရောင်ဟာ အောင့်သက်သက်နဲ့ ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်းဟေ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား သီချင်းသည်က ငါ့လို ဂင်ဒိုလူမျိုးတို့ရဲ့အရှင် ဘုရင်ဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်း ရွှေငွေရှိတယ်လို့ ဆိုနေပါလားဟာ ဟေ။ ငါ့ဆီကို သီချင်းသည်တွေ အမြောက်အများ သီချင်းဆက်သွင်းရတာကို ဂုဏ်တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားကြပြီး ငါ နားဆင်ရအောင် ဂုဏ်ယူပြီး သီဆို ကြတယ်။ သူ့ကုန်မှ ငါ့ဆီကနေ တစ်ခုခု ပြန်ပေးရမယ်လို့ ဆိုနေပါပေါ့လား။ ငါ့ကို မလေးမစားလုပ်တဲ့သူ အရင်က တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ကို အဝေးခေါ်ထုတ်သွားပြီး ကြိမ်ဒဏ် ငါးဆယ် ပေးလိုက်စမ်းလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကိုနန်ရောင်ရဲ့အမှုထမ်းတွေလည်းအာဆိုတော်ကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီး အထုံးတွေပါတဲ့ ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်နှက် အပြစ်ပေးလိုက်ကြတယ်။ နောက်တော့ သီချင်းသည်လည်း သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ ကော်ရိုကို ပြန်သွားရတော့တယ်။

ကော်ရိုမှာ ဂင်မီလီလို့ အမည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် မှီသတဲ့။ ဘုရင်ကိုနန်ရောင်ကို သီချင်းဆက်သွင်းရှာတဲ့ သီချင်း သည်အကြောင်းကို သူ့ကြားရတဲ့အခါ အဲဒီဘုရင်ရဲ့ မနစ်မြို့ စရာအကြောင်းကို တေးသီချင်း ဖွဲ့ဆိုသတဲ့။ အဲဒါကတော့

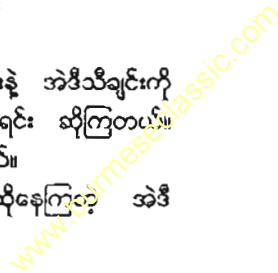
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
ကိုယ်လုံးဝဖီး လည်ပင်းကြီး

ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
သွားမရှိပေါင် ခြေထောက်ယောင်
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
ဒူးခေါင်းခေါရောင် ခေါင်းကပြောင်
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်

အဲဒီသီချင်းဟာ ဂင်မီလီ စပ်ဆိုလိုက်တဲ့ သီချင်းပဲပေါ့။ သူက လူတွေ စုစုဝေးဝေးရှိတဲ့ နေရာတွေကို သွားပြီး သူ့ရဲ့ စောင်းကိုတီးကာ သူ့စပ်ထားတဲ့ အဲဒီသီချင်းကို ဆိုတော့ တယ်။ သူ့သီချင်းရဲ့ တေးသွားကို လူတွေမှတ်မိသွားပြီး သိပ်မကြာဘူး ကော်ရိုမှာ ရှိတဲ့သူအားလုံး အဲဒီသီချင်းကို လိုက်ဆိုကြတော့တယ်။ အဆိုတော်တွေနဲ့ လူတွေကြားမှာ အဲဒီသီချင်းဟာ အရမ်းကို ရေပန်းစားလာတော့တယ်။ တခြား ကနေ ကော်ရိုကိုလာတဲ့ ခရီးသွားတွေကလည်း အဲဒီသီချင်းကို သူတို့အရပ်ဆီ သယ်ဆောင်သွားကြပြီး သီဆိုကြတော့တယ်။ ကပ္ပဲတွေနဲ့ ပွဲတော်တွေမှာလည်း အဲဒီ သီချင်းကို ကြားနိုင်တယ်။ ဂင်ဒိုလူမျိုးတွေရဲ့ ကြားမှာပါ မသိသူ မရှိသလောက် ပြန့်နှံ့သွားတော့တယ်။

ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
ကိုယ်လုံးဝဖီး လည်ပင်းကြီး
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
သွားမရှိပေါင် ခြေထောက်ယောင်
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်
ဒူးခေါင်းခေါရောင် ခေါင်းကပြောင်
ဂင်ဒိုဘုရင် ကိုနန်ရောင်

အမျိုးသမီးကြီးတွေက ပြောင်းကြိတ်နေရင်းနဲ့ အဲဒီသီချင်းကို ဆိုကြတယ်။ မိန်းမပျိုလေးတွေက ရေခပ်ရင်း ဆိုကြတယ်။ ယောက်ျားတွေက လယ်ထွန်ရင်း ဆိုကြတယ်။ ဘုရင်ကိုနန်ရောင်ဟာ လူတွေဆိုနေကြတဲ့ အဲဒီ

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

သီချင်းကို ကြားပါရော။ အဲဒီလိုလည်းကြားရော သူဟာ ဒေါသတွေ ထွက်တော့တယ်။ ဒီသီချင်း ဘယ်သူစပ်တာလဲလို့ သူကမေးပါရော။

အဲဒီတော့ လူတွေက ကော်ရိုကသီချင်းသည် စပ်တာ ပါလို့ လျှောက်ကြတယ်။

ဘုရင်ကိုနန်ရောင်လည်း အရင်က သူ့အပြစ်ပေး လိုက်မိတဲ့ သီချင်းသည်ဆီကို ဆက်သားတစ်ယောက် စေလွှတ် လိုက်တယ်။ သီချင်းသည် ဗန်ကာစီကို ရောက်တာနဲ့ ဘုရင်က ဒီသီချင်း ဘယ်သူ စပ်တာလည်းလို့ မေးတယ်။

သီချင်းသည်က ကော်ရိုက ဂင်မီလီ စပ်တာပါလို့ ဖြေတယ်။ ဘုရင်က အဆိုတော်ကို ခရုခွံတစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ကောင်၊ နွားမတစ်ကောင် နဲ့ နွားသိုးတစ်ကောင် ရေချလိုက်တယ်။ သူက ဂင်မီလီရဲ့ သီချင်းကို မဆိုကြတော့တာ ပါမြင်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သီချင်းသည်က ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်အတွက် သီချင်း ဆိုခဲ့စဉ်က အထုံးတွေပါတဲ့ ကြာပွတ်နဲ့ အရိုက် ခံခဲ့ရပါတယ်။ အရှင်ဟာ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် ဒီလုပ်ခဲ့ တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ချေဖျက်လို့ မရနိုင်ပါ။ နောင်ပြင်ဖို့ခက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိပြီကို။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဟာ မစပ်ဆိုခဲ့ဘူးဆိုရင် ပေါ်ထွက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ တစ်ခါလောက် စပ်ဆိုခဲ့လို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ အမှန်တကယ်ကို တည်တဲ့သွားတော့တာပါပဲ။ တစ်နိုင်ငံကနေ တစ်နိုင်ငံ ကူးလူးရောက်ရှိသွားတဲ့ ဒီသီချင်းကို ဘယ်သူများ တားဆီးလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲဘုရား။ ခုဆို ဂင်ဒိုလူမျိုးတိုင်း ဒီသီချင်းကို ဆိုနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဘုရင်တစ်ပါးမဟုတ်ပါဘုရား။ ဂင်ဒိုလူမျိုးတို့ ဘုရင်တောင်မှပဲ ဂင်မီလီရဲ့ သီချင်းကို ဆိုကြတာ ရပ်ခိုင်းဖို့ မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးလို ဘုန်းတန်ခိုးမရှိတဲ့သူအဖို့ လူတွေအပေါ် ဘယ်လိုလုပ် ဩဇာညောင်းပါ့မလဲဘုရားလို့

လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

ဂင်မီလီရဲ့ သီချင်းကို လူတွေအကြားမှာ ဆိုနေတာ ကနေထိ ကြားနေရတုန်းပဲ၊ ဘုရင်ကိုနန်ရောင်လည်း ဘယ်လိုမှ ရပ်တန့်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ရှာဘူး။

ဘုရင်ဟာ သူ့အာဏာကို သုံးပြီး သီချင်းသည်ကို မရိုက်နှက်သင့်ဘူး ဒါပေမယ့် သူလုပ်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ဒီအမှားဟာ ပြင်လို့ မရတော့တဲ့ လုပ်ရပ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဂင်မီလီလည်း ဘုရင်အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဒီသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို မစပ်ဆိုသင့်ဘူး ဒါပေမယ့် သူစပ်ခဲ့တယ် အဲဒီသီချင်း ကို ရပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။

ဂူရန်စီတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ

ဂူရန်စီ လူမျိုးစု၊ ဗိုလ်တာနဲ့ ဂါနာအထက်

တစ်ခါတုန်းက ဂူရန်စီတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ခေါင်းဆောင်ဟာ တောင်ဘက်ပိုင်းကို ခရီးရှည်ကြီး သွားဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် သူမရှိတဲ့အခိုက် သူသမီးလေးရဲ့ နေရေး ထိုင်ရေးကိစ္စကို စီစဉ်ဖို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။ ပိုက်ဆံလို့အမည်ရတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဆီ သူသမီးလေးကို အပ်နှံပြီး ငါသွားမယ့်ခရီးဟာ တစ်လကြာမလား၊ နှစ်လကြာမလား၊ ဘယ်လောက် ကြာမယ် မယ်နိုင်ဘူး၊ ငါမရှိတဲ့အခိုက် ငါ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ပါ။ အကယ်၍ သူ့ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားချင်တဲ့ အမျိုးသားများ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ရင်လည်း ဝေးရာရှောင်ရှားစေပြီး ငါပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူတို့နဲ့ စကားပြောပျံ့မယ်လို့ မှာရှာသတဲ့။

ပိုက်ဆံက စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးကို ငါ စောင့်ရှောက်ထားပျံ့မယ်လို့ ဂတိပေးသတဲ့။

အကြီးအကဲလည်ဆီရောက်ကြီးကိုထွက်သွားလိုက်တာ တစ်လမက နှစ်လမကသာ ကြာသွားတယ် ပြန်ရောက် မလာဘူးတဲ့။ အကြီးအကဲရဲ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ လူတွေက လာလာမေးကြတာကို ပိုက်ဆံက ဝေးဝေးရှောင်ရှားကြဖို့ ပြောသတဲ့။ လတွေသာ အများကြီး ကြာသွားတယ် အကြီးအကဲက ပေါ်မလာတော့ ပိုက်ဆံက ငါ့သူငယ်ချင်း အကြီး အကဲတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလောက်ပြီ သူ အိမ်ပြန်မလာနိုင် လောက်တော့ဘူးလို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အကြီးအကဲရဲ့ သမီးကို တောင်းတဲ့အခါ ပိုက်ဆံက မိန်းက လေးရဲ့အဖေ ခရီးထွက်သွားတာ ပြန်မလာတော့ဘူး ငါ့ အုပ် ထိန်းမှုအောက်မှာ သူ့ကို ထားခဲ့တော့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ငါ့ကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ တင်ရမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ပိုက်ဆံ နဲ့ လူငယ်ဟာ မင်္ဂလာခန်းဝင်ကြေးအတွက် ညှိနှိုင်းကြပါရော။ ငြင်းကြခုံကြတွေလည်း ဖြစ်ကြပေါ့။ လူငယ်ဟာ ပိုက်ဆံကို မင်္ဂလာခန်းဝင်ကြေး တင်တောင်းဖို့ ခရုခွံ အမြောက်အများယူဆောင်ခဲ့ရတယ်။ အဝတ်အထည်တွေကိုလည်း ယူခဲ့ရတယ်။ ကြေးချောင်းတွေကိုလည်း ယူခဲ့ရရှာတဲ့အပြင် တခြားပစ္စည်းတွေကိုလည်း မင်္ဂလာခန်းဝင်ကြေး တင်ရသတဲ့။ နောက်တော့ လူငယ်ဟာ အကြီးအကဲရဲ့ သမီးကိုခေါ်ပြီး ထေးလန်တဲ့ မြောက်ဘက်ပိုင်းနယ်က ရွာမှာ အခြေချနေထိုင် သတဲ့။ ပိုက်ဆံက သူ့ကိုယ်သူ ငါဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါပေါ့လားလို့ တွေးမိသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အကြီးအကဲဟာ သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်လာရောတဲ့။ ပိုက်ဆံလည်း အကြီးအကဲက သူ့သမီးကို ပိုးပန်းတဲ့ နောက်ပိုးတွေကို အဝေးကို ဖယ်ရှားခိုင်းခဲ့တာ ငါက မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု သူ့သမီးလည်း သူ့အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ငါက သူ့ကိုသေပြီလို့ အောင့်နေတာ ခု ပြန်လာပြီး သူ့သမီးကို တင်တောင်းတဲ့ မင်္ဂလာကြေးတွေကိုလည်း ငါကယူထားမိနေပြီ ဘယ်လို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပါမလဲ လို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။

ပိုက်ဆံလည်း သူပိုင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူ့မိသားစုကို ခေါ်ကာ အဝေးကို ပြောင်းသွားတော့တယ်။ အကြီးအကဲ နောက်ကလိုက်လာပြီး သူ့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်မှာကြောက်လို့ ထေးဆထက်ဝေးရာကို ခရီးလှည့်လည်နေတော့တယ်တဲ့။ သူဟာ မြက်ပင်တွေ ထူထပ်တဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး တိုင်းပြည်ကနေ ပျောက်သွားပါလေရော။

အကြီးအကဲလည်း ရွာကိုပြန်လာပြီး သူ့အိမ်ရောက် တော့ သမီးဘယ်မလဲလို့ မေးပါရော။

မင်းသူငယ်ချင်း ပိုက်ဆံပေါ့ မင်းသမီးကို လာပိုး ပန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ထည့်လိုက်ပြီး တင်တောင်းတဲ့ မင်္ဂလာခန်းဝင်ကြေးတွေပါ ယူထားတယ်လို့ လူတွေက ဝိုင်းပြီး

ပြောကြတယ်။ အကြီးအကဲလည်း ပိုက်ဆံကို အခုချက်ချင်း သူ့ဆီခေါ်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

လူတွေက ခေါ်လို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သူ တိုင်းပြည်က ထွက်သွားပြီလို့ ဝိုင်းပြောကြပြန်တယ်။

ပိုက်ဆံဟာ ဂတိမတည်ဘူး ငါ့သမီးကိုလည်း ငါမရှိတဲ့အခိုက် အဝေးကို စွန့်ပစ်တယ်။ မင်္ဂလာခန်းဝင် ကြေးတွေ ကိုလည်း အပိုင်စီးသွားတယ်။ သူ့ကို ရှာပြီး ငါ့ဆီအရောက် ခေါ်ခဲ့ကြလို့ အကြီးအကဲက လူတွေကို အမိန့် ပေးလိုက်တယ်။

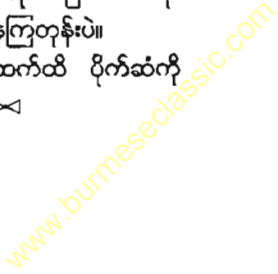
လူတွေက သူ့ကို ဘယ်မှာ ရှာရမလဲလို့ အကြီးအကဲကို ဝိုင်းမေးကြပြန်တယ်။

နေရာတိုင်းမှာရှာကြ တွေ့အောင်ရှာပြီး ငါ့ဆီမခေါ်နိုင် သရွေ့ ငါမကြေဘူးလို့ အကြီးအကဲက ပြန်ပြော လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ လူတွေလည်း ရှာကြတာပေါ့ အမဲလိုက်တဲ့ အခါမှာလည်း အကြီးအကဲရဲ့ သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းကြတယ်။ အနောက်ဘက်ပိုင်း ဟော်စာကလာတဲ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာလည်း ပိုက်ဆံကို တွေ့မိလားလို့ မေးမြန်းကြပြန်တယ်။ ကုန်သည်တွေလည်း သူတို့ဖြတ်သွားရာ ရွာတိုင်းအရပ်တိုင်းမှာ ပိုက်ဆံကို တွေ့မိသလားလို့ မေးမြန်း ကြပြန်တယ်။

အချိန်တွေလည်း ကြာညောင်းခဲ့ပြီ။ ဂူရန်စီက အကြီးအကဲလည်း အိုမင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ လူတွေကတော့ ဆက်ပြီး ရှာနေကြတုန်းပဲ။ အကြီးအကဲရဲ့သားဟာ အကြီးအကဲ ပြန်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ နောက် သူလည်း အိုမင်းပြီး သေဆုံး သွားပြန်တယ်။ လူတွေကတော့ ဆက်ရှာနေကြတုန်းပဲ။

ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ကနေ့ထက်ထိ ပိုက်ဆံကို နေရာတိုင်း မှာ ရှာနေကြရတာပေါ့။ ☒

အမြန်ဆုံး လူ သုံးယောက် မင်းခဲလူမျိုးစု၊ အိုင်ဗရိကိုစ်

တစ်နေ့တော့ လူငယ်သုံးယောက်ဟာ စပါးကြဲဖို့ လယ်ကွင်းရှိရာကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးစ ရွာပါလေရော။ အဲဒီထဲက လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ စပါးစေ့ တွေ ထဲထားတဲ့ ခြင်းတောင်း တစ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်လာတယ်။ မိုးကြောင့် မြေကြီးစိုပြီး လူငယ်ဟာ ချော်လဲ ပါရော။ လျော့သွားတဲ့ သူ့ခြေထောက်ဟာ ဘာမာကိုမြို့ကနေ ကတိမြို့ထိ ရောက်သွားတယ်။ ချော်လဲလို့ လွင့်သွား တဲ့ ခေါင်းပေါ်က ခြင်းတောင်းဟာ ပြန်ကျလာနေပြီပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူက အိမ်ကို အရောက်ပြေးသွားပြီး ဘေးကိုယူကာ လမ်းမှာပေါက်နေတဲ့ မြက်ပင်ရှည်တွေကိုခိတ်ပြီး ဖျာတစ်ချပ် ရက်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ကျလာတဲ့ခြင်းတောင်းကို ခံလိုက်တော့ ဒိတ်စဉ်ကုန်တဲ့ စပါးတွေဟာ ဖျာပေါ် ကျကုန် တာပေါ့။ လူငယ်လည်း လူးလဲထပြီး ဖျာပေါ်က စပါးစေ့ တွေကို ခြင်းတောင်းထဲ ပြန်ထဲရင်း တော်သေးတာပေါ့ကွာ ငါသာ ဖျာရက်ဖို့ စိတ်ကူးမရခဲ့ရင် ငါ့သစ်စေ့တွေတော့ ဆုံးရှုံးရမှာ အမှန်ပဲလို့ ပြောသတဲ့။

ဒုတိယ လူငယ်ကတော့ ကြက်အကောင်လေးဆယ်ကို ကြက်ခြင်းဆယ့်ငါးခြင်းနဲ့ သယ်လာခဲ့တယ်။ လယ်ကွင်းမရောက် မှီ ကြက်တွေကို အစာကောက်ရအောင် ခြင်းတွေထဲက ထုတ်ပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စွန်ရဲတစ် ကောင်က ကြက်အုပ်ထဲက ကြက်တစ်ကောင်ကို သုတ်ဖို့ သူ့ခြေသည်းတွေကို ထုတ်ပြီး ဆင်းလာပါရော။ လူငယ်လည်း ကြက်တွေဆီပြေးသွားပြီး သူ့ နဂိုလ်မူလအတိုင်း ကြက်တွေကို

သူ့ကြက်ခြင်းနဲ့ သူ့အကောင် တဲ့အောင်ထဲ့ပြီး အဖုံးတွေ အုပ်လိုက်တယ် ပြီးတော့ ထိုးဆင်းလာတဲ့ စွန်ငှက်ရဲ့ လက်သည်း တွေနဲ့ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဘယ်လိုလဲ မင်းက ငါ့ကြက်တွေကို အလစ်သုတ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာပေါ့လေ ဟုတ်စလို့ ပြောလိုက်လေရဲ့။

တတိယလူငယ်နဲ့ ပထမလူငယ်ဟာ အမဲလိုက် ကြားပြန်ရောတဲ့ အဲဒီမှာ ပထမလူငယ်က သမင်တစ်ကောင်ကို မြှားနဲ့ပစ်လိုက်သတဲ့။ ကျန်တဲ့ တတိယလူငယ်ကလည်း အဲဒီသမင်ကိုပဲ ချိန်ပစ်လိုက်တာ ထိသွားပြီး ဖမ်း၊ သတ်၊ အရှေ့ခွဲခွာ၊ အသားထုတ်၊ အခြောက် လှမ်းတဲ့ပြီး သူ့ နောက်ဘက်က လွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲကို ထည့်ပြီး လို့ လက်အထုတ်လိုက်မှာ ပထမလူငယ်ပစ်လိုက်တဲ့ မြှားကို ဖမ်းမိသတဲ့။ ဒါနဲ့သူက ပထမလူငယ်ဘက်လှည့်ပြီး ဘယ်လိုလည်းကွ ငါ့ကျောပိုးအိတ်ကို အပေါက်ဖြစ်အောင် လုပ်တာလားလို့ မေးလိုက်သတဲ့။

ငါးဖမ်းသမား
ဂျာဗို လူမျိုးစု၊ လီဘီနီးယား

တစ်ခါက ငါးဖမ်းတဲ့ ပင်လယ်စင်ရော်တစ်ကောင်ဟာ သမုဒ္ဒရာရဲ့ကမ်းစပ်မှာ နေထိုင်သတဲ့။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီရေကျချိန်ကို စောင့်ပြီး ကမ်းစပ်က ရေအိုင်လေးတွေမှာ တင်ကျန်ရစ်တဲ့ ငါးလေးတွေကို စောင့်ပြီးစားသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဒီရေအကျကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှ အစာ စ စားရမှာကိုး။ ဒါပေမယ့် ရေက ကျရမယ့်အစား တဖြည်းဖြည်း တက်လို့သာ လာတာကို တွေ့နေရသတဲ့။ စင်ရော်လည်း တော်တော်ဦးတောက် ခြောက်သွား ရှာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းဆို ဒီရေဟာ ဒီအချိန်ကျနေကြပါ ခုဘာလို့ တက်နေရတာပါလိမ့် အံ့ဩစရာပဲလို့ ညည်းညူသတဲ့။

ဒီလိုဖြစ်နေတာကို တစ်ခြားသူတွေကို မေးစမ်းကြည့် ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြက်တွေ နေတဲ့ရွာဘက်ကို ပျံသွားပြီး ရွာတံခါးဝမှာ ရွာကြက် တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့သတဲ့။

မိတ်ဆွေ ခဏလေးပါ ကျွန်တော် မေးစရာ

တစ်ခုရှိလို့ပါ။ အများအားဖြင့် ဒီရေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ကျပါ သလဲလို့ မေးသတဲ့။

ရွာကြက်က ဘာ ဒီကျချိန်ဟုတ်လား ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲ၊ ပင်လယ်မှာဖြစ်နေတာကို ပြောတာလား။ မင်းပြောတာ ပင်လယ် အကြောင်းလားလို့ ပြန်မေးသတဲ့။

စင်ရော်လည်း ပြန်ရှင်းပြဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘဲ ပျံ့ထွက်လာခဲ့တဲ့အခါ ရေကန်မှာ ရေကူးနေတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ကို တွေ့သတဲ့။ ခဏလောက်ပါ မိတ်ဆွေ ဟို တက်နေတဲ့ ဒီရေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်ကျတတ်ပါသလဲလို့ မေးလိုက်ပြန်သတဲ့။

မင်း ဘာမေးနေတာလဲ ဒီနေရာမှာ ဒီတက်တာ လဲမရှိဘူး။ ဒီကျတာလည်း မရှိဘူး။ ရေအပြင်ဟာ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ မပြောင်းလဲဘူးကွလို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

ကျွပ်ပြောနေတာက သမုဒ္ဒရာ အကြောင်းဗျ ဒီအနံ့ညာတ ဝေအိုင်အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြော လိုက်သတဲ့။

သမုဒ္ဒရာ ဘာသမုဒ္ဒရာလဲလို့ ဘဲက ပြန်မေး လိုက်သတဲ့။

ဘယ်လိုလူတွေလဲမသိပါဘူး။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် မသိကြဘူးလို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ခြုံထူထပ်တဲ့ အရပ်ဘက်ကို ပျံသွားပြီး လယ်ထဲမှာ စပါးကောက်နေတဲ့ ငှက်အုပ်စီကို ရောက်သွားသတဲ့။

မိတ်ဆွေတို့ သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဒီရေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ကျတတ်ပါသလဲလို့ မေးပြန်သတဲ့။

ဒီရေကျချိန် ဟုတ်စ၊ အဲဒီကိစ္စကို တို့တွေ မသိပါဘူး။ တို့တစ်တွေမှာ လယ်ပိုင်ရှင်လာပြီး မခြောက်လှန့်ခင် အစာရ အောင် ကောက်ရဖို့အတွက် လုံးပမ်းနေရတာကြောင့် အဲဒီ လို အကြောင်းအရာမျိုး ပြောဖို့အချိန်လည်း မရှိပါဘူးလို့ ပြန်ပြော လိုက်သတဲ့။

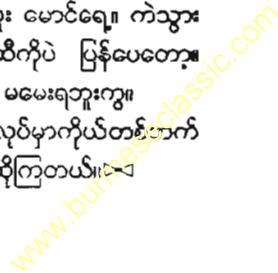
စင်ရော်လည်း တစ်ရွာကတစ်ရွာ ကူးသွားပြီး အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ မေးပေမယ့် အဖြေကတော့ မရဘူးတဲ့။ ခြုံထူတဲ့ အရပ်ရဲ့အတွင်းထဲ ရောက်တော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ တကူကူးကူး၊ တကူကူးကူးလို့ ထပ်တလဲလဲ ငိုညည်းနေတဲ့ ချိုးတစ်ကောင်ကို တွေ့တာနဲ့ မေးပြန်သတဲ့။

ငိုနေတဲ့ ချိုးက ငါ့အမေဆုံးသွားလို့ ငါ့မှာ ဖြည့်မ ဆည့်နိုင်ဖြစ်ပြီး ငိုနေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား။ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေတဲ့ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မင်းမို့ မေးရက်တယ်။ မေးချင်ရင် ခိုကိုသာ ရှာမေးပေတော့ အဲဒီလို အချိန်ကိစ္စမျိုး သူ့သိတယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

စင်ရော်လည်း ဆက်ပျံ သွားတော့တယ်။ ခြုံထူတဲ့ အရပ်ကနေ ဝေးရာကိုရောက်တော့ ခိုကို သူ တွေ့သတဲ့။ ဒီနားမှာနေတဲ့ သူတွေဟာ အကူအညီကို မရဘူး ဘာမေးမေး သူတို့ဆီက အဖြေမရဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ သိမှာပါ အားလုံးကခင်ဗျားကိုဝိုင်းညွှန်းလိုက်ကြတယ်။ ပင်လယ်ဒီရေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ကျတတ်သလဲ ပြောပြပါခင်ဗျား။ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို ရေကျတဲ့အခါမှာ ကမ်းစပ်က ရေအိုင်လေးတွေထဲ ကျန်ရစ်တဲ့ ငါးလေးတွေကို စားရတဲ့သူမို့ပါလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ခိုကပြန်ပြောလိုက်တာက မင်းကပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နေတဲ့ စင်ရော် ငါက ခြုံထူတဲ့ဒီအရပ်မှာ နေတဲ့သူ၊ ကဲ အနားလာစမ်းပါ၊ ပင်လယ်ပျော်ကြီးရဲ့၊ မင်းအတွက် ထူးဆန်းချင် ထူးဆန်းမယ် ဒီရေကျတာကို မေးရအောင် ခြုံပုတ်နေသူက ပင်လယ်ဆိုတာကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး မောင်ရေ။ ကဲသွား တော့ လူခိုက်လေးရေ။ မင်း လာတဲ့ဆီကိုပဲ ပြန်ပေတော့။ စင်ရော်ဆိုတာ ခိုကို ပင်လယ်အကြောင်း မမေးရဘူးကွ။

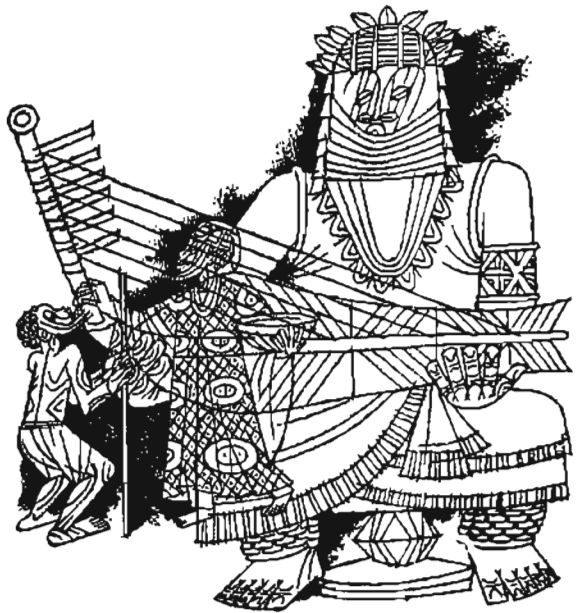
ဒါကြောင့်လူတိုင်းဟာကိုယ့်အလုပ်မှာကိုယ်တစ်ဘက် ကမ်းစပ်အောင် တတ်ကျွမ်းဆင့်တယ်လို့ဆိုကြတယ်။

အကြီးအကဲသစ်အတွက် သီချင်း အရှန်တီ အုပ်စု၊ ဂါနာ။

အင်္ဂါနာမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူ့အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ လူတွေနေလာခဲ့တာ အသားကျနေပြီတဲ့။ သူ့ရဲ့ စီရင် အုပ်ချုပ်မှုဟာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့တော့ သူဟာ အိုမင်းလာပြီး နောက်တော့ သေဆုံးသွားသတဲ့။ တော်ဝင်မိသားစုလည်း သေသွားတဲ့ အကြီးအကဲနေရာကို အစားထိုးတင်မြှောက်ဖို့ နောက်လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်သတဲ့။ သူ့နာမည်က အဒိုကို လို့ ခေါ်သတဲ့။

သူ့ကို တင်မြှောက်ပွဲကျင်းပဖို့ လူတန်းရှည်ကြီး စီတန်းထားတာဟာ တော်တော်ရှည်သတဲ့။ ဘယ်လောက်ရှည် သလဲဆိုရင် ကီဘီမြို့ကနေ ကိုဖိုရီဒူအာမြို့လောက်ထိ ရှည်သတဲ့။ အဲဒီ လူတန်းရှည်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ဗုံတီးတဲ့အဖွဲ့က ဗုံတွေတီးပြီး လှည့်လည်သတဲ့။ အဲဒီဗုံတွေက ထွက်နေတဲ့အသံတွေက ငါတို့အကြီးအကဲဟာ အင်မတန် ကြီးမြတ်တယ်၊ အဒိုကိုဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတယ်လို့ ထွက်နေသတဲ့။ မြို့ထဲမှာလည်း ဧရာမပွဲတော်ကြီး ကျင်းပနေသတဲ့။ အတီးအမှုတ်အဖွဲ့ကလည်း ဗုံတွေမောင်းတွေတီးလို့ လူတွေကလည်း ကလို့ခုန်လို့ နေကြ သတဲ့။

အဒိုကိုကို သူ့ကျေးကျွန်တွေက ချီမပြီး မြို့ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ ပတ်သံတဲ။ သူ့ကို သူ့အိမ်အရောက် ပို့ပေးပြီး ကြီးပုခက်ပေါ်ကချကာ အိမ်ရှေ့မှာ စီမံထားတဲ့ တော်ဝင်လှုပ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စံမြန်းစေသတဲ။ အဲဒီ ကုလား ထိုင်ပေါ်ကနေ ပွဲတော်ကို ရှုစားရမှာကိုး။

မြို့ထဲမှာ ပွဲတော်ကို ဖျော်ဖြေမယ့် သီချင်းသည် တွေလည်း အများကြီးတဲ။ အကြီးအကဲသစ်ရှေ့မှာ သူတို့က သီချင်းတွေနဲ့ ဖျော်ဖြေနေသတဲ။ နောက်ဆုံးမှပေါ်လာပြီး သီချင်းဆိုတဲ့ သီချင်းသည်ဟာ အသက်အကြီးဆုံးပဲတဲ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြီးအကဲတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းတာ ကြုံခဲ့ဖူးလှပြီတဲ။ အဒိုကို မိသားစုရဲ့ ရာဇဝင်ကိုလည်း အစအဆုံး နောက်ကျအောင်သိသတဲ။ သူ့ကို အဒိုကိုရှေ့ခေါ်လာပြီး သီချင်းဆိုဖို့ တောင်းဆိုသတဲ။ အဲဒီအခါ သူက သူ့ပုလွေကို မှုတ်ပြီး ဒီသီချင်းကို ဆိုသတဲ။

တို့ရဲ့ ဖခင်အသစ်ဟာ အဒိုကိုပါ
သူဟာ ကြီးမြတ်သူ အမှန်ဖြစ်တာ
ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ အရင်အကြီးအကဲကတော့
ကြီးမြတ်သူ မဟုတ်ပါ။

တို့ရဲ့ ဖခင်အသစ်ဟာ အဒိုကိုပါ
သူဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးသူပါ။
ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ အရင်အကြီးအကဲကတော့
ဘာမှနားမလည်ပါ။

တို့ရဲ့ ဖခင်အသစ်ဟာ အဒိုကိုပါ
သူဟာ အပေးအကမ်း ရက်ရောသူပါ
အရင်အကြီးအကဲကတော့ စေးနဲသူပါ။

တို့ရဲ့ ဖခင်အသစ်ဟာ အဒိုကိုပါ
သူဟာ ငါတို့အားလုံး ကောင်းစားရေးကို
ဂရုပြုသူပါ။
အရင်အကြီးအကဲကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။

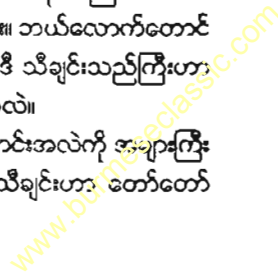
နာနာအဒိုကို ခုအကြီးအကဲ ဖြစ်ပါပြီ
သူက ဥပဒေနဲ့အညီ မျှမျှတတ အုပ်ချုပ်သူပါ။
အရင်အကြီးအကဲကတော့ နဲနဲသာ
စွမ်းဆောင်နိုင်တာ။

အရင်အကြီးအကဲတော့ ကိစ္စချောသွားပြီ
မရပ်တန့် စားလိုက် အိပ်လိုက်နဲ့
ဝပြန်သွား လာပေတာ။ သေမင်းခေါ်မှရပ်တော့တာ။

ဒါပေမယ့် နာနာအဒိုကိုက နဲနဲသာ အိပ်တာ
သူက ဖခင်ကောင်းဖို့ တို့ အရေးကိစ္စတွေကို
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှာ။

ဒီလို ချီးမြှောက်ဆိုထားတဲ့ သီချင်းကို အဒိုကို ကြားရတော့ ဒီလို စဉ်းစားမိသတဲ။ တကယ်တော့ ငါဟာ ကြီးမြတ်တဲ့ အဒိုကိုပါလား။ ဘယ်သူများ ဒီလို အကောင်းပြော ခံရဘူးသလဲ။ သွားလေသူ ငိုဝမ်းကွဲ အရင်အကြီးအကဲဟာ အုပ်ချုပ်သူ အညံ့စားတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် မြင်တတ် နားလည်တတ်တဲ့ လူတွေလဲ။ ဒီ သီချင်းသည်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်တောင် ဉာဏ်ကြီးလိုက်သလဲ။

သူက အကြီးအကဲတွေ အပြောင်းအလဲကို အများကြီး တွေ့ဘူးထားတဲ့ သီချင်းသည်ကြီးကို ဒီသီချင်းဟာ တော်တော်

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့သီချင်းပါပဲ။ ငါ အသက်ရှိနေသရွှံ့ မင်းကို အကိုနာရဲ့ ပထမတန်းစား သီချင်းသည်အဖြစ် ခန့်အပ် မယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

သူ့ အခိုင်းအစေတွေကတစ်ဆင့် ပွဲတော်လာ လူတွေကို လက်ဆောင်တွေ ဝေစေတယ်၊ ပြီးတော့ အုန်းအရက် တွေကိုလည်း တိုက်စေသတဲ့။

သီချင်းသည်ကြီးကို သူက ဒီသီချင်းကို စပ်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ သီချင်းစပ်သူဟာ အင်မတန်ကြီးမြတ်တဲ့ အဆို တော်ကြီး ဖြစ်ရမယ်။ ဒီသီချင်းကို မင်းစပ်တာလားလို့ မေးလိုက်သတဲ့။

သီချင်းသည်ကြီးက ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုး ဟာ သီချင်းရေးဆရာ မဟုတ်ပါ။ ဒီသီချင်းဟာ ရှေးကတည်းက သီချင်းပါ။ အကြီးအကဲသစ် တင်မြောက်တိုင်း ဒီသီချင်းကို ဆိုခဲ့ကြတာပါ။ အကြီးအကဲရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောင်းပြောင်းပြီး ဆိုခဲ့ကြတာပါလို့ တင်လျှောက်လိုက်သတဲ့။

အဆိုကို အိုမင်းမရွမ်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့အခါ နောက်တက်လာတဲ့ အကြီးအကဲသစ်အတွက် အဲဒီသီချင်း သည်ကြီးဟာ ခုလို သီချင်း ဆိုသတဲ့

ငါတို့ ဖခင်အသစ်ဟာ မဟာမားပါ
သူဟာ ကြီးမြတ်သူ အမှန်ဖြစ်တာ
ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ အရင်အကြီးအကဲကတော့
ကြီးမြတ်သူ မဟုတ်ပါ။

အဖြေရှာပါ။ ဘယ်သူ အကြီးအကဲရဲ့ သမီးကို ရမလဲ။ အရှန်တီနယ်၊ ဂါနာ။

တစ်ခါတုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည်ကိုပဲ ဝိုင်းကြိုက်မိနေတဲ့ ညီအကိုသုံးယောက် ရှိသတဲ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးက အင်မတန် ဩဇာကြီးတဲ့ ရွာသူကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးတဲ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ရဖို့ သူကြီး ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သူတို့သုံးယောက် စလုံးက သိချင်နေကြသတဲ့။

သူကြီးလည်း သူတို့သုံးယောက်ကိုခေါ်ပြီး တောထဲမှာ အစ်မိအားတီးယားဆိုတဲ့ လူသေးသေးလေးတွေ နေတယ်။ ငါ့ရဲ့သမီးက အဲဒီ လူသေးသေးလေးကို သူ့ရဲ့အခိုင်းအစေ ခန့်ချင်လို့ အရင်ဆုံး ဖမ်းလာပေးတဲ့သူကို သမီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ညီအကိုသုံးယောက်လည်း ခရီးဝေးကို ထွက်ခဲ့ပြီး သူကြီးပြောတဲ့ စကားအကြောင်း အချင်းချင်း ပြန်ပြောဖြစ်သတဲ့။ တစ်ယောက်က တို့တွေ အစ်မိအားတီးယားတွေကို ဘယ်မှာရှာရမလဲ။ လူတော်တော်များများက ပြောတော့ပြော ကြပါရဲ့ ဒါပေမယ့် တွေ့တဲ့သူက နည်းနည်းပါကွာလို့ ပြောသတဲ့။

နောက် ညီအကိုတစ်ယောက်က ဟုတ်ပါ့ကွာ ဘယ် သူများ သူတို့ကို တွေ့ဖူးသလဲ မသိဘူးနော်လို့ ညည်းငြူ လိုက်သတဲ့။

တတိယတစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ရဲ့နေရာကို အခုတော့ မသိရသေးဘူးပေါ့၊ တောကြီးရဲ့ တစ်ဒေရာမှာ

ရှိမှာကတော့ သေချာ တယ်။ အခုပဲ တို့ရှာကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ညီအကိုတစ်ယောက်စီမှာ ထူးဆန်းတဲ့ မှော်ပစ္စည်းတစ်မျိုးစီလည်း ပိုင်ဆိုင်ကြသတဲ့။ ပထမတစ်ယောက်ဆီမှာက ထူးဆန်းတဲ့ မှန်တစ်ချပ်ရှိသတဲ့။ အဲဒီမှန်ကို သူကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မြင်ရသတဲ့။ ဒုတိယညီအကိုဆီမှာကျတော့ မှော်ကော်ဇောပျံ ရှိသတဲ့။ သူသွားချင်တဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့ ကော်ဇောပျံက သယ်ဆောင်ပို့ပေးသတဲ့။ တတိယ တစ်ယောက်ဆီမှာကျတော့ သေသူကို ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်း ရှိနေပြန်သတဲ့။

ဒါနဲ့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ အာမိအားတီးယားတွေရှိနိုင်မယ့် နေရာကို သုံးယောက်သား အတူတူရှာဖို့ ထွက်ခဲ့သတဲ့။ တောကြီးထဲမှာ နေပေါင်းများစွာ ရှာဖွေခဲ့သတဲ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့သူ မှန်သမျှကိုလည်း အာမိအားတီးယားတွေနေတဲ့နေရာကို တွေ့မိပါသလားလို့ မေးမြန်း ကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ သူတို့မေးတာကို မဖြေနိုင်ကြဘူးတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ပထမညီအကိုဟာ သူ့ရဲ့ ပဉ္စလက်မှန်ထဲမှာ ရွာသူကြီးရဲ့သမီး သေသွားတာကို မြင်ရသတဲ့။ သူမြင်ရတာကို ကျန်တဲ့ ညီအကိုတွေကိုလည်း ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့သုံးယောက်က ငါတို့တွေ အာမိအားတီးယားတွေကို ဆက်ရှာဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အခုတော့ ဒါဟာ အလကား ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောပြီး ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ကြသတဲ့။

တတိယညီအကိုက ငါဟာ သေတဲ့သူကို ပြန်ရှင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်။ အဲဒီကိုသာ အချိန်မီ မြန်မြန်ရောက်အောင် သွားနိုင်ရင် သူ့အသက်ကို ငါကယ်တင်နိုင်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ဒုတိယညီအကိုက ငါက အဲဒီအိမ်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်။ ငါ့ကော်ဇောပျံပေါ် တက်လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။

ညီအကိုသုံးယောက်စလုံး ကော်ဇောပျံပေါ်ရောက်ထားနဲ့ ကော်ဇောပျံက သူတို့အရပ်ဆီကို တမဟုတ်ချင်း ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သတဲ့။ သူတို့လည်း သူကြီးအိမ်ကို အရောက်သွားပြီး တတိယညီအကိုရဲ့ အစွမ်းနဲ့ သူကြီးသမီးကို အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်လိုက်သတဲ့။

သူကြီးက အခုလို ကြေငြာချက် ထုတ်သတဲ့။ မင်းတို့တွေ တောကြီးထဲမှာ ရှာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အာရုံအားတီးယားတွေကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မင်းတို့ပြန်ရောက်နေကြပြီ ငါ့သမီးသေသွားတာကိုလည်း အသက်ပြန်ရှင်အောင် မင်းတို့ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံးပဲ ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာက သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်ထဲကတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါ့သမီးတော်ရပေလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ အထိုက်တန်ဆုံးလဲ သူ့ကို ငါ့သမီးပေးမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ညီအကိုထဲက တစ်ယောက်က မှန်ထဲမှာ သူကြီးသမီးသေတာကို မြင်ရတယ်။

တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ကော်ဇောပျံနဲ့ တောကြီးထဲကနေ သယ်ဆောင်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးကို သေရာက ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။

ကဲ ဘယ်သူဟာ အထိုက်တန်ဆုံးလဲ။ -

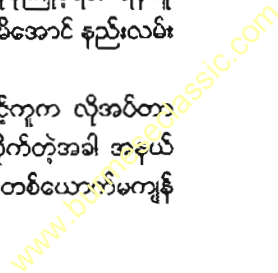
ဘုရင်ကြီးရဲ့ စည်တော်

အရှန်တီ လူမျိုး၊ ငါနား။

တစ်ခါတော့ တောဘုရင်ကြီးဟာ တောတွင်း စည်းဝေးပွဲကြီး တစ်ခုကျင်းပဖို့လုပ်သတဲ့။ ဘုရင့်ဆက်သားတွေဟာ ဝေးလံတဲ့ နေရာတွေအရောက် သွားကြပြီး စည်းဝေးပွဲကျင်းပမယ့်အကြောင်း တောသတ္တဝါတွေ အကုန်လုံးကို သိစေသတဲ့။ ဘုရင့်အမိန့်ကို ကြားတဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေဟာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေပြင်ပြီး ဘုရင့်စည်းဝေးပွဲတက်ဖို့ လာခဲ့ကြသတဲ့။ အဲဒီလိုလာရတာ သီတင်းပတ်ပေါင်း အများကြီး ကြာသတဲ့။

ဘုရင့်စံနန်းတော်ရှေ့မှာ စုဝေးမိကြတော့ ဘုရင်ကြီးက သူတို့ကို ဒီလို အမိန့်ရှိလေရဲ့။ အခုလို စည်းဝေးခေါ်လိုက်တော့ ဒီကို လာရတာဟာ တော်တော်ကို ကြာတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ မကောင်းဘူး။ ငါတို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံခဲ့ရင်၊ ရန်သူတွေ လာနေပြီဆိုရင် တို့တွေအမြန်ဆုံး စုဝေးမိအောင် နည်းလမ်းရှာရလိမ့်မယ်။

ဘုရင့်အကြံပေးအရာရှိ အနန်စီပင့်ကူက လိုအပ်တာကတော့ စည်တော်ပဲ။ ဒီစည်တော်ကို တီးလိုက်တဲ့အခါ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ကြားလိမ့်မယ်။ ဒါဆို တစ်ယောက်မကျန်

မြန်မြန် ပြေးလာလို့ရမှာ မလွဲပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။

တိရစ္ဆာန်အပေါင်းက အာနန်စီရဲ့အကြံကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ထောက်ခံကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ စည်တော် ကြီးထားဖို့ကိုလည်း သဘောတူကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီး ကလည်း စည်တော်ဆောက်ဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းလည်း စည်တော်ဆောက်ဖို့ အုပ်စုလေးတွေ ခွဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအုပ်စုလေးတွေက စည်တော်ဆောက်ရာမှာ ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ် တာဝန်ယူကြရတယ်။ ပထမဆုံး အုပ်စု တစ်စုက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လှဲတယ်။ နောက်တစ်စုက အဲဒီသစ်ပင်ကို ကိုင်းတွေ ချိုင့်တယ်။ နောက်တစ်စုက လိုသလောက်ဖြတ်ပြီး စည်ပုံရအောင် ထွင်းတယ်။ နောက်တော့ စည်ကို အခေါင်းရအောင် ထွင်းလိုက်တယ်။ ပန်းပုဆရာတွေက သစ်စည်ကြီးကို ပန်းအပြောက်အမွမ်းတွေ ထွင်းထုတယ်။ မျောက်တစ်ကောင်ပဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနေတယ်။ တစ်ခြားသူတွေ အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ သူကတော့ အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ အိပ်နေခဲ့ရင် အိပ်နေ မဟုတ်ရင် ဘယ်ရီသီးတွေ အရှာထွက်နေလား ထွက်နေခဲ့တယ်။ ရွာကို သူတို့တွေ ပြန်ကြတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်အပေါင်း ဟာ သီချင်းဆို သွားကြလေတယ်။

ဘဝဆိုတာ အလုပ်ပါ
တို့တတွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြတယ်။
တို့တွေတက်ကြွ လှုပ်ရှားကြတာ
ဒါဟာ ဘုရင့်အတွက် တို့လုပ်အားကွယ်။

မျောက်ကလည်း လိုက်ဆိုတယ်။

ဘဝဆိုတာ အလုပ်ပါ

ငါဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။
ငါဟာ တက်ကြွ လှုပ်ရှားနေမိတာ
ဒါဟာ ဘုရင့်အတွက် ငါ့ရဲ့လုပ်အားကွယ်။

ဒီလိုဆိုပေမယ့် အာနန်စီက သူများတွေ အလုပ်လုပ် နေချိန်မှာ မျောက်တစ်ကောင် ရှောင်ပုန်းနားနေနေတာကို သိသတဲ့။ သိပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ နေသတဲ့။

စည်တော်ကြီးပြီးတဲ့အချိန်ကို ရောက်လာပါရော။ ဘုရင်ကြီးက စည်တော်ကို ရှေ့တော်သွင်းခဲ့ကြ။ တော်ဝင်ဖြစ် သွားအောင် ပွဲတော်ကျင်းပရမယ်။ အဲဒါပြီးရင် အခု စုဝေး ရောက်ရှိနေတာတွေ ပြန်လို့ရပြီ။ နောက်တစ်ခါ အားလုံး စုဝေးရောက်ရှိစေချင်ရင် ဒီစည်တော်ကို တီးလိုက်မယ်လို့ ပိန္နဲကြားလိုက်သတဲ့။

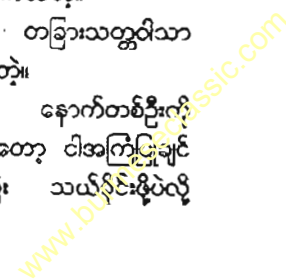
အာနန်စီက စည်တော်ကို သယ်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီမှာ အခက်အခဲတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်။ တောထဲကနေ ဒီစည်ကို ဘယ်သူသယ်မလဲဆိုတာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

စည်ကြီးကကြီးတဲ့အပြင် လေးကလည်းလေး ဝေးက လည်းဝေး ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ မသယ်ချင်ကြဘူး။

ကျားသစ်က ဒီအခွင့်အရေးကို ခြင်္သေ့ပေးသင့်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ခြင်္သေ့က မဟုတ်ဘူး ဒီစည်ကို သမင်ကို သယ်ခိုင်းသင့်တယ်လို့ ဆိုသတဲ့။ သမင်က တစ်ခါ ဒီအလုပ်ဟာ ဆင်နဲ့သာ သင့်တော်တယ်လို့ ကြေညာလိုက်သတဲ့။

သတ္တဝါ တစ်ကောင်ချင်းက တခြားသတ္တဝါသာ ဒီအလုပ် လုပ်သင့်ကြောင်း အဆိုပြုကြသတဲ့။

အာနန်စီက တစ်ဦးချင်းက နောက်တစ်ဦးကို စည်ကြီးသယ်ဖို့ အကြံပြုနေကြတယ်။ ဒီတော့ ငါအကြံပြုချင် တာက အပျင်းရိဆုံးသူကို ဒီစည်ကြီး သယ်ခိုင်းဖို့ပဲလို့

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

ပြောလိုက်သတဲ့။

ဘုရင်က အေးဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲလုပ်လို့ အမိန့်နဲ့သတဲ့။

တောသတ္တဝါတွေလည်းစဉ်းစားကြသတဲ့။ တစ်ကောင် တစ်ကောင် ကြည့်မိသတဲ့။ ဘယ်သူဟာ အပျင်းဆုံးဖြစ်မလဲလို့လဲ တွေးကြသတဲ့။ တစ်ကောင်က မျောက်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တို့ သတ္တဝါတွေကလည်း မျောက်ကို ကြည့်ကြသတဲ့။ မျောက်ကလည်းဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်သတဲ့။ သူကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ကို အားလုံးကဝိုင်းကြည့်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

သူက အုပ်စုရဲ့အလယ်ကို ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီစည်ကြီးသယ်ဖို့ကို ငြင်းဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဒီစည်ကြီးကို မသယ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝဆို လုံးဝပဲ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ အဲဒါပါပဲလို့ ပြောသတဲ့။

တောသတ္တဝါတွေက ရယ်ကြတာပေါ့။ သမင်က မင်းဘာလို့ ဒီနေရာကို ရောက်နေရတာလဲ။ မင်းနာမည်လည်း ဘယ်သူမှ မပြော ရသေးဘဲနဲ့လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ဖြူကောင်က မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းကို ဘယ်သူက စည်ကြီးသယ်ခိုင်းလို့လဲလို့ မေးလိုက်ပြန်သတဲ့။

အားလုံးက အေး ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို စကား မဟာသေးပဲနဲ့လို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

မျောက်က ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားတို့ စိတ်ရှင်းသွား အောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် စည်ကြီးကို မသယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောပြတာပါ။ ဒီစကားပဲ ကျွန်တော် ပြောတာပါလို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောလိုက်သတဲ့။

တောသတ္တဝါတွေက တစ်ခါထပ်ရယ်ကြပြန်သတဲ့။

အာနန်စီက ဘုရင်ကို ခုလို တင်လျှောက်သတဲ့။

ဘယ်သူမှ ဒီမျောက်ရဲ့နာမည်ကို မပြောကြပါ။

အားလုံးက ဘယ်သူများ အပျင်းဆုံးသူ ဖြစ်မလဲလို့ သူတို့ဘာသာ

စဉ်းစားနေကြတာပါ။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသေချာသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ကတော့ ဘယ်သူဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ သူပဲ ပရိတ်သတ် ရှေ့ထွက်လာတယ်။ နောက် အားလုံး ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ဒီစည်ကြီးကို မသယ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့ကိုသူ အပျင်းဆုံးသူလို့ ဝန်ခံတာပါပဲ။ သူ့ပါးစပ်နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်တာပါပဲ ဘုရား လို့ တင်လျှောက်လိုက်သတဲ့။

တောသတ္တဝါတွေက ဟုတ်တယ်ဟေ့ အားလုံးထဲမှာ မျောက်ဟာ အပျင်းဆုံးပဲလို့ ဝိုင်းပြီးပြောကြသတဲ့။

နောက်တော့ ဘုရင့်အိမ်တော်ကို စည်တော်ကြီး ရောက်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီစည်ကို မျောက်ပဲ သယ်ရ တာပဲပေါ့။

ဆီဒို ဘုရင်

ဝိုလော့စ် လူမျိုး၊ ဆီနီဂေါ့။

ဆီဒိုမြို့တော်မှာ ဆာဗားဆိုတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ငိုခဲ့ဘူးသတဲ့။ ဆာဗားရဲ့ တင်မတော်ဟာ ဆီဒိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အင်မတန် အင်အား ကြီးသတဲ့။ သူဟာ မြို့တွေတော်တော်များများကို သိမ်းပိုက် အောင်နိုင် တဲ့အပြင် လူတွေအများကြီးကလည်း သူ့လက်အောက်မှာ သစ္စာခံရသတဲ့။ အနီးအနားက အကြီးအကဲတွေ ဆီဒိုမြို့ထဲက ဖြတ်သွားခဲ့ရင် ဘုရင့်အိမ်အရောက်သွားပြီး ဆာဗားကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဆက်သရင်း သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းကို မြေကြီးနဲ့ထိပြီး အရိုအသေပေးကြရတယ်။ ဘုရင်ဟာ ဝိုလို့ အသက်ကြီးလာလေ ဝိုလို့ဂုဏ်မောက်လေ ဖြစ်လာသတဲ့။ သူ့စကားဟာ ဆီဒိုမှာ တရားဥပဒေပဲ။ အဲဒီစကားကို တခြားနယ်ကကြားခဲ့ရင် အဲဒီနယ်မှာလည်း အဲဒီစကားဟာ ဥပဒေလို တည်သတဲ့။ ဆာဗားဟာ သူ့ကိုသူ ငါဟာ တကယ့်ကို ကြီးမြတ်တဲ့ သူပါလား။ ငါ့ကို အာခံမဲ့သူ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဘယ်သူကရော ငါ့ကို ဆရာလုပ်နိုင်သလဲလို့ တွေးပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အတန်ငယ် အသက်ပြုဖြစ်တဲ့ သီချင်းသည် တစ်ယောက် ဆီဒိုကို ရောက်လာပြီး ဘုရင့်ရှေ့တော် မှောက်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရသတဲ့။ သူက ဆာဗားနဲ့ သူတိုးဘွားတွေကို ချီးမြှောက်တဲ့ သီချင်းကို ဆိုသတဲ့။ ကလည်း က သတဲ့။ နောက်တော့ သီချင်းကို ဆိုသတဲ့။

ခွေးအားလုံးထဲမှာ ခွေးတစ်ကောင်ဟာ
 အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 သူဟာ လူတွေရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရလေတာ။
 မိန်းမတွေထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ

အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 တကယ်တော့ သူကလေးတွေကို သူကြည့်ရှု
 စောင့်ရှောက်ရတာ၊
 မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာ မုဆိုးတွေထဲမှာ
 အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 တကယ်တော့ သူဟာ ရွာကို အလုပ်ကျွေး ပြုရတာ။
 သီချင်းသည်တွေထဲမှာ သီချင်းသည်တစ်ယောက်ဟာ
 အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 တကယ်တော့ ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်အမှုထမ်းတွေအတွက်
 သူ သီချင်းဆိုရတာ။

သီချင်းပြီးသွားတော့ ဆာဗားက ဒီသီချင်းက
 ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ လို့ သီချင်းသည်ကို မေးသတဲ့။

သီချင်းသည်က အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဘယ်သူမဆို
 ဘယ်နေရာ ဘယ်အဆင့် ရောက်နေနေ လူတိုင်းဟာ တစ်ခုခုကို
 အလုပ်ကျွေး ပြုရတာပါပဲလို့ ဆိုလိုတာပါဘုရားလို့ ဖြေသတဲ့။

လူအားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆီဒီဘုရင်ဟာ
 ဘယ်သူ့ကိုမှ အလုပ်အကျွေး မပြုဘူး။ တခြားလူတွေကသာ
 သူ့ကို အလုပ်အကျွေး ပြုရတာလို့ ဆာဗားက ပြန်ပြောသတဲ့။

သီချင်းသည်က ဆိတ်ဆိတ်နေသတဲ့။ ဆာဗားက
 အဲဒါ မမှန် ဘူးလားလို့ မေးပြန်သတဲ့။

သီချင်းသည်က ဆီဒီဘုရင်ရဲ့စကား မမှန်ဘူးလို့
 ပြောရအောင် ကျွန်တော်မျိုးက ဘာကောင်စို့ပါလဲဘုရားလို့
 လျှောက်သတဲ့။

အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ သူတော်စင်တစ်ပါး ကြွလာပြီး
 လူအုပ် ဆီကနေ အစားအစာ အလှူခံတာကို တွေ့လိုက်
 ကြတယ်။ သီချင်းသည် က ဘုရင်ကြီး မစားတော့တဲ့ စားကြွင်း
 အနည်းငယ်ထဲက တစ်ချို့ကို ဒီသနားစရာ သူတော်စင်ကြီးကို

ကျွေးမွေးခွင့်ပြုပါလို့ ဘုရင်ကြီးကို တောင်းဆိုလိုက်သတဲ့။

ဆာဗားက အေး ပေးလိုက် ပြီးရင် ပြောလက်စကိစ္စကို
 ဆက်ဆွေးနွေးမယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ သီချင်းသည်က ကျေးဇူးပြုပြီး အစာကျွေးပြီး
 သည်အထိ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့စောင့်ကို ခဏကိုင်ထားပေးပါလို့
 ပြောသတဲ့။ သူ့စောင့်ကို ဘုရင်လက်ထဲထဲပြီး စားတော်ခွက်
 ထဲကအစာကို ယူကာ သူတော်စင်ကြီးကို ကျွေးသတဲ့။ နောက်
 ဆာဗားရှေ့ ပြန်လာကာ ရပ်နေလိုက်သတဲ့။

အို ဆီဒီဘုရင်ကြီးဘုရား။ အရှင်က လူအားလုံးကသာ
 ဆီဒီဘုရင်ကို အလုပ်အကျွေးပြုရပြီး ဆီဒီဘုရင်က ဘယ်
 သူ့အတွက်မှ အလုပ်အကျွေးမပြုဟု ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အခုပဲ
 အရှင် စားတော်ခွက်ထဲက အစာကို သူတော်စင်ကြီးကို
 ကျွေးပြီးပါပြီ။ နောက် အနံ့ညာတ သီချင်းသည်က တခြား
 တစ်ယောက်ကို ပြုစုနေချိန်မှာ သူ့စောင့်ကို လည်း
 ကိုင်ထားပေးပါသေးတယ်။ ဘယ်သူများ ဘုရင်ဟာ တစ်ခြား
 တစ်ယောက်ရဲ့အကျိုးကိုမဆောင်ရွက်ဟုပြောနိုင်ပါသလဲဘုရား။
 ခေါင်းနဲ့ကိုယ်သည်ပင်လျှင် တစ်ခုတစ်ခု အပြန်အလှန် အကျိုး
 ပြုပါတယ် လို့ တင်လျှောက်လိုက်သတဲ့။

သီချင်းသည်က ဘုရင်လက်က စောင့်ကို ပြန်ယူကာ
 ဒီသီချင်းကို ဆိုလိုက်သတဲ့။

စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ
 စစ်သားတွေထဲမှာ အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 တကယ်တော့ ဘိုးဘွားမိသားစုကို
 စောင့်ရှောက်ရသူပါ။
 ဘုရင်တစ်ပါးဟာ ဘုရင်တွေထဲမှာ
 အကြီးမြတ်ဆုံးပါ
 သူဟာ သူ့ပြည်သူတွေအတွက်
 အကျိုးဆောင်ရွက်ရတာ။ ✕

မိုးနတ်မင်းရဲ့ သမီးတော်

အရှင်တိ လူမျိုးစု၊ ဂါနာ။

တစ်ခါက ညမဲဆိုတဲ့ မိုးနတ်မင်းမှာ လူတိုင်းက ထိမ်းမြား လက်ထပ်ချင်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ လူတွေက ညမဲကို နတ်မင်း ရဲ့ သမီးတော်ကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ချင်လို့၊ မင်္ဂလာကြေးအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပါရစေလို့ တောင်းဆို ကြသတဲ့။

ညမဲကတစ်ဖက်ကို လှည့်ထွက်သွားတတ်ပြီး လုံးဝမ ဆွေးနွေး ဘူးလို့ ငြင်းတတ်သတဲ့။

ညမဲဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့သမီးကို တိုနေရတာလဲ၊ ဒီကိစ္စကို သူ မစဉ်းစားတော့ဘူးလားလို့ လူတွေက အချင်ချင်ပြောကြသတဲ့။ သူတို့တွေဟာ အဲဒီအကြောင်းကို လေ့မှာပြောဖြစ်ကြသတဲ့။ လူကြီးတွေက ညမဲကို တိုက်တွန်း ကြသတဲ့။ ဒါဟာ သဘာဝမကျဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးရမယ်လို့ ပြောကြသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီနယ်မှာ ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးတစ်ခု ကျင်းပ သတဲ့။ လူတွေအကုန် ကကြသတဲ့၊ ညမဲလည်းကသတဲ့။ ညမဲကသူ့လှုပ်ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အဲဒီပေါ်ထိုင်ကာ လူအုပ်ကြီးကို ကြေညာလိုက်သတဲ့။

လူငယ်တွေက ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့

အမြဲ တောင်းဆိုကြတယ်။ ဒါဟာ အသံနဲ့လုံးကိုစွဲ ဖြစ်နေတယ်။ ငါ အခု အဲဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ။ ငါ့သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ နာမည်ကို ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ လူငယ်ဟာ ငါ့ရဲ့သားမက်အဖြစ် သဘောတူမယ်လို့ ကြေညာလိုက်သတဲ့။

ညမဲရဲ့သမီးတော် နာမည်ကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူးတဲ့။ လူတွေက မိုးနတ်မင်းဆီလာပြီး နတ်မင်းရဲ့သမီးနာမည်က ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမို့လားလို့ ပြောကြတဲ့အခါ ညမဲက မဟုတ်ဘူး မဟုတ်သေးဘူး လို့ ပြောပြီး နှင်လွှတ်တတ်သတဲ့။

အာနန်စီပင့်ကူလည်း ပွဲတော်မှာရှိသတဲ့။ သူက မိုးနတ်မင်းရဲ့ သမီးကို မရရအောင် လက်ထပ်မယ်လို့ သွန်သင်ချလိုက်သတဲ့။ ညနေခင်းမှာ မိုးနတ်မင်းရဲ့သမီးတော် လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်တဲ့ ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး သရက်ပင်ပေါ်မှာ တက်နေလိုက်သတဲ့။ နောက် စောင့်နေလိုက်သတဲ့။ သမီးတော် သူ့အဖော်တွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက် လာတဲ့အခါ သရက်သီးတစ်လုံးကို သူတို့ခြေထောက်တွေပေါ် ဖြုတ်ချ လိုက်သတဲ့။ အဖော်က သရက်သီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အလို ဗဒုအာစမန်ပန်စာရေ သရက်သီးတစ်လုံး ကြွေကျ လာသဟေ့လို့ ရေရွတ်လိုက်သတဲ့။ သမီးတော်က သရက်သီး ကို ယူစားလိုက်သတဲ့။ အာနန်စီက နောက်တစ်လုံး ပစ်ချ လိုက်ပြန်သတဲ့။ အဖော်က ကောက်ယူလိုက်ပြီး အလို ဗဒုအာစမန်ပန်စာရေ နောက်တစ်လုံး ကျလာပြန်ပြီတော်ရေလို့ ပြောလိုက်ပြန်သတဲ့။ သမီးတော်က ကျလာတဲ့ အလုံးကို စားပြန်တဲ့အခါ အာနန်စီက နောက်တစ်လုံး ခြွေချပြန်သတဲ့။ အလို ခြွေချတဲ့အခါတိုင်း အဖော်က အလို ဗဒုအာစမန်ပန်စာရေ ရေရွတ် သတဲ့။ အာနန်စီလည်း ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်သံကြားရတော့ မှတ်မိ သွားသတဲ့။

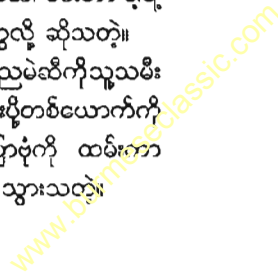
မိန်းကလေးအုပ်စု ဥယျာဉ်ထဲက ထွက်ခွာ

သွားကြတဲ့အခါ အာနန်စီလည်း အပင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သတဲ့။ အိမ်ပြန်တဲ့ လမ်းတလျှောက် မိန်းကလေးရဲ့နာမည်ကို သိချင်းလုပ်ဆိုသွားတော့ အဲဒီ နာမည်ကို မမေ့တော့ဘူးတဲ့။ ညရောက်တော့ အိပ်မပျော်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ အိပ်လိုက်ရင် နာမည်ကို မေ့သွားမှာစိုးလို့ အိပ်လိုက်ရမှာ ကြောက်နေ သတဲ့။ မနက်ခင်းရောက်တော့ ဘိုးဘွားတွေအုတ်ဂူရှိရာကို သွားပြီး အုန်းအရက်ကို သော်တော်ရေအဖြစ် ဆက်သကာ အရှိအသေပြုသတဲ့။ ပြီးတော့ နာမည်ကို မေ့မသွားရအောင် ကူညီဖို့လည်း အဘိုးအဘွား တွေကို တိုင်တည်သတဲ့။

အဲဒီနောက်တော့ အခန်းနံရံက စကားပြောတဲ့ ဝုံကိုယူပြီး ဗဒုအာစမန်ပန်စာလို့ အသံထွက်အောင် အတီး လေ့ကျင့်သတဲ့။ သူက ဆက်ကာဆက်ကာ အတီးလေ့ကျင့်သတဲ့။ ဗဒုအာစမန်ပန်စာ၊ ဗဒုအာစမန်ပန်စာ၊ ဗဒုအာစမန်ပန်စာ။

သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်က သူ့ကိုက သိကာ အောင်မြင်အောင် လုပ်နေတယ်လို့ ထင်သတဲ့။ တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောပြချင်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ တစ်ခြားရွာမှာနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း အဘိုးစံအိမ်မြောင်းဆီကို သွားသတဲ့။ တွေ့တဲ့အခါ ညမဲ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သူ့သမီးနာမည်က ဗဒုအာစမန်ပန်စာတဲ့ကွ။ ညမဲဟာ သူ့သမီးကို သူ့လက်ထဲ အပ်ရတော့ မယ်။ မနက်ဖြန် ငါနဲ့အတူ ရှိနေပေးပါကွာနော်။ ညမဲက သူ့သမီးအမည်မှန် ဘယ်သူလဲလို့ မေးခဲ့ရင် ငါက ငါ့ရဲ့စကားပြောတဲ့ဝုံကို တီး လိုက်မယ်။ ဗဒုအာစမန်ပန်စာ၊ ဗဒုအာစမန်ပန်စာ။ ညမဲက ကဲ အာနန်စီ မင်း ငါ့သမီးနာမည်ကို ပြောတာမှန်တယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သားမက်အသစ်စက်စက်ပဲလို့ ပြောလိမ့်မယ်ကွလို့ ဆိုသတဲ့။

နောက်နေ့ရောက်တော့ အာနန်စီက ညမဲဆီကို သူ့သမီး နာမည်ကို သယ်ဆောင်ပြီး လာနေပြီလို့ သတင်းပို့တစ်ယောက်ကို လွှတ် လိုက်သတဲ့။ နောက် သူ့ရဲ့စကားပြောဝုံကို ထမ်းကာ အဘိုးစံအိမ်မြောင်းနဲ့ အတူ ညမဲရဲ့စံအိမ်ဆီကို သွားသတဲ့။

မိုးနတ်မင်း ညမဲလည်း အိမ်အပြင်ကို ထွက်ပြီး သူ့ အစေအပါး ချပေးတဲ့ လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ကာ အာနန်စီကို မင်းရဲ့ သတင်းပို့ ရောက်လာပြီး ငါ့သမီးရဲ့ နာမည်ကို မင်းကြေညာမယ်ဆို ငါ နားထောင် ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ ပြောပေတော့လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်မြို့လုံး အဲဒီကို ရောက်နေကြသတဲ့။ အာနန်စီဟာ တကယ်တော်တယ်၊ လျှို့ဝှက်အမည်ကို သူပြောလိမ့်မယ်လို့ လူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြလေရဲ့။ တစ်ချို့ ကလည်း လူတိုင်း ကြိုးစားကြတာပဲ နောက်တော့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ အာနန်စီကရော ဘာများ ထူးခြားမှာမို့လဲလို့ ဆိုကြသတဲ့။

အာနန်စီက ခုံကို ပုခုံးပေါ်ကချလိုက်ပြီး သူ့လက်တွေကို ခုံပေါ်တင်လိုက်တယ်။ သူက နာမည်ကို ကြားရအောင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ တီးသတဲ့။ ညမဲက သူတီးတာကို နားထောင်ပြီးတဲ့အခါ ခုလို ပြောသတဲ့ သူ ဘာအကြောင်းအရာကို တီးနေတာလဲ၊ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ငါ နားမလည်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

လူတွေကလည်း ဟေ့ ခုံသံက ဘာဆိုလို့ချင်တာလဲ၊ ငါတို့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ နားလည်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲလို့ ဝိုင်းအော်ကြ သတဲ့။

အာနန်စီကလည်း ခုံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထပ်ခါထပ်ခါ တီးပြန်သတဲ့။

မိုးနတ်မင်းကလည်း ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဟာလို့ မေးပြန် သတဲ့။

အာနန်စီက အသင် အသေအချာကို သိမှာပါ။ ဒါ သင့်သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အမည်ပဲလေလို့ပြောပြီး ခုံကို ဆက်တီးပြန်သတဲ့။

နောက်တော့ မိုးနတ်မင်းက သူ့ကို ခုံတီးတာ ရပ်ခိုင်းပြီး ဘာလို့ ငါ့အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးနေတာလဲ၊ ခုံသံက

ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ခုချက်ခြင်း ငါ့ကိုပြောစမ်းလို့ ဆိုလိုက် သတဲ့။

အာနန်စီကအဘိဓမ္မာမြောင်ဘက်လှည့်ပြီးလူတွေက တကယ်တုံးတယ်၊ ခုံကဘာပြောနေတယ်ဆိုတာလူတွေသိအောင် ပြောပြလိုက်စမ်းကွာလို့ အော်ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ အဘိဓမ္မာ သမီးတော်ရဲ့ နာမည်ဟာ ဗဒ္ဒအာစမန်ပန်စာ ပါလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ညမဲက လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး အဲဒါအမှန်ပဲ၊ အဲဒါ ငါ့သမီး နာမည်ပဲလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

လူအုပ်ကြီးကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြပြီး ဆူညံအောင် အော်ဟစ် အားပေးကြသတဲ့။

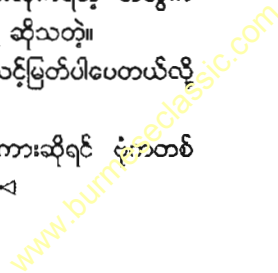
ညမဲက ခုလို ငါ့သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်အမည်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သူကို ငါ့သားမက်အဖြစ် တော်မယ်လို့ ဂတိပေး ထားတဲ့အတိုင်း ငါ့စကား အမှန်ဖြစ်ရအောင် အဘိဓမ္မာမြောင်ကို ငါ့သမီးတော်ကို ပေးအပ်လိုက် ပြီလို့ ကြေညာလိုက်သတဲ့။

အာနန်စီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ သင့်သမီးနာမည်ကို ရှာဖွေ ထားသူဟာ ကျွန်ုပ်ပါ။ အိမ်မြှောင်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘာသာပြန်သူသာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

မိုးနတ်မင်း ပြန်ပြောလိုက်ပုံက မင်းခုံတီးတာ ဘာဆိုတာ ငါမှ နားမလည်တာ၊ ဘယ်သူကရော ဒီလို လက်သံ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘိဓမ္မာမြောင်ပြောလိုက်တဲ့ သင့်သမီး နာမည်ဟာ ဗဒ္ဒ အာစမန်ပန်စာဆိုတာကို ဒို့အားလုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ အတွက် အဘိဓမ္မာ ငါ့သားမက် ဖြစ်ထိုက်တယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

လူအုပ်ကြီးကလည်း မှန်ကန်သင့်မြတ်ပါပေတယ်လို့ အော်ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒါကြောင့် သိပ်အရေးကြီးတဲ့စကားဆိုရင် ခုံကတစ် ဆင့် တီးပြီးမပြောပါနဲ့လို့ အဆိုရှိသတဲ့။ <X

သိမ်းစွန့်ငှက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အိမ်လူမျိုးစု၊ တိုက်။

အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ သိမ်းငှက်ဟာ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက် ရှာဖွေထွက်ခဲ့သတဲ့။ တစ်နေရာက တစ်နေရာ လိုက်လံရှာဖွေပြီးနောက်မှာ အတန်ဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဇနီး လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သတဲ့။ မိန်းကလေးရဲ့အဖေကို ရွှင်ပန်ပြီး စီစဉ်စရာတွေကို စီစဉ်သတဲ့။ လက်ဆောင်တွေကို မိန်းကလေးရဲ့ မိသားစုကိုပေးပြီး မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ကာ သူ့အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သတဲ့။

သူ့အရင်က စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေမှုန်တွေကို ခုမှစုစည်းပြီး ရွှေပန်းတိမ်ကို သွားကာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းလုပ်ဖို့ စီစဉ်သတဲ့။ ဘာကြောင့်အဲဒီလို လုပ်ရလဲဆိုတော့ သူ့ဟာအင်မတန် ချောမောလှပသူဖြစ်လို့ တစ်ခြားသတ္တဝါတွေက သူ့အပေါ် မနာလိုမရွံစိမ့် ဖြစ်ကြတဲ့အပြင် သူ့ကွယ်ရာမှာလည်း သူ့အတင်းကို ပြောလေ့ရှိကြတာကြောင့် ဖြစ်သတဲ့။ သူတို့တွေဟာ သူ့အပေါ် စိတ်ကောင်းမထားနိုင်ကြဘူးတဲ့။

မင်္ဂလာပွဲနီးလာတော့ ပန်းတိမ်မှာ သူတို့သမီးကိုပေးဖို့ လက်စွပ်သွားရွေးသတဲ့။ နောက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို သူနဲ့ အတူ မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲဖို့ ဖိတ်သတဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်း အိမ် မြှောင်လာတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ရစ်ငှက်လာတယ်။ သူ့ သူငယ်ချင်း ရှစ်ခိုးကောင် လာတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း မြွေ လည်းလာတယ်။ တစ်ခြား သူ့ရွာသားတွေလည်း မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်လာကြတယ်။

သူတို့တွေ သိန်းငှက်ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်ကို သွားကြသတဲ့။ လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးတဲ့အခါ သိန်းငှက်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မိသားစုကို မိတ်ဆက်ပေးသတဲ့။ သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ ငုံ့တွေတီးကြနဲ့ပေါ့။ အဲဒီအချိန် သိန်းငှက်က သူတို့သမီးကို ပေးဖို့ လက်စွပ်ကို သူ့အိပ်ကပ်ထဲက နှိုက်လိုက်သတဲ့။ အိပ်ကပ်ထဲမှာ လက်စွပ်က ရှိနေတော့ဘူး။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရှာပေမယ့် မတွေ့ဘူးတဲ့။

နောက်တော့ လက်စွပ်အခိုးခံရပြီ၊ လက်စွပ် ပျောက် သွားပြီလို့ အော်ပြောလိုက်သတဲ့။

အဲဒီမှာ အားလုံးအံ့ဩကုန်သတဲ့။ နောက် ရွာအကြီးအ ကဲက အားလုံးကို ရှာရမယ်လို့ ကြေညာလိုက်သတဲ့။

ရွာထဲရှိတဲ့သူအကုန်လုံးကို ရှာသတဲ့၊ ရှာပေမယ့် လက်စွပ်က မတွေ့ဘူး။ သိန်းငှက်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ မိန်းကလေးရဲ့အဖေကို ပြောပြနေမိသတဲ့။ သူ့ပြောတာက ကျွန်တော် တလျှောက်လုံး စုဆောင်း လာတဲ့ ရွှေပုံတွေနဲ့ လှပတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း အမှန်တကယ် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဇနီးလောင်းကိုပေးဖို့ ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အပေါ် စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်အိပ်ကပ်ထဲက နှိုက်ယူလိုက်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

မိန်းကလေးရဲ့ အဖေက ပြန်ပြောသတဲ့ လူတိုင်းကို ရှာပြီးသွားပြီ၊ အခုထိ လက်စွပ်ကမတွေ့သေးဘူးမောင်ရင်က

လည်း ဒါကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ရှင်းနေတယ်။ လက်စွပ်ကတော့ မရှိတော့ဘူး။ လက်စွပ်ကလိုတာအမှန်ပဲ။ လက်စွပ်မရှိတာကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကလည်း ကျင်းပလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ မင်းအနေနဲ့ လက်စွပ် ပြန်တွေ့တဲ့အခါ မင်္ဂလာပွဲ ပြန်ကျင်းပကြတာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။

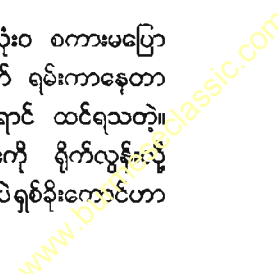
သိန်းငှက်ဟာ အရမ်းကို ရှက်နေသတဲ့။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှက်နေကြသတဲ့။ အိမ်မြှောင်က စကားမပြောတော့ဘူး။ သူ့ခင်မူရာအသံမထွက်တတ်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ခေါင်းကိုပဲ ဟိုဘက်ဒီဘက်ရမ်းပြီး အား တကယ်ဆိုးတာပဲလို့ ပြောနေသရောင် ထင်ရသတဲ့။

ရစ်ငှက်ကလည်း သူ့ခေါင်းကို သူ့အတောင်နှစ်ဘက်နဲ့ ညှပ်ကာ အောက်တန်းကျလိုက်တာ၊ အောက်တန်းကျလိုက်တာ လို့ အထိတ်တလန့် ဆိုသတဲ့။ ရှစ်ခိုးကောင်ကလည်း သူ့ဘေး နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြော သတဲ့။

မြွေကလည်း သူ့ရဲ့လျှာကို အရပ်လေးမျက်နှာ ထုတ်ထုတ်ပြပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ လက်စွပ်မရှိကြောင်း သက်သေပြ သတဲ့။

နောက်တော့ သိန်းငှက်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပြန်သွား ကြသတဲ့။ ငါ့လက်စွပ်ကို ခိုးတဲ့သူကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်လို့ သိန်းငှက်က ကြိုမ်းဝါးသတဲ့။ သူ့ဟာ လေထဲကို ပြန်တက်သွားပြီး မြို့ရွာတွေပေါ်မှာ ပျံဝဲရင်း သူ့ခိုးကို ရှာနေသတဲ့။

အဲဒီဇွေကစပြီး အိမ်မြှောင်ဟာ လုံးဝ စကားမပြော တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ခေါင်းကိုပဲ ဟိုဖက်ဒီဖက် ရမ်းကာနေတာ ဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲလို့ ညည်းငြူးသရောင် ထင်ရသတဲ့။ ရစ်ငှက်ခမုာလည်း သူ့လက်နဲ့ သူ့ဦးခေါင်းကို ရိုက်လှန်းနဲ့ သူ့ခေါင်းဟာလုံးလာသတဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကြောင့်ပဲ ရှစ်ခိုးကောင်ဟာ

သူနဲ့ဘေးကို သူ့လက်သီးနဲ့ ထိုးလွန်းတာကြောင့် သူ့ခါးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာလိုက်တာ တုတ်ချောင်းနဲ့ တူတူလာသတဲ့။ နွေလည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့ရင် သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ လက်စွပ်ဝက်မထားကြောင်း သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ သူ့လျှာကို အမြဲထုတ်ပြသတဲ့။

သိန်းစွန်ငှက်ကတော့ သူ့ရိုးရှာတာကို ဘယ်တော့မှ မရင်ဘူး တဲ့။ အမြဲပဲ ကောင်းကင်မှာပျံဝဲပြီး သူ့ရိုးကို ရှာနေတော့သတဲ့။ အောက်မှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် တွေ့ရင်လည်း ပျောက်သွားတဲ့ လက်စွပ်များ ဝတ်ထားသလား သိရအောင် မြေပြင်ကို တဟုန်ထိုး ဆင်းဆင်းကြည့်သတဲ့။

ဆင်းရဲတာကို အက်ဇာဘုရင် တွေ့ရှိသွားခြင်း ဒါဟိုမေ လူမျိုးစု

အက်ဇာဘုရင် အက်ဇာဟိုစုမှာ သူ မပိုင်တာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတူးတဲ့။ တစ်နေ့တော့သူဟာ ဆူပေးတတ်တဲ့ နတ် တစ်ပါးဆီကို သွားပြီး ဒီလိုဆုတောင်းသတဲ့။ အရှင်နတ်မင်း တစ်ခုလောက် တန်ခိုးတော်နဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ချမ်းသာလွန်းတဲ့ အတွက် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆင်းရဲ တယ်ဆိုတာကို သိချင်လို့ပါဘုရားလို့ လျှောက်သတဲ့။

နတ်မင်းလည်း သူ့ရဲ့တန်ခိုးရှိတဲ့ ကြော့စုကိုယူကာ မြေပြင်ပေါ်ကို ပစ်လိုက်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကောက်သတဲ့။ အကြိမ် များစွာ ကြော့ပစ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကောက်သတဲ့။ နောက်တော့ အက်ဇာဘုရင်ကို ဗုံတစ်လုံးရယ် မောင်းတစ်ခုရယ် ခလောက် တစ်ခုရယ်ကို သူ့ဆီယူခွင့်ပို့ ပြောသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ မုဆိုးတွေကိုလည်း သစ်ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ဖမ်းခဲ့ဖို့ ပြောပြန်သတဲ့။

ဘုရင်လည်း စံနန်းတော်ပြန်သွားပြီး နတ်မင်း ညွှန်ကြားတဲ့ ဗုံရယ်၊ မောင်းရယ်နဲ့ ခလောက်တို့ကို စုဆောင်းပြီး မုဆိုးတွေကို ဖမ်းခိုင်းထားတဲ့ သစ်ကုလားအုတ်ကိုပါသယ်ဆောင် ကာ နတ်မင်းဆီ ယူဆောင်သွားသတဲ့။

နတ်မင်းက ဗုံ၊ မောင်းနဲ့ ခလောက်တို့ကိုသစ်ကုလား အုတ်ရဲ့ လည်ပင်းပတ်ပတ်လည် ချီစေပြီး အက်ဇာဟိုစုကို တက်စီးစေသတဲ့။ နောက်နေရာမှာမြဲအောင် အဝတ်ကျွေးနဲ့ ချီတုပ်စေသတဲ့။ ဗုံကိုတီးဖို့ တုတ်တစ်ချောင်းကို နတ်မင်းက

www.burmeseclassic.com

ပေးလိုက်တဲ့အခါ အက်ဇာဟိုစုက ဗုံကို တီးလိုက်သတဲ့။
အဲဒီလို တီးလိုက်တဲ့အခါ သစ်ကုလားအုတ်က သူ့ကို သယ်ပြီး
အဝေးက တောအုတ်ချုံပုတ်တွေထဲကို ပြေးပါရောတဲ့။

ချုံတွေထဲ တိုးပြေးတော့ ဆူးပါတဲ့ ချုံတွေအများကြီးနဲ့
ပွတ်မိပြီး နောက်တော့ တောအုပ်အလည်ကိုရောက်သွားသတဲ့။
ဆူးပါတဲ့ချုံတွေကို တိုးမိလို့ သူ့ကိုချည်ထားတဲ့ အဝတ်တွေ
စုတ်ပြုပြီး သစ်ကုလားအုတ် ကျောပေါ်ကနေ မြေပြင်ပေါ်ကို
လိမ့်ကျပါလေရော။ သူ့နန်းတော် ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင်
မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့။ လုံးလုံးကို လမ်းပျောက် သွားသတဲ့။

သုံးလပြည့်တဲ့နေ့မှာ တောထဲကို ပဲနယ်ပင်တွေ
လာရှာတဲ့ အဖွားအိုတစ်ယောက်က တွေ့သွားပြီး သူ့ကို
သေချာကြည့်သတဲ့။ အဖွားအိုစိတ်မှာ မျက်မမြင်တစ်ယောက်လို့
ထင်မိပြီး သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားကာ သူ့အနိုင်းအစေအမြစ်
ထားသတဲ့။ ငါးရက်တစ်ခါ အဖွားအိုက ဆေးဆိုး ထားတဲ့
အဝတ်တွေကို ဈေးထဲမှာ သွားသွားရောင်းသတဲ့။ အဲဒီ
အခါ အဝတ်တွေကို အက်ဇာဟိုစု ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်စေပြီး
ဈေးကိုခေါ်သွားတတ်သတဲ့။ ဆေးဆိုးထားတဲ့ အဝတ်အထည်
တွေ ရောင်းပြီးရင် မဆိုးရသေးတဲ့ အဝတ်တွေကို ပြန်ဝယ်ကာ
အက်ဇာဟိုစု ခေါင်းပေါ် ရွက်စေပြီး အိမ်ကို ပြန်တတ်သတဲ့။

အဲဒီလို ခိုင်းစေနေခဲ့တာ သုံးနှစ်ကြာသွားသတဲ့။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို အက်ဇာဘုရင်ရဲ့သား
သမီးတွေက မသိကြဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်ကြတော့
အဖွားအိုဟာ ဘုရင်သားတော်တွေ မှာထားတဲ့ အဝတ်တွေ
ကို ဈေးထဲက ဘုရင်ရဲ့သတ်မှတ်နေရာမှာ သွားရောင်းသတဲ့။
ထုံးစံအတိုင်း အက်ဇာဟိုစုကို အဝတ်တွေ ရွက်ခိုင်းပြီး
သွားသတဲ့။ ဘုရင်နေရာရောက်တော့ ဘုရင်သားတော်တွေက
အဖွားအိုနဲ့ ပါလာသူကို ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နဲ့လူဟာ
သူတို့အဖေနဲ့ တူသလိုလို ထင်မိသတဲ့။

www.burmeseclassic.com

သူတို့တွေ အဲဒီလူကို စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က အက်ဇာဟိုစု ဒီဘက်ကိုလာပြီး ထပ်ရောင်းပါဦးလို့ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသတဲ့။

ဘုရင့်သားတွေ နန်းတော်ပြန်ရောက်တော့ အကြီးဆုံးသားဆီကို အကို ကျွန်တော်တို့ဈေးက အက်ဇာဟိုစု ဘုရင့်နေရာမှာ အက်ဇာဟိုစုလိုခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အဖွားအိုတစ်ယောက်က ထင်းစည်းတွေ ရောင်းခိုင်းနေတာတွေ ခဲ့တယ်လို့ ပြောကြသတဲ့။

သားအကြီးဆုံးလဲ ကောင်းပြီ နောက်တစ်ပတ် ဈေးနေ့ကြရင် ငါတို့ သွားကြည့်မယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

နောက်အပတ်ဈေးနေ့ရောက်တော့ အဖွားအို မလာခင် အရင်ရောက်နှင့်အောင် အကိုကြီးက အစောကြီး ဈေးကိုသွားသတဲ့။ သူညီ အရင်ကထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နောက်သိပ်မကြာခင်မှာ အဖွားအိုဟာ သူ့အဝတ်အထည်တွေကို ရွက်လာတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အတူ လာနေတာကို တွေ့ရပါရော။ အဲဒီလူဟာ သူ့ရွက်လာတဲ့ အဝတ်တွေကို အောက်ချလိုက်ပြီး ခါးကြားက တောခုတ်ခါးကို ဆွဲထုတ်ကာ နီးရာတောအုပ်ထဲကို ဝင်သွားသတဲ့။ အချိန်သိပ်မကြာ လိုက်ခင်မှာ အဲဒီလူ ထင်းတွေနဲ့ပြန်ရောက်လာပြီး အဖွားအိုဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ မင်းစားလို့ရပြီဆိုပြီး စားစရာ တစ်ခုခုကို အဖွားအိုက ကြွေးသတဲ့။

သူ့စားနေစဉ်မှာ သူ့သားက သူ့အနီးကပ်သွားသတဲ့။ အက်ဇာဟိုစုဟာ သူ့သားကို မှတ်မိသွားပြီး ငိုရှာသတဲ့ သူ့သားလည်း လိုက်ငိုသတဲ့။

သူ့သားလည်း သူ့အဖေကို အဖွားအိုဆီ ခေါ်သွားပြီး ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်မှာရှာတွေ့ခဲ့တာလဲလို့မေးသတဲ့။

ငါ မဲနယ်ပင်တွေ တောထဲမှာရှာရင်း တစ်နေ့တော့

သူ့ကို တောထဲမှာ တွေ့တာလို့ အဖွားအိုက ပြောသတဲ့။

သူ့သားက သူ့အဖေရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး အဲဒီလူကို ရောင်းပါလို့ အဖွားအိုကို တောင်းဆိုသတဲ့။

အဖွားအိုက သူ့ကို အခုရောင်းလိုက်ရင် ငါပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူက အိမ်အရောက် ကူသယ်ပေးမှာလဲလို့ မေးသတဲ့။

သူ့သားက သူ့ကိုရောင်းတဲ့အခါ ရတုပိုက်ဆံနဲ့ တခြား သယ်မဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝယ်သွားဖို့ ပြောသတဲ့။

အဖွားအိုက ငါကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဒီအဖိုးကြီးကို မင်းတို့ဘာလုပ်လို့ ရမှာမို့လဲလို့ မေးသတဲ့။

သူ့သားက ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ သူ့ဟာ အဖိုးအိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာ ကျုပ်တို့ အဖေဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရောင်းပါလို့ ပြောသတဲ့။

အဖွားအိုက မင်းတို့အဖေဆိုရင်တော့ ယူလိုက်ပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တော့ အက်ဇာဟိုစုကို သူ့သားက အိမ်ခေါ်သွားပြီး ရေမိုးချိုးပေးကာ အဝတ်အသစ်တွေ ဆင်သတဲ့။

အဲဒီနောက်မှာ သူ့ပြည်သူတွေရှေ့မှာ စကားချီးမြှင့်ဖို့ ကြိုလာတော့ အက်ဇာဟိုစုက ဒီလိုပြောသတဲ့။ ငါဟာ အင်မတန် အင်မတန် ချမ်းသာခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒီတော့ ဆင်းရဲတာဘာလဲလို့ သိချင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ငါပြောပါရစေ။ သားတို့၊ မိသားစုဝင်တို့၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ဘာလဲမမေးကြပါနဲ့၊ ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ စားစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိ၊ သောက်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတာကို ပြောတာပဲလို့ ပြောသတဲ့။

ဒါကြောင့် လူဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းကို လက်မခံရဘူးလို့ ဆိုရိုးရှိသတဲ့။

သူကြီးသား သုံးယောက်

ဟော်စား နိုင်ဂျိုးရီးယား

တစ်ခါက သူကြီးတစ်ယောက်မှာ သားသုံးယောက် နှိုသတဲ့။ သားသုံးယောက်စလုံး တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရာမှာ တော်ကြတဲ့အပြင် မြင်းစီးရာမှာလည်း တော်ကြသတဲ့။

တစ်နေ့ သူကြီးက သူ့နယ်သားတွေကို သူ့အိမ် ရှေ့မှာ စုဝေးစေသတဲ့။ သူ့သားတွေထဲက ဘယ်သူဟာ အတော်ဆုံးလဲဆိုတာ စစ်သပ်မယ်လို့ ကြေညာလိုက်သတဲ့။

သူ့သားတွေကိုလည်း ငါတို့အိမ်ကို နှိနှိုင်းမက်လင်ပင် ကို တွေ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့မင်းတို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူဟာ အတော်ဆုံးဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်လို့ ဆို သတဲ့။

သားသုံးယောက်လည်း မြင်းတွေပေါ် တက်လိုက် ကြပြီး ခပ်ဝေးဝေးကို မောင်းထွက်သွားကာ ပြိုင်တူ ရပ်လိုက် ကြသတဲ့။

အကြီးဆုံးသားက ပထမဆုံး အစွမ်းပြသတဲ့။ သူ့မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးတဲ့ပြီး လုံ့ကို မက်လင်ပင်ဆီ ပစ်လွှတ် လိုက်သတဲ့။ လုံ့က ဖောက်သွားတဲ့ အပေါက်ကနေ မြင်းကို တိုးလျှိုပေါက် စီးဝင်သွားကာ ဆက်စီးသွားသတဲ့။

ဒုတိယသားက တစ်ခါ အစွမ်းပြပြန်သတဲ့။ သူလည်း မြင်းကို ရှေ့တည့်တည့် ဒုန်းစိုင်းကာ မက်လင်ပင် နားရောက်တော့ မြင်းကို ခုန်အောင် လုပ်တဲ့ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကို ကျော်ပြီး ဆက်စီးသွားသတဲ့။

အငယ်ဆုံးသားက နောက်ဆုံး အစွမ်းပြသတဲ့။ သူလည်း မက်လင်ပင်ဆီ မြင်းကိုစီးသွားပြီး အဲဒီအပင်ကို လက်နဲ့ကိုင်ဆုပ်တဲ့ကာ မြေကြီးကနေ အမြစ်ပါမကျန် ဆွဲနှုတ် လိုက်သတဲ့။

ကဲ ဒါဆို ဒီသားသုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူဟာ အတော်ဆုံးလဲ မသိခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ပုံပြင်ကလေးက ဒါပါပဲ။

ဂိုလာက သူရဲကောင်း

ဟာအူဆာ လူပျိုများ နိုင်ဂျိုးရီးယား

ဂိုလိုရွာမှာ ဆဲဒူလို့ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နေသတဲ့။ သူဟာ အမဲလိုက်ရာကနေ ပြန်လာတိုင်း သူ့မိန်းမကို ဒီလို အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ အမဲလိုက်တဲ့လူတွေအားလုံးထဲမှာ ငါဟာ အရဲရင့်ဆုံး သူရဲကောင်းပဲ။ ငါဟာဆင်ကို ဖမ်းနိုင်တယ်။ ကျားသစ်ဆိုရင် လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ချနိုင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ လုံ့နဲ့ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်လိုက်တော့ ခြင်္သေ့ဆိုတာ တန်းနေတာပဲ ပြေးဖား။ အမဲလိုက်သမားတွေထဲမှာ ငါ့လောက်ရဲရင့်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

အဲဒီအခါ သူ့မိန်းမ လာဒီက ဒါဆို ရှင်တစ်ယောက် တည်း သားကောင်ရပြီး သူများတွေကျ မရဘူးပေါ့လို့ မေး သတဲ့။

ငါ့ရဲရင့်မှုကြောင့်မို့ သူတို့တွေလည်း ကံကောင်း သွားတာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။

တစ်ခါ ရန်သူတွေလာလို့ ရွာသားတွေနဲ့အတူ မြို့ခိုတိုက်ကြရာကနေ ပြန်လာတော့ သူ့လုံ့ကို နံရံမှာတို့ပြီး ရန်သူတွေတိုးလာတာနဲ့ ငါလည်းရှေ့တိုးလိုက်တယ်။ တစ်ခါ ငါကပြေးသွားတော့ သူတို့တွေ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးလိုက်ကြတာ တန်းနေတာပဲ။ ငါ ဂုဏ်သတင်းဟာ နေရာတိုင်းကို ပြန်နေပြီ။ ငါဟာ အရဲရင့်ဆုံး စစ်သားပဲ။ အဲဒါကို နင်ဘယ်လို ထင်သလဲ လို့ သူ့မိန်းမကို မေးတော့။

ရှင်ပြောသလို နေမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

တစ်ခါကျတော့ တစ်ခြားရွာမှာရှိတဲ့ အသုဘ အခမ်းအနား တစ်ခုကို ရွာမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေ သွားလို့ ဖို့ကြုံလာတယ်။ ရွာမှာရှိတဲ့ ယောကျ်ားတွေက သူတို့ အလုပ်တွေနဲ့အားဘူး အဲဒီအခါ လာဒီက သူ့အဖေ

အမျိုးသမီးတွေကို ငါ့ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါတို့အားလုံးရဲ့ ဦးဆောင်သူ အဖြစ်နဲ့ တောထဲကနေ ဖြတ်ခိုင်းရမယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

အမျိုးသမီးတွေ အကုန်လုံးက ရှင်ကို ခေါင်းဆောင် တင်ပြီး တောကိုဖြတ်ဖို့ သဘောတူကြတယ်။ ရှင် လိုက်ဖို့မယ်မဟုတ်လားလို့ မေးတော့ ဆဲဒုက အေးလေ ရက်တွေသာကုန်သွားတယ် ငါ့ရဲ့ရဲရင့်မှုကို ဘယ်သူကမှ အမှတ်မထားခဲ့ကြဘူး။ရဲရင့်ဖို့လိုလာတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်မလဲ ဆဲဒုလို့ မေးကြရတာပဲမဟုတ်လား။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဦးဆောင် ပို့မယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

ဆဲဒုက သူ့ရဲ့လုံတံကို ဆွဲတဲ့ပြီး အမျိုးသမီးတွေကို ဦးဆောင်ကာ တောထဲကို ဝင်သွားသတဲ့။

အဲဒီအချိန် တောထဲမှာ ရန်သူစစ်သားတွေက အမဲလိုက်တစ်၊ ကစားနေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေသတဲ့။ မိန်းမတွေကို ဦးဆောင်လာတဲ့ ဆဲဒုကို တွေ့ကြတော့ ဟေ့ ရှေ့ကကောင်ဟာ ကြက်မတွေတစ်အုပ်ကြီးကို ထိန်းရလို့ ဘဝင်ထွားနေတဲ့ကြက်မပုံပေါက်နေပါလား။ ဒီကောင်ကို နဲ့နဲ့ကြောက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရအောင်လားလို့ တိုင်ပင်ကြသတဲ့။

ဆဲဒုတို့အုပ်စု အနားရောက်လာအောင် စောင့်ကြပြီး အနား ရောက်တာနဲ့ ခြုံပုတ်တွေထဲက ထွက်လာတဲ့ပြီး ရှေ့နောက် ဝိုင်းထား လိုက်ကြသတဲ့။

ဆဲဒုလည်း တို့ကို ရန်သူတွေဝိုင်းထားပြီ သစ်ပင် တွေဆီ ပြေးကြလို့ အော်သတဲ့။ အမျိုးသမီးတွေလည်း သစ်ပင်တွေကြား ပြေးသွားတဲ့အခါ ဆဲဒုလည်း လိုက်ဝင် ပြေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ရန်သူတွေက ရှိနှင့်ပြီးသားမို့ ပုန်းလို့မလွတ်တော့ဘူးပေါ့။

ရန်သူအမဲလိုက်အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်က ဆဲဒုရဲ့မိန်းမ ကို နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲလို့မေးတော့ ဆဲဒုမိန်းမက လာဒီလို့

ပြန်ဖြေသတဲ့။

လာဒီဆိုတဲ့နာမည်ဟာ တို့လူမျိုးစုတွေရဲ့ အမျိုးသမီး တွေကို မှည့်လေ့ရှိတဲ့နာမည်ပဲ။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါတို့ ဒုက္ခမ ပေးတော့ဘူးလို့ ဆိုသတဲ့။

တစ်ခါ တစ်ခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို နင့်နာ မည် ဘယ်သူလဲလို့ မေးပြန်သတဲ့။

လာဒီဆိုတဲ့နာမည်က ကံကောင်းစေတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးက သူ့နာမည်လည်း လာဒီပါပဲလို့ ဆိုသတဲ့။

ရန်သူခေါင်းဆောင်က နာမည်ကတော်တော်လှတယ်။ နင့်ကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

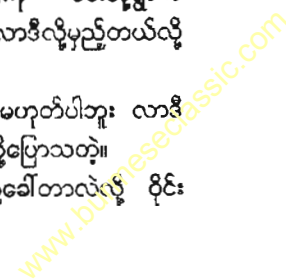
သူကတစ်ခြား အမျိုးသမီးတွေရဲ့အမည်ကိုမေးတော့ သူတို့ တစ်တွေကလည်း သူတို့နာမည် လာဒီလို့ဖြေကြသတဲ့။

နောက်တော့ ရန်သူခေါင်းဆောင်က ဆဲဒုကို မင်းတို့ဆီက အမျိုးသမီးကို လာဒီဆိုတဲ့ နာမည်တစ်မျိုး တည်းမှည့်တာ တော်တော် ဆန်းတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပဲ တို့ဆီမှာဆို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို နာမည် တစ်မျိုးမှည့်တာ၊ ဒါနဲ့ မင်းပုံစံက ကြက်မတစ်အုပ်ကို ထိန်းရတဲ့ ကြက်မကြီး ပုံပေါက်နေတော့ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့ မေးပြန်သတဲ့။

ကျုပ်နာမည်လား၊ ကျုပ်နာမည်ကလည်း လာဒီပဲလို့ ဖြေသတဲ့။ ရန်သူအမဲလိုက်အဖွဲ့ဟာ ဆဲဒုရဲ့အဖြေကို ကြားရတော့ ရယ်ကြသတဲ့။ဒါနဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဟာ ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး လာဒီဆိုတာ မိန်းမနာမည်ပဲကွ မင်းက လှံကိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျားကြီးပဲ။ ငါ့ကို မင်းတို့ရွာက ယောက်ျားတွေရဲ့ နာမည်ကိုလည်း လာဒီလို့မှည့်တယ်လို့ ပြောမယ် မကြန့်နော်လို့ ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆဲဒုက ပြာပြာသလဲ ဟာမဟုတ်ပါဘူး လာဒီ ဆိုတာ မိန်းမတွေကိုပဲ မှည့်တဲ့နာမည်ပါလို့ပြောသတဲ့။

ဒါဖြင့်မင်းကို ဘာလို့ လာဒီလို့ခေါ်တာလဲလို့ ဝိုင်း

မေးကြတော့ ဆဲဒုလည်း ရှောင်ပြီးမြေစရာ လမ်းမရှိတော့တာ သိတော့ လူ့ချုပ်ဖမ်း သဏ္ဍန်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ အမှန်ကို သိခိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း မိန်းမပါပဲလို့ ပြောလိုက်တော့ ရန်သူတွေဟာ ဝိုင်းရယ်ကြသတဲ့။ ရယ်လိုက်တာ အတော သောက်နိုင်အောင်ပဲတဲ့။ ဂိုဒိုက မိန်းမအုပ်စုလည်း ဝိုင်း ရယ်ကြသတဲ့။

ဆဲဒုမိန်းမက သူ့ကိုယ်သူ ထိခိုက်အောင်ပြောနေတာ သူဟာ အရဲရင့်ဆုံးဆဲဒု နာမည်ကြီးဆဲဒုဆိုတာ သူပဲ လို့ပြောသတဲ့။

ဆဲဒုက သူပြောသလိုပါပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

လူတွေက ဆဲဒုဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ သတ္တိအရှိဆုံးလို့ ပြောနေကြပါလားလို့ ရန်သူခေါင်းဆောင်က ပြောလိုက်တော့ ဆဲဒုက ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမဟုတ် တော့ပါဘူး အရင်ကတော့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီကနေ့ တူရပ်ဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံး မဟုတ်တော့ပဲ ကျုပ်ရွာမှာသာ အရဲရင့်ဆုံးလူ ဖြစ်သွားပါပြီလို့ ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ ရန်သူတွေက သူတို့ကိုအကုန် ပြန်လွှတ် လိုက်သတဲ့။ ဆဲဒုနဲ့ ရွာသူမတွေလည်း အသုဘအခမ်းအနားကို သွားပို့ပြီး ကိုယ်ရွာက အိမ်ကို ပြန်ကြသတဲ့။

သူတို့တွေ ဝိုင်းရွာကိုပြန်ရောက်တော့ လူတိုင်းက ဆဲဒုကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသတဲ့။ သူ့ကိုလည်း ဆဲဒုလို့ ခေါ်ရမယ့် သူနာမည်ရင်းအစား လာဒီလို့ပဲ ခေါ်ကြသတဲ့။ သူ့အိမ်ထဲ ဝင်သွားလိုက်တာ အပြင်မထွက် ရဲတော့ဘူးတဲ့။ အပြင်ထွက်တာမြင်တာနဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြတာကို။ ရှက်လွန်း လို့ ခေါင်းတောင်မဖော်ဝံ့ဘူးတဲ့။

နောက်ဆုံး သူ့မိန်းမကို ရွာကလူတွေနဲ့တွေ့စေပြီး ဒီလို ပြောနိုင်သတဲ့။ ဆဲဒုဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ

သတ္တိအရှိဆုံးကနေ ရွာကလူတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံးကို လျှော့ချလိုက်တာ ခုဆို သူလိုငါလို သတ္တိရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်သတဲ့။

အဲဒီကစလို့ ဆဲဒုကို ဝိုင်းတစ်ရွာလုံးက ဟာသ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီကစလို့ ဆဲဒုလည်း သူများထက် ပိုလို့သတ္တိရှိတယ်လို့ မပြောတော့ဘူးတဲ့။

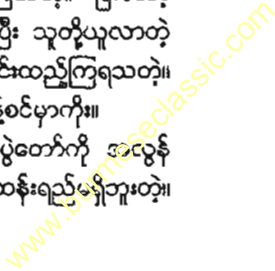
ပွဲတော်

ဟမ္မန်လူမျိုး၊ ကာမရောင်

တစ်ခါက အကြီးအကဲတစ်ဦးဟာ ရွာတွေ အများကြီးကို အုပ်ချုပ်ရသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ သူ့ရွာသား တွေကို ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု လုပ်ပေးဖို့ အကြံဖြစ်ပေါ်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ဆက်သားတွေကို ရွာစဉ်လိုက်ပြီး ပွဲတော်ကို သယ်နေ့ဘယ်အချိန်မှာ ကျင်းပမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပွဲတော် လာသူတိုင်း ထန်းရည်တစ်မြူဆီ ယူလာခဲ့ရမယ်လို့ အကြောင်း ကြားစေသတဲ့။

ပွဲတော်နေ့ရောက်လာတော့ လူတိုင်း ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ဆင်ကြသတဲ့။ အကြီး အကဲရဲ့ရွာဆီ ဦးတည်နေတဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူရာပေါင်း များစွာက မိသားစုတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်လာကြသတဲ့။ သူတို့တွေ နောက်ဆုံး အကြီးအကဲရဲ့နေရာမှာ ဆုံမိကြသတဲ့။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ချင်း အကြီးအကဲရဲ့ ဝင်းထဲဝင်ပြီး သူတို့ယူလာတဲ့ ထန်းရည်တစ်မြူဆီကို မြေအိုးကြီးထဲ လောင်းထည့်ကြရသတဲ့။ ပြီးမှ အဲဒီထန်းရည်တွေကို စုပေါင်းပြီး သန့်စင်မှာကို။

အဲဒီမှာ ရွာသားတစ်ယောက်က ပွဲတော်ကို အလွန် တက်ချင်ပေမဲ့ အကြီးအကဲဆီ ယူသွားဖို့ ထန်းရည်မရှိဘူးတဲ့။

သူ့နီးသည်က ထန်းရည်ပေါပေါများများ ရှိသူတစ်ယောက်ဆိုက ထန်းရည်ဝယ်သွားဖို့ တိုက်တွန်းသတဲ့။

ဒါပေမယ့် ရွာသားက ဟာ ဘာလို့ငွေ အကုန်ခံမှာလဲ ပွဲတော်ကို ငွေမကုန်ရဲဘဲ တက်ဖို့ တခြားနည်းလမ်း ရှိရမယ်ကွလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

နောက်တော့ အဲဒီရွာသားက လူရာပေါင်းများစွာလာပြီး ထန်းရည်အိုး ရာပေါင်းများစွာ လောင်းထည့်ရာမှာ ရေတစ်မြူလောက် လောင်းထည့်တာလောက်နဲ့ ထန်းရည်အရသာ မပျက်လောက်ပါဘူး။ မိန်းမရာလို့ သူ့နီးကို ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ ရွာသားလည်း သူ့မြို့အိုးထဲ ရေတွေထည့်ပြီး တခြား ရွာသားတွေနဲ့အတူ အကြီးအကဲရဲ့ရွာထိ သွားသတဲ့။ သူ့ရောက်သွား တော့ ရွာသားတွေဟာ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ထန်းရည်တွေကို မြေအိုးကြီး ထဲ တစ်ယောက်ခြင်း လောင်းထည့်နေတာ တွေ့ရသတဲ့။ သူ့အလှည့် ရောက်တော့ သူ့မြို့အိုးထဲက ရေတွေကို အိုးကြီးထဲ လောင်းထည့်လိုက် ပြီး အကြီးအကဲကို ဝင်တွေ့သတဲ့။ နောက် တခြားရွာသားတွေ တန်းစီ ထိုင်နေတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သန့်စင်ပြီး ပြန်ချက်ထားတဲ့ ထန်းရည် ပြန်ညှစ်ခံမှာကို သောက်ဖို့ စောင့်နေသတဲ့။

လူစုံသွားတော့ အကြီးအကဲက လူတိုင်းရဲ့ခွက်ထဲကို ထန်းရည်တွေ လိုက်ထည့်ပေးဖို့ အခိုင်းအစေတွေကို အမိန့်ပေးသတဲ့။ လူတိုင်းရဲ့ ခွက်တွေ ပြည့်သွားတဲ့အခါ စသောက်ဖို့ အချက်ပေးသံကို စောင့်နေကြရသတဲ့။ ရေတွေကို မြို့အိုးထဲထည့်သယ်လာတဲ့ ရွာသားက မစောင့်နိုင်တာနဲ့ သောက်ကြည့်လိုက်တော့ ခွက်ထဲကထန်းရည်ဟာ ဘာအရသာမှမရှိဘူး ဖြစ်နေသတဲ့။

အကြီးအကဲက သောက်ဖို့ အချက်ပေးလိုက်တော့ ဧည့်ပရိတ်သတ်လည်း သူတို့လက်ထဲက ခွက်တွေကို နှုတ်ခမ်းမှာ

တော့လိုက်ကြသတဲ့။ နောက် မြည်းကြည့်ကြသတဲ့။ တစ်ခါထပ်ပြီး အရသာခံကြည့်ကြပြန်သတဲ့။ သူတို့ သောက်နေကြတာတွေဟာ ထန်းရည် မဟုတ်ဘဲ ရေတွေဖြစ်နေတာကို။ တစ်ဆက်တည်း တွေးမိ ကြတာက ရေတစ်မြူလောက် ထည့်လိုက်ရုံနဲ့ ထန်းရည်ရဲ့အရသာ မပျက်လောက်ပါဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကိုပဲတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်း သူတို့မြို့အိုးတွေထဲကို ထန်းရည် မထည့်ခဲ့ဘဲ စမ်းရေတွေထည့် သယ်လာကြတာကို။ ဒါကြောင့် မြေအိုးကြီးထဲမှာ ဘာမှမရှိဘဲ ရေတွေပဲ ရှိနေတာကို။ ဧည့်သည်တိုင်းပဲ သူတို့သယ်လာတဲ့ ရေတွေကို အကြီးအကဲရဲ့ ပွဲတော်ကြီးမှာ သောက်ကြရတော့သတဲ့။

ဒါကြောင့် လူတွေကြားမှာ ကနေ့ထက်ထိ ပြောစမှတ် ပြုနေတာက ပွဲတော်အတွက် ရေယူခဲ့ရင် ပွဲတော်မှာ ရေပဲ သောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲတဲ့။

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

ကိုဖားရဲ့
မယားနှစ်ယောက်ဖုတ်ပေးတဲ့
နာဒီဘာပူတင်း
ဘာကွန်ဂို လူမျိုး၊ ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ။

ကိုဖားမှာ ပထမမယားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နောက် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူလိုက်တော့ မယားနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ပထမမယားအတွက် နာဒီဘာမှာ အိမ် တစ်လုံး ဆောက်ပေးထားပြီး မြေကွက်ကို ရှင်းကာ ဥ ယျာဉ်တစ်ခု လုပ်ပေးထားသတဲ့။ နောက်မိန်းမကိုကျ နာဒီ လာမှာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးထားပြီး သူ့ကိုလည်း မြေ ကွက်ကိုရှင်းကာ ဥယျာဉ်တစ်ခု လုပ်ပေးထားပြန်တယ်။ ကိုဖား လူတစ်ယောက် နဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ပြင်လာတော့ မယားနှစ်ယောက်ကို ဥယျာဉ်တွေနဲ့ ထားခဲ့သတဲ့။ သူ နာဒီဘာမှာနေတဲ့အခါ သူ့ပထမမယားနဲ့စားဖို့ အာလူးကို သယ်သွားတတ်ပြီး၊ နာဒီလာမှာရှိနေတဲ့အခါကျ အဲဒီအပင်ကိုပဲ ဒုတိယမယားနဲ့ စားဖို့ သယ်သွားတတ်သတဲ့။

ကိုဖားနဲ့ သူ့အဖော်လူတို့ ခရီးတစ်နေရာမှာ စကားကောင်းနေကြတုန်း သူ့ပထမမယားဆီက ဆက်သား တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကိုဖား နာဒီဘာတ ခင်ဗျားမိန်းမက နာဒီဘာပူတင်း ဖုတ်ထားလို့ အခုချက်ချင်း ပြန်ခဲ့ပါ စားဖို့ စောင့်နေတယ်တဲ့လို့ ပြောသတဲ့။ နာဒီဘာ ဆက်သား ပြောပြီးတာနဲ့ သူ့ဒုတိယမိန်းမဆီက ဆက်သား ရောက်လာပြန်ပြီး နာဒီလာက ခင်ဗျားမိန်းမက နာဒီဘာပူတင်း

www.burmeseclassic.com

မှတ်ထားလို့ ခုချက်ခြင်းပြန်ခဲ့ပါ စားဖို့ စောင့်နေမယ်လို့ မှာပါ တယ်လို့ ပြောပြန်သတဲ့။

သူ့မယားတွေက နာဒီဘာပူတင်းကို မှတ်ထားပြင်ဆင်ထားတာကို ကြားရတော့ ကိုဖားက အတော်ပျော်သွားသတဲ့။ နာဒီဘာပူတင်းကို ကိုဖားက လွှတ်ကြိုက်တာကိုး။ ခုတော့ မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ချွတ်ခြင်း သူတို့ဆီ လာစားဖို့ ခေါ်နေပြီလေ။ နာဒီဘာပူတင်းက မြောက်ဘက်မှာ သွားရင် တစ်နာရီလောက်ကြာမှာ ဖြစ်သလို နာဒီလာက တောင်ဘက်မှာ သူ့ကလည်းသွားရင် တစ် နာရီကြာမှာပဲ။ အကယ်၍ နာဒီဘာပူတင်းကို သွားပြီးပူတင်းစားရင် ဒုတိယမိန်းမဆီကို ညှိမ်းခုံးခုံးချုပ်မှရောက်မယ်။ နာဒီလာကို ဦးဆုံး သွားစားပြန်ရင်လည်း ပထမမိန်းမခင်ဗျာ သူ့ကို ညကြီး ခိုးချုပ်ထိ စောင့်ရတော့မှာ။

နာဒီဘာပူတင်းကို ပထမသွားရင် ဒုတိယမယားက အေးပေါ့ မယားကြီးကို ဂရုစိုက်မှာပေါ့ ဟိုက ကျုပ်ထက် တော်တာ ကိုလို့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ဆိုဦးမယ်။ နာဒီလာကို ဦးဆုံးသွားခဲ့ရင် ပထမမယားက ဩ နောက်မိန်းမက ငယ်တော့ သူ့ကိုပို ဂရုစိုက်မှာပေါ့လို့ စကားနာထိုးဦးမယ်။ ငါတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပေါ့လား ဘယ်လမ်းသွားရပါလို့ ဆိုသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လမ်းမှမသွားပဲ ရောက်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ရပ်နေသတဲ့။ နာဒီဘာပူတင်းလည်း မသွားရဲ နာဒီလာ ကိုလည်း မသွားရဲ ဖြစ်နေသတဲ့။

အဲဒီမှာ ဖားအော်သံ အံ့အင် အံ့အင်ဆိုတာ ကြားရပြီး နေ့ရောညပါ အော်နေတော့သတဲ့။ အဲဒီအသံရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဒုက္ခရောက်ပါပြီ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ လို့ အော်နေတာတဲ့။

အဲဒီလိုဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ ကိုဖားရဲ့ မယားနှစ် ယောက်က နာဒီဘာပူတင်းကို အတူတူဖုတ်ကြပြီး တစ်ပြိုင်နက် တည်း လာစားဖို့ လူလွှတ်လိုက်လို့တဲ့။ <

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲသွားကြပုံ

ဘကွန်ကို လူမျိုးစု ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ

ဟိုးအရင်တစ်ချိန်က ပုတ်သင်နဲ့ မျောက်တို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ တစ်ပန်းကန်ထဲအတူတူစား၊ တစ်ခွက်ထဲ အတူတူသောက် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး တွေပေါ့။ အတူသွား အတူလာ၊ တစ်ယောက်မှာရှိရင် တစ်ယောက်ကမျှဝေ အဲဒီလို နေခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ ခုတော့ အရင်ကနဲ့ တစ်ခြားစီဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီ လျှောက်နေကြ ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လမ်းတွေလည်း နှုတ်မဆက် ကြတော့ဘူး။ ပုတ်သင်က မျောက်လာတာမြင်ရင် မြက်ပင် ရှည်ရှည်တွေထဲကို ဝင်ပုန်းနေတတ်တယ်။ မျောက်ကလည်း ပုတ်သင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရင် မသိချင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်တယ်။

အဲဒီလိုတွေမဖြစ်ခင်နေ့တွေ သူတို့ သူငယ်ချင်းဘဝ တုန်းက မျောက်က ပုတ်သင်ကို ခုလိုပြောသတဲ့ တို့တွေဒီကနေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခြားနေရာကို ထွက်သွားရအောင် ဒီမှာ အစာရှာရတာ အရမ်းခက်လာတယ်။ မြစ်ရဲ့ဟိုဘက်မှာ တို့စားချင်တဲ့အစာတွေ စားရမှာ သေချာတယ်ကွ။

ဒါနဲ့ပုတ်သင်ကလည်း ကောင်းသားပဲ ခုပဲသွား ကြည့်လို့ ပြောပြီး သူတို့ခရီးစ ထွက်ကြသတဲ့။ သူတို့တွေ မြစ်ရဲ့တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး မြက်တောကြီးကို ဖြတ်ကြ ရပြန်တယ်။ ဖြတ်ရမယ့် ခရီးကဝေးတော့ သူတို့တွေ လမ်းလျှောက် လမ်းလျှောက် လမ်းလျှောက်။

နောက်တော့ လူတစ်ယောက် သူတို့ကို လှမ်းခေါ် နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်လူတို့က ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးပါရော။

ပုတ်သင်နဲ့ မျောက်လည်း ကျုပ်တို့လမ်းလျှောက် နေတာလေ။ တစ်နေရာကလာပြီး တခြားတစ်နေရာကို သွားမလို့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ အဲဒီလူက ငါက ထန်းတက်သမားပါ။ ဒီထန်းပင်ပေါ်မှာ ထန်းရည်ချိုခံထားတဲ့ မြူအိုးနှစ်ဆယ် မနေ့က ထန်းလှီးပြီး ချိတ်ထားတယ်။ ဒီမနက်ရောက်တော့ ဘယ်မြူအိုးတစ်လုံးမှာမှ ထန်းရည်ချို တစ်စက်မှ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါမင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းက ဘယ်သူ လက်ချက်လဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောလို့ ဆိုပါရော။

ဒီတော့ ပုတ်သင်က ဟာ အဲဒါ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်ဖို့မလိုဘူးလို့ ပုတ်သင် ကပြောလိုက်တယ်။

ထန်းတက်သမားက မင်းတို့ထဲကတစ်ယောက် ငါ့မြူအိုးထဲက ထန်းရည်ကို ခိုးသောက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောရင် ငါနှစ်ယောက်စလုံးကို ရိုက်ရလိမ့် မယ်လို့ ပြောပါရော။

အဲဒီလိုပြောတော့ မျောက်က ကြောက်လာပြီး

www.burmeseclassic.com

ပုတ်သင်ပေါ့၊ သူ့သောက်တာပဲ၊ ကြည့်ပါလား။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ဝက်ပဲပွင့်နေတာ ပြီးတော့ အိပ်ချင်ပျားတူးလည်း ဖြစ်နေသေးတယ်။ လဲကျမှာစိုးလို့ လမ်းကိုလည်း ဖြေးဖြေးပဲ လျှောက်နေရတယ်။ ခေါင်းကိုလည်း ဟိုဘက် ဒီဘက် ရမ်းနေတယ်ဆိုကတည်းက ထန်းရည်တွေ သူ့ယူသောက်တာ သေချာပြီပေါ့လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ထန်းသမားလည်း ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်သူက အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်နိုင်မှာမို့လို့လဲဆိုပြီး ပုတ်သင်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပါရော။ ရိုက်တာမှ သေလုမြောပါးကိုရိုက်တာ။ ထန်းသမား အဝေးကိုထွက်သွားတော့မှ ပုတ်သင်ခင်ဗျာ သူ့နာကျင်နေတဲ့ ခဏ္ဍာကိုယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ လှုပ်ရှားရ သတဲ့။ အဲဒီအချိန် မျောက်ကတော့ ရယ်မောနေသတဲ့။

ပုတ်သင်က မျောက်ကို မင်းက တစ်ပန်းကန်တည်း အထူးစားခဲ့တဲ့ သူ့ငယ်ချင်းအရင်းတွေပါကွာ။ ထန်းသမား ရိုက်ထုန်းက ငါ့ကို မကူညီတဲ့အပြင် ရယ်တောင်နေ သေးတယ်နော်လို့ ပြောသတဲ့။

မျောက်က သူ့ငယ်ချင်း ပုတ်သင်ရာ ငါဟာလူနဲ့စာရင် အင်မတန် သေးငယ်တဲ့ သတ္တဝါပါ။ လူကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ့မလားကွာ။ ငါရယ်နေတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ မင်းကိုရိုက်တိုင်း မချီအောင် ငါခံစားရပါတယ်။ ရယ်တယ်ဆိုတာကလည်း ငါ့ရင်ထဲက ပူဆွေးမှုတွေကို ဖုံးကွယ် ချင်လို့ပါလို့ ပြောသတဲ့။

ပုတ်သင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ လမ်းဆက် လျှောက်လာလိုက်တာ ခရီးတော်တော် ဝေး ဝေးရောက်တော့ သူတို့ရှေ့မှာ မီးခိုးတွေတစ်လိပ်လိပ်နဲ့ အကြီးအကျယ် မီးလောင်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။ လူတစ် ယောက် သူတို့နောက် လှမ်းခေါ်တာ ကြားရပြီး မင်းတို့ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ မေးသတဲ့။

ကျုပ်တို့ ခရီးသွားနေတာပါ။ တစ်နေရာကလာပြီး တစ်နေရာကို သွားမလို့ပါလို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဖြေသတဲ့။

ဒါဆို မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ ငါ့အပင်တွေနဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ကို မီးရှို့တာလဲလို့ မေးသတဲ့။

မျောက်က ဟာအဲဒါ ကျုပ်တို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာကို ခုပဲ ရောက်ကာရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အပြစ် မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

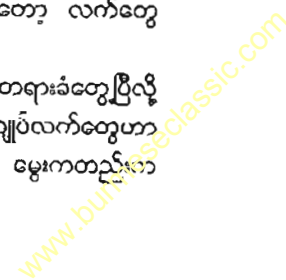
ငါ့ပြောင်းခင်းကို မီးကျွမ်းအောင် လုပ်တယ်၊ ငါ့ဘိုးဘွားပိုင် သစ်ပင်ကိုလည်း မီးတိုက်ပစ်တယ်။ မကောင်း ဆိုးဝါးကောင်တွေ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံမလား။ ဝန်မခံ ဘူးလားပြောလို့ ဆိုသတဲ့။

မျောက်ခင်ဗျာ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အကြောက် ကြီးကြောက်နေစဉ်မှာပဲ ပုတ်သင်က ဒီလိုပြောသတဲ့။ ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဆိုတာ အမှန်ပေါ့။ ရိုးသားတဲ့သူတိုင်းဟာ ဘယ်ငြိမ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့ လက်ဝါးပြင်တွေကို ကြည့်ပါ။ အိုးမဲပေနေတဲ့ လက်ဝါးပြင်ဟာ မီးရှို့တဲ့ တရားခံအစစ်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်မှာ အိုးမည်းပေနေတဲ့ လက်ဖဝါးတွေရင် သူဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူပဲပေါ့လို့ ပြော သတဲ့။

အဲဒါ အမှန်ပဲလို့ လယ်သမားက ပြောသတဲ့။

သူက ပထမဆုံး ပုတ်သင်ရဲ့ လက်ကိုကြည့်သတဲ့။ ပုတ်သင်ရဲ့ လက်တွေအကုန်လုံး ရှင်းသန့်နေသတဲ့။ နောက် ဆက်ပြီး မျောက်ရဲ့ လက်ဖဝါးတွေကိုကြည့်တော့ လက်တွေ မဲနေတာ တွေ့ပါရော။

မျောက်ရဲ့လက်ကိုဆွဲတဲ့ပြီး ဒီမှာ တရားခံတွေပြီလို့ ဆိုသတဲ့။ ဟာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကျုပ်လက်တွေဟာ အမြဲပဲ မဲနေတာ။ ကျုပ်တို့ မျောက်မျိုးဟာ မွေးကတည်းက လက်မဲတာလို့ ပြောသတဲ့။

လယ်သမားက အိမ်ပျိုယ်မရှိတဲ့ အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့ မင်းလက်မှာ ပေနေတာတွေဟာ အိုးမပြောတွေပဲ။ မင်းပဲ ငါ့လယ်နဲ့ ငါ့အိမ်ကို စီးနှိုတာလို့ ပြောပြီး တုတ်နဲ့ ဆက်ကာဆက်ကာရိုက်သတဲ့။ လယ်သမားက အားရအောင်ရိုက်နှက်ပြီး ဝေးရာကို ထွက်သွားတဲ့တိုင်အောင် မျောက်ခင်ဗျာ မလှုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်တဖြည်းဖြည်း လှုပ်နိုင် တော့မှ စကားစပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါ ပုတ်သင်က အားရပါးရ ရယ်သတဲ့။

ဒီအခါ မျောက်က မင်းဟာငါ့သူငယ်ချင်းပါကွာ။ ငါ့ကို လယ်သမား သေလုအောင်ရိုက်နေတာကို ကြည့်ပြီး မင်းနို့ ရယ်နေနိုင်တယ်။ ခုကစပြီး မင်းလမ်းမင်းသွားပါ ငါ့လမ်းငါ့သွားတော့မယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

အဲဒီနည်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားသတဲ့။ ထစ်ယောက်က တစ်လမ်းသွားရင် နောက်တစ်ယောက်က ဆန့်ကျင်ဖက်ကို သွားသတဲ့။ အစကတော့ သူတို့တစ် တွေဟာ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ တစ်ပန်းကန်တည်း အတူ တူစားခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးတဲ့။

ဒါဟာ တစ်ပါးသူတစ်ယောက် ကံအကြောင်းမ လှတာကို ရယ်တဲ့သူဟာ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်ချိန်မှာ ပြန်အရယ် ခံရတတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့။

စကားပြောတဲ့ ကျားသစ်နဲ့ မုဆိုး ဘကွန်ဂိုလူမျိုးစု၊ ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ။

ကျားသစ်တစ်ကောင်ဟာ လူတွေနေတဲ့ ရွာနားမှာ ရူးစမ်းဖို့ သွားရင်း မုဆိုးတစ်ယောက်က ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်မှာ မိသွားသတဲ့။ နောက်တော့ ကျားသစ်ဟာ ဖမ်းမိသွားပြီး ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူးတဲ့။ မုဆိုးဟာ ဖမ်းမိတဲ့ ကျားသစ်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားသတဲ့။ ထောင်ချောက်ကို ပတ်ပြီးကရင်း ကျားသစ်ကို ဟေ့ ကျားသစ် မင်းကိုပိနေတာ ရှင်းနေပြီ ဒါဟာ ငါထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ကို မင်းတက်နင်းလို့ မင်းအမိခံရတာ။ မင်းမိုက်မဲ လို့သာ ကြံမ္မာဆိုနဲ့အတူ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ပေါ့လို့ လှမ်းပြောသတဲ့။

ကျားသစ်က ငါ့မိုက်မဲမှုကြောင့် ဒီနေရာကို ငါ့ရောက် လာတယ် ဆိုရင် မင်းဒီနေရာကို ရောက်လာတာဟာ မင်းတော်လို့ပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။

မုဆိုးဟာ အံ့ဩသွားပြီး ဟာ ကျားသစ်က စကားပြောတယ်ဟာ ဒီလိုစကားပြောတဲ့ ကျားသစ်မျိုး ဘယ်သူ့အရင်က ဖမ်းဖူးသလဲ၊ ကြားရောကြားဖူးကြသလား အရပ်ကတို့လို့ ပြောသတဲ့။

www.burmeseclassic.com

5

မုဆိုးလည်း ရွာကိုပြန်ပြေးပြီး ရွာသားတွေကို စကားပြောတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင် ငါဖမ်းမိပြီ။ စကားပြောတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင် ငါဖမ်းမိပြီလို့ အော်ပြောသတဲ့။ အဲဒီ စကားကြားတော့ ရွာသားတွေ အကုန်လုံး သူ့ဆီ ဝိုင်းလာကြတဲ့အခါ သူက တောစပ်နားမှာ ကျုပ်ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျားသစ်တစ်ကောင်ပိတော့ ကျုပ်က မင်းဟာ မိုက်မဲတဲ့ကောင်ပဲလို့ သူ့ကိုပြောတော့ ကျုပ်ကို ကျားသစ်က စကားပြန်ပြောတယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ရွာသားတွေက သူ့ မုသားပြောနေတာပဲ စကားပြောတဲ့ ကျားသစ်ဆိုတာ ရှိမှမရှိတာလို့ အချင်းချင်းပြောကြသတဲ့။

တခြားကျားသစ်တွေ စကားမပြောဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကျားသစ်က စကားတကယ်ပြောတယ်။ ခုခင်များတို့နဲ့ ပြောသလို သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့ အပြန်အလှန် စကားပြောခဲ့ကြတာပါလို့ ဆိုသတဲ့။

ဒီကောင်ညာနေတာပဲ ကျားသစ်က လူစကား ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်ပါ့မလဲလို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

ကျုပ်ညာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ကို ရွာထဲက ရွှေပေးမယ်။ အဲဒီကျားသစ်က စကားမပြောဘူးဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ကို တောစပ်မှာထောင်ထားတဲ့ အဲဒီထောင်ချောက်နားမှာ ရွှေနေမယ်လို့ မုဆိုးက ပြောသတဲ့။

မင်းစကားကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထားနော်။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းစကားအတိုင်း မင်းလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား။ လာခုပဲ ထောင်ချောက်ဆီ သွားကြမယ်လို့ ရွာသားတွေက ပြောသတဲ့။

သူတို့တွေ မုဆိုးနဲ့အတူ ထောင်ချောက်မှာမိနေတဲ့ ကျားသစ်ဆီ သွားကြသတဲ့။ ထောင်ချောက်နားရောက်သွားတော့ မုဆိုးက ကျားသစ်နားကပ်သွားပြီး မင်း ဒီထောက်ချောက်မှာ ခုလို အိမ်ခံရတာဟာ မင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့်ပေါ့လို့ ပြောတော့

www.burmeseclassic.com

ကျားသစ်က ဘာမှပြန်မပြောဘူးတဲ့။ မုဆိုးက တစ်ခါ ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ဟဲ့ အစက်အပြောက်ကောင် မင်းခိုက်မဲမှုက ယဉ်ကို ဒီရောက်အောင် ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးလားလို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ကျားသစ်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘူးတဲ့။ မုဆိုးက သူ့လုံးနဲ့ ကျားသစ်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး မင်းခိုက်မဲလို့ ဒီထောင်ချောက်မှာ မိနေတာမဟုတ်လားလို့ ထပ်မေးပြန် တယ်။ ကျားသစ်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ။

ဒါနဲ့ ရွာသားတွေလည်း ဟေ့ကောင် ကျားသစ်က စကားပြောတယ်ဆိုပြီး ဒို့ကိုညာတယ်။ ကျားသစ်သာ စကား မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင် အမြဲတမ်း သစ်တောထဲမှာ တဲတိုးနေမယ်လို့ မင်းကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ရွာပြန်မလာဘဲ ဒီနေရာမှာ အိမ် ဆောက်နေပေတော့လို့ ဝိုင်းပြော ကြသတဲ့။

ရွာသားတွေလည်း မုဆိုးကိုထားခဲ့ပြီး ရွာကို ပြန်သွားကြသတဲ့။

မုဆိုးလည်း ကျားသစ်ကို ဟဲ့ အခိုက်အမဲကောင် မင်းဘာလို့ စကားမပြောရတာလဲ။ အရင်ကတော့ပြောပြီး သက်သေပြဖို့ လူတွေ ခေါ်လာတော့ အဲဒါလို လုပ်နေတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

နောက်တော့ ကျားသစ်က ငါခိုက်မဲလို့ ဒီနေရာ ကို ရောက်လာတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ မင်းကျတော့ အတော်လွန်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်စ။ တို့အထဲကတစ်ယောက်ဟာ အလွန်ခိုက်မဲသူဖြစ်ပြီး ကျန်တစ် ယောက်က အရမ်းကို တော်တဲ့သူဖြစ်မှာအမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဦးစလုံးဟာ တစ်နေရာထဲမှာလာပြီး အဆုံး သတ်ကြရတာပဲ မဟုတ်လားလို့ ပြောသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဆိုစကားက အလွန်ခိုက်မဲသူနဲ့ အရမ်း တော်သူတို့ဟာ ညီအကိုတော်စပ်သတဲ့။

အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်

မဘာကလူမျိုးစု၊ အင်ဒိုလား။

လူနှစ်ယောက်ဟာ လမ်းပေါ် အတူတူလျှောက် လာကြရင်းနဲ့ ထန်းတက်သမားတစ်ယောက်ကို တွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ ထန်းသမားကို ကျွပ်တို့ကို ထန်းရေတိုက်ပါဗျာ၊ ရေအရမ်း ဆောနေလို့ပါလို့ ပြောသတဲ့။

ထန်းသမားက ထန်းရေတိုက်ပါ့မယ်၊ မတိုက်ခင် နာမည်တွေ ပြောပါအုံးလို့ ပြောသတဲ့။

ပထမလူက ကျွပ်နာမည် ကျွပ်တို့လာခဲ့တဲ့နေရာပါလို့ ပြောသတဲ့။

ဒုတိယလူက ကျွပ်နာမည် ကျွပ်တို့သွားရမယ့်အရပ်လို့ ပြောသတဲ့။

ထန်းသမားက ကျွပ်တို့လာခဲ့တဲ့နေရာဆိုတဲ့ နာမည် လေးက လှလိုက်တာ ရှေး ထန်းရေသောက်လိုက်အုံး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကျွပ်တို့ သွားရမယ့်အရပ်ကတော့ မကောင်း ဆိုးဝါးနာမည်ပဲ၊ မင်းနာမည်က ဆိုးလို့ မင်းကိုတော့ ငါ ထန်းရေမတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

သူတို့တွေ စကားစများကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း

www.burmeseclassic.com

ပြောလိုက်ကြတာ အရှိန်မြင့်လာသတဲ့။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်ဖြစ်တာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို ရှာကြသတဲ့။ တွေ့တော့ တစ် ယောက်ခြင်း သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြသတဲ့။ အဆုံး အဖြတ်ပေးမယ့်သူလည်း အသေအချာနားထောင်ပြီး ဒီလို ပြောသတဲ့။

ထန်းသမား မင်းမှားတယ်၊ တို့သွားရမယ့်အရပ်က မှန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့တွေ ပြီးခဲ့တာတွေ နောက်မှာကျန်ခဲ့တာတွေကနေ နောက်ထပ် ဘာမှပြန်မရ တော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်သွားရမယ့် ဆီမှာသာ တို့လိုချင်တာတွေ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်လို့ပဲလို့ ဖြေရှင်းပေးသတဲ့။

ထန်းသမားလည်း ဒီလိုကိုးလို့ဆိုပြီး ကျုပ်တို့သွား ခမယ့် အရပ်ကို ထန်းရေတိုက်သတဲ့။

ဆင်လိုက်မုဆိုး

မဘာကလူမျိုးစု၊ အင်ဂိုလာ။

တစ်ခါက ကင်ဂန်ဂုဆိုတဲ့ မုဆိုးက ငါတော့ ထဲသွားပြီး အမဲလိုက်ဦးမယ်လို့ပြောပြီး သူ့သေနှုတ်ကို ထမ်းတဲ့ကာ တောထဲကိုဝင် ဆင်ခြေရာခံသတဲ့။ အဲဒီလို ဆင်ခြေရာခံလိုက်တာ တော်တော်လေး ခြေရာကောက်မိတော့ ဆင်အုပ်တစ်အုပ်နဲ့ တော်တော်နီးနီးကို ရောက်လာသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ကို ချိန်ပစ်လိုက်တာ အဲဒီဆင် ဟာ မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားသတဲ့။

အဲလိုအချိန်မှာ တစ်ရွာတည်းသား နဒလာဆိုတဲ့ မုဆိုး တစ်ယောက်လည်း အဲဒီတောထဲမှာ ရောက်နေသတဲ့။ ကင်ဂန်ဂု ဆင်ခြေရာခံတာကို သူတွေ့သတဲ့။ ကင်ဂန်ဂု နောက်က သူလည်း လိုက်ခဲ့သတဲ့။ ကင်ဂန်ဂု သူ့သေနှုတ်နဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ပစ်တာကို တွေ့လိုက်ပြီး အဲဒီဆင် လဲကျ တဲ့ဆီကို ပြေးသွားပြီး သူ့သေနှုတ်နဲ့ ပစ်ထဲလိုက်ကာ ငါ့ဆင် ကွလို့ အော်ပြောလိုက်သတဲ့။

ကင်ဂန်ဂုလည်း နဒလာကို ဒါ ငါ့ဆင်ကွ ငါ ခြေရာခံပြီး ငါ့သေနှုတ်နဲ့ပစ်လိုက်လို့ မြေကြီးပေါ် လဲကျ တော့မှ မင်းရောက်လာပြီး မင်းဆင်ဆိုပြီး ဘာကြောင့် အော်နေရတာလဲလို့ မေးသတဲ့။

မုဆိုးနှစ်ယောက်လည်း တောထဲမှာ အခြေအတင် စကားများ နေကြသတဲ့။ ကင်ဂန်ဂုက ဒါငါ့ဆင်လို့ ပြောသတဲ့။ နဒလာကလည်း ဒါငါ့ဆင်လို့ ဆိုပြန်သတဲ့။

နောက်ဆုံးကျ ကဲဒါဆို ဘယ်သူရထိုက်သလဲဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

အဆုံး အဖြတ်ခံစို့ ရွာကိုပြန်မယ်လို့ပြောပြီး နှစ်ဦးသား ရွာဆီကို ပြန်ခဲ့ကြသတဲ့။

ကင်ဂန်ဂုက ရွာသူကြီးဆီကို သွားပြီး နဒလာကို တရားစွဲသတဲ့။ နဒလာကို ဆင့်ခေါ်ပြီး နဒလာ လာတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို နားထောင်သတဲ့။

ကင်ဂန်ဂုက ကျုပ် ဆင်အုပ်နောက်ကို ဖြေရာခံလိုက်ခဲ့တယ်။ ဆင်အုပ်သွားရာ ဟိုနေရာဒီနေရာ လိုက်ရတယ်။ ဆင်အုပ်ကို ခြေရာ ခံမိပြီး နီးလာတော့ ဆင်တစ်ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တယ်။ နောက် နဒလာရောက်လာပြီး မြေကြီးပေါ်လဲနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ဆင်ကို မြင်တော့ သူ့သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ဒါငါ့ဆင်လို့ သူ့အော်တယ်လို့ ပြောပြတယ်။

နဒလာကကျုပ်ဆင်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တယ်။ မြင်တော့ ကျုပ်သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ဆင်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ဆင်ဖြစ်မလဲ။ ဒါကို ဘာကိစ္စ ကင်ဂန်ဂုက သူ့ပိုင်တယ်လို့ တောင်းဆိုနေရတာလဲလို့ ပြောသတဲ့။

ရွာသူကြီးက ငါ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးလို့ရမလဲ။ အဲဒီနေရာမှာ အခင်းဖြစ်ပွားတုန်းက ခု ဘယ်သူပြောတာကအမှန် ဘယ်သူပြောတာ ကအမှားလို့ ပြောပြနိုင်တဲ့ သက်သေတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိလေတော့ ကနေ့ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်သေးဘူး။ စောင့်ဦး။ မနက်ဖြန်မှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးမယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ခွဲလိုက်ကြတယ်။ မကြာခင်မှာ နေဝင်သွားပြီး ည ရောက်လာတော့ ကင်ဂန်ဂုက သူ့ဆင်ရှိတဲ့ တောထဲ ကို ဝင်သွားတယ်။ နဒလာလည်း သူ့နောက်က လိုက်သွားတယ်။ ကင်ဂန်ဂုဟာ ဒါ ငါ့ဆင်၊ ဒါ ငါ့ဆင်လို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်တော့တယ်။

နဒလာလည်း ဒါ ငါ့ဆင်၊ ဒါ ငါ့ဆင်လို့ အသံကုန်အော်ဟစ် ပြန်တယ်။

နဒလာ အဲဒီလို အော်တာ တစ်နာရီလောက်ကြာသတဲ့။ အဲဒီလိုလည်း အော်ပြီးရော တစ်ခြားကို ထွက်သွားရောတဲ့။

ဒါပေမယ့် ကင်ဂန်ဂုကတော့ ဒါငါ့ဆင်၊ ဒါငါ့ဆင်လို့ အမြဲ မပြတ် အော်နေသတဲ့။ တစ်ညလုံး အဲဒီဆင်နားမှာပဲ ရှိနေသတဲ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ ရွာသူကြီးက ကင်ဂန်ဂုနဲ့ နဒလာကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သတဲ့။ ကဲ မင်းတို့အဖြစ်ကို ပြောပါဦးလို့ မေးတော့ သူတို့လည်း အကြောင်းဆို ရှင်းပြကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ သူကြီးက လာ နားထောင်နေတဲ့ ရွာသားတွေဘက်ကို ညက တစ်ညလုံး ဆင်နားမှာ ဒါငါ့ဆင်၊ ဒါငါ့ဆင်လို့ အော်နေတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးသတဲ့။

ကင်ဂန်ဂုတစ်ယောက်ပဲ တစ်ညလုံး ဆင်နားမှာ အော်ဟစ် နေပြီး နဒလာကတော့ တစ်နာရီလောက်ပဲ အော်ဟစ်ပြီး မောသွားတော့ တစ်ခြားကို ထွက်သွားတယ်လို့ ရွာသားတွေက ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ ရွာသူကြီးက ဒါဆို ရှင်းသွားပြီ။ ကင်ဂန်ဂုက ဒီကိစ္စမှာ မှန်သွားပြီး နဒလာကတော့ မှားတယ်။ ကင်ဂန်ဂုဟာ ဆင်ကို အမှန် အကန် အမဲလိုက်ခဲ့ပြီး သူ့ဆင်ကို သူ ပစ်ခဲ့တာပဲ။ နဒလာကတော့ အလွယ်နည်းနဲ့ ဆင်ကို လိုချင်ခဲ့တယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန် အလုပ် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကင်ဂန်ဂုကတော့ တစ်ညလုံး ဒါ ငါ့ဆင်၊ ဒါ ငါ့ဆင်လို့ အော်နေခဲ့တယ်။ နဒလာကတော့ တစ်နာရီလောက်ပဲ ဆင်နားမှာ နေခဲ့ပြီး ဆင်ကို အချောင်ရဖို့ပဲ မျှော်မှန်းခဲ့တယ်။ နဒလာဟာ ကင်ဂန်ဂုရဲ့ ဆင်ကို အချောင်ယူချင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ကို ကင်ဂန်ဂုပဲ ပိုင်စေလို့ စီရင်ချက်ချလိုက်သတဲ့။

www.burmeseclassic.com

ယောက္ခမနဲ့ သူ့သားမက်

လိုအန်ဒါ အပြောင်အဖျက်စကား။ အင်ဂိုလာ။

ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ယောက္ခမနဲ့ သူ့သားမက်တို့ဟာ အိမ်အပြင်ဖက်ထွက်ပြီး လေညှင်ခံနေကြသတဲ့။ မှောင်လာတော့ ယောက္ခမ လုပ်သူက သားမက်ရေ အိပ်ယာဝင်ကြစို့ဟေ့၊ အမှောင်ဝင်လာလိုက်တာ မျက်စိအကန်းလိုဖြစ်လာတယ်ဟေ့လို့ သူ့သားမက်ကို ထိုင်နေရာကနေ လှမ်းပြောသတဲ့။

သားမက်လုပ်သူလည်း ယောက္ခမစကားကြားတော့ အတော်ရှက်သွားသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက်က ကန်းနေတာကို။ ဒါပေမယ့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ညရောက်တော့ ကောင်းကင်မှာ လင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသတဲ့။ ယောက္ခမနဲ့ သားမက် လည်း အိမ်အပြင်မှာထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြသတဲ့။ နောက်တော့ သားမက်က အိပ်ရာဝင်ကြစို့လားခင်ဗျာ၊ လင်းကြီးသာနေပုံဟာ ထိပ်ပြောင်ကို နေထိုးသလို မျက်စေ့စူး လှပီတယ်ခင်ဗျာလို့ ပြောသတဲ့။

ယောက္ခမက ထိပ်ပြောင်သူဆိုတော့ ရှက်စိတ်နဲ့ မခံ ချင် ဖြစ်မိသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်တာ၊ သားမက်ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွား တော့ဘူးတဲ့။ သားမက်လည်း သူ့အိမ်ထဲ ဝင်သွားရောတဲ့။

နောက်သုံးရက်ကြာတော့ ယောက္ခမက ရွာရဲ့အကြီး အကဲ ခြောက်ယောက်ဆီ သွားပြီး သူ့သားမက်က သူ့ကို စော်ကားတဲ့အတွက် မကျေနပ်ကြောင်း တိုင်ကြားသတဲ့။ ဒါနဲ့ သားမက်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တော့ သားမက်ရောက်လာတဲ့အခါ ယောက္ခမလုပ်သူက စ စကားပြောသတဲ့။

သားမက်နဲ့ကျုပ် တစ်ည အိမ်အပြင်မှာ ထိုင်နေတုန်း သားမက်က အိပ်ရာဝင်ကြစို့လို့ ရိုးရိုးမပြောဘဲ ကျုပ်ကို အသည်းနှာစေမယ့် စကားပြောခဲ့တယ်။ လကလည်း သာလိုက်တာ ထိပ်ပြောင်ကို နေထိုးသလိုပဲ မျက်စေ့စူးလိမ့်မယ်

အိမ်ထဲဝင်ရအောင်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က ထိပ်ပြောင်တော့ ကျုပ်ကို စော်ကားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

နောက် သားမက်ကလည်း အစကတည်းက ယောက္ခမသာ ကျုပ်ကို မစော်ကားခဲ့ရင် ကျုပ်လည်း ဒီစကား ပြောမိမယ်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ညနေ သူ့နဲ့ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ထိုင်နေတုန်း မှောင်လာတော့ သူက မှောင်လာပုံကတော့ အကန်းလိုဖြစ်လာသဟေ့၊ အိမ်ထဲ ဝင်အိပ်ကြစို့လို့ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ မျက်လုံးတစ်ဖက် မမြင်တဲ့သူပါ။ ဒါ ကျုပ်ကို စော်ကားတာပဲ မဟုတ်လားခင်ဗျာလို့ အကြီးအကဲတွေကို မေးသတဲ့။

အကြီးအကဲတွေက ဟာ ဒါဆို သူမင်းကို စော်ကား တာပဲပေါ့၊ အမှန်ပဲလို့ ပြောကြသတဲ့။

နောက်တော့ ယောက္ခမကို ဘာလို့ မှောင်လာတာကို ဒီလို ပြောတာလဲ၊ သူက ထိပ်ပြောင်လို့ ပြောရတာကလည်း သူ့ကို စ စော်ကားလို့ တန်ပြန်စော်ကားတာပဲပေါ့။ မငိုသမီးနဲ့ စပေးစားကတည်းက သူ မျက်စိတစ်ဖက်မမြင်တာကို လက်ခံထားပြီးသားပဲ၊ ဝယ်ပြီး ဝစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ အပြစ် မမြင်ခဲ့ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသားပဲ၊ အပြစ်မြင်တော့ သူက ပြန်မြင်တာပေါ့၊ ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲလို့ ပြောသတဲ့။

နောက် ဆက်ပြီး ယောက္ခမနဲ့ သားမက်ဆိုတာ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ယောက္ခမမှာ သားမရှိတော့ သားမက်ဟာ သားပဲပေါ့၊ ယောက္ခမက စ ရန်စတော့ ရန်ပဲပြန်ရတာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်တာကို ဘာမှ စိတ်ထဲမထားခဲ့တော့ မေ့လိုက်တော့၊ ဒီလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အဖြစ်ကလေးနဲ့တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမှန်းမထားကြနဲ့၊ သွား အရက် ယူခဲ့ အတူတူသောက်ကြမယ်၊ စကားဆိုးတွေ ပြောစရာမရှိ တော့ဘူးပေါ့လို့ ပြောကြသတဲ့။

ယောက္ခမနဲ့ သားမက်လည်း အတူတူသောက် ကြသတဲ့။ အဲဒီနောက်လည်း အခင်အမင်မပျက် နေသွား ကြသတဲ့။ ✕

မြည်းတို့မေးတဲ့ တရားမျှတမှု

အိသီယိုးပီးယား။

ဟိုးတစ်ချိန်က ကမ္ဘာမြေခွဲ ကောင်းကင်ဟာ အခုလို ထေးကွာ နေတာမဟုတ်ဘဲ နီးနီးလေးပဲ ရှိနေသတဲ့။ ခွေးအ တွေခွဲ သူတို့မျိုးနွယ်တွေဟာ ကောင်းကင်မှာနေကြသတဲ့။ မြည်းတွေ ကတော့ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ နေကြပြီး ခုလို လူတွေရဲ့ အခိုင်ခံ့ဘဝကို မရောက်ကြသေးဘူးတဲ့။

ခွေးအတွေ့ရဲ့ အသံဟာ အင်မတန်သာယာပြီး အသံဩဇာလည်း ရှိတဲ့အပြင် သူတို့အသံမြုလိုက်ရင် အောက် မှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ဘယ်သူမဆို ကြားရသတဲ့။ မြည်း တွေဟာ အဲဒီအသံကြားရရင် အင်မတန် ပီတိဖြစ်ကြ သတဲ့။ မြည်းအကြီးအကဲကတောင် ဘုရားသခင်ကို ဒီလောက် သာယာတဲ့ အသံပိုင်ရှင်ဟာ ကောင်းကင်ပေါ်မှာပဲရှိပြီး ဘာလို့ မြေပြင်ပေါ်ကို ဆင်းမလာစေတာလဲလို့ တိုင်တည်သတဲ့။

ဘုရားသခင်လည်း စဉ်းစားတော်မူပြီး ခွေးအ မျိုး နွယ်ကို ကမ္ဘာမြေပေါ် ပို့လိုက်သတဲ့။

ကမ္ဘာမြေပေါ်ရောက်တော့ ခွေးအ ခေါင်းဆောင်ဟာ မြည်းတွေကို သတိထားမိသွားပြီး အိမ်ကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်သတဲ့။ အဲဒီနေ့ရောက်တော့ မြည်းတွေဟာ ခွေးအ ခေါင်းဆောင်ရှိရာ အရပ်ကို သွားကြသတဲ့။ ဝိတ်စောင့်တဲ့ ခွေးအတွေ့က ငါတို့သခင် အသံအကောင်းဆုံး ခွေးအမင်းက မင်းတို့နဲ့တွေ့ရအောင် ဖိတ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့ ဝမ်းမြောက်မှုကို ဖော်ပြတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ် သိရအောင် မင်းတို့ရဲ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွေကို ငါ့ဆီအပ်ခဲ့ပါ လို့ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ အတွင်းဝင်တဲ့မြည်းတိုင်း သူတို့ရဲ့

အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွေကို အပေါက်စောင့်ဆီကို အပ်ခဲ့ကြ သတဲ့။ အိမ်ထဲရောက်တော့ နေရာယူကြပြီးတဲ့အခါ ခွေးအ အကြီးအကဲကို သီချင်းဆိုဖို့ တောင်းဆိုကြသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဆိုသံကိုကြားရတော့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကြသတဲ့။ ပီတိဖြစ်လို့ ပြုံးကြတဲ့အခါ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွေကို အပေါက်စောင့်ဆီ အပ်ခဲ့ရတော့ နှုတ်ခမ်းနေရာလွတ်နေပြီး ရယ်ပုံပြုံးပုံဟာ ဝုံမှန်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီတော့ ခွေးအ ခေါင်းဆောင်က ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါသီချင်းဆိုတဲ့အခါ လှောင်သလို လုပ်ရတာလဲလို့ မေးပါဌေး။

ဟာ ကျွန်တို့တွေ သဘောကျလို့ ပြုံးပြတာ ပါလို့ပြောပြီး ထပ်ပြုံးပြကြပြန်တယ်။

ခွေးအ မင်းက ဟေ့ ဒင်းတို့တတွေ လှောင်ကြ ခြန့်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ အချင်းချင်း ပြောနေကြပြီး သူတို့သွားကြီးတွေနဲ့ ငါ့ကို လှောင်နေကြပြန်တယ်။ ကိုယ့် အိမ်ထဲမှာတင် အစော်ကားခံရတာပါလား ဟရို၊ ဟေ့ စစ်သားတွေနဲ့ သူငယ်တို့ မင်းတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကို ယူဆောင်ကြပြီး ဒင်းတို့တတွေကို ဒဏ်ခတ်အပြစ်ပေးကြစမ်း။ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးအောင် လုပ်လိုက်ကြစမ်း။ ပြီးတော့ သူတို့ကို အရိုးတခြား၊ အသားတခြားဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး တွေ့ရာနေရာတိုင်း သတ်ကြဟေ့လို့ အမိန့်ပေးသတဲ့။

မြည်းတွေလည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေး ကြသတဲ့။ တစ်ချို့လည်း လွတ်သွားကြကာ တစ်ချို့လည်း ဖမ်းဆီးသွားပြီး ခွေးအ အုပ်စုရဲ့ သတ်ဖြတ်ချင်း ခံကြရသတဲ့။ လွတ်သွားတဲ့ မြည်းတွေဟာ လယ်ထဲမှာ စပါးလေ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွားပြီး ခွေးအ တွေ့ရန်က ကယ်ပါလို့ အော်ဟစ်တောင်းပန်ကြသတဲ့။

ငါ တစ်နေ့လုံး လယ်ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ပင်ပန်း နေပြီ။ ခွေးအ တွေ့နဲ့ တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးလို့

ပြောသတဲ့။

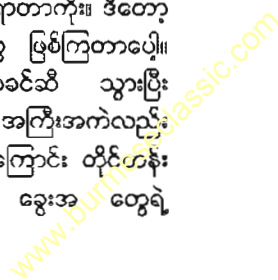
တို့ကို ခွေးအ ရန်က ကာကွယ်ပေးရင် မင်းရဲ့ အခိုင်းအစေအဖြစ် တို့နေမယ်၊ မင်းရဲ့ အလေးအပင်တွေကို ငါတို့ သယ်ပေးမယ်လို့ ဂတိပေးသတဲ့။

ဒါနဲ့ လယ်သမားက ငါသဘောတူတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ပြောသတဲ့။

လယ်သမားလည်း မျက်ပင်ရှည်တွေနဲ့ ကြိုးလုပ်၊ သားရေနဲ့ အိတ်လုပ်ကာ အိတ်ထဲကို စပါးတွေထည့်ပြီး မြည်းတွေရဲ့ ကျောပေါ်ကိုတင် သူ့ကိုယ်စား သယ်စေသတဲ့။ ခွေးအတွေ့ မြည်းတွေနား ကပ်လာတဲ့အခါ လယ်သမားက သူ့လုံနဲ့ တိုက်ထုတ်သတဲ့။

မြည်းတွေက လယ်သမားကို သီးနှံတွေ သယ်ပေး တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ နေရာတိုင်းကို ပျံ့နှံ့သွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ တခြားလယ်သမား တွေက လာကြည့်ကြရော။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အရင်က လယ်သမားဟာ သူ့သီးနှံတွေကို သူ့ဘာ သာ သယ်တာကို သိထားတာကို။ တခြားလူတွေလည်း မြည်းတွေကို လိုချင်တော့ ဟောတစ်ကောင် ဟောတစ်ကောင် ခွဲပေးလိုက်ပြီး သူ့အတွက် တစ်ကောင်ပဲ ချန်ထားသတဲ့။ ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ မြည်းတွေဟာ လူတွေရဲ့ အခိုင်းအစေတွေ ဖြစ်ကုန် ရသတဲ့။ ဒါမှလည်း ခွေးအ တွေ့ရန်က အကာ အကွယ်ရမှာကိုး။

မြည်းတွေခင်မျှာ အင်မတန် ပင်ပန်းကြတာကလား။ သူတို့အပေါ် တင်ထားတဲ့ဝန်တွေဟာ အင်မတန်လေးတာ၊ အဲဒီဝန်တွေကို မနက်ကညတိုင် သယ်ရပိုရရှာတာကိုး။ ဒီတော့ ကျောကုန်းတွေ အောင့်တာ ကိုက်တာတွေ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကို ဘုရားသခင်ဆီ သွားပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။ အကြီးအကဲလည်း မြည်းတွေရဲ့ အခိုင်းအစေတာဝန်ကို မကျေနပ်ကြောင်း တိုင်ဟန်း ဖို့ ဘုရားသခင်ဆီအသွား လမ်းမှာတင် ခွေးအ တွေ့ရဲ့

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

သတ်ဖြတ် စားသောက်တာကို ခံလိုက်ရသတဲ့။

အချိန်တွေကြာသွားပေမဲ့ အကြီးအကဲကတော့ ဝေါ်မလာတော့ဘူး။ မြည်းတွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တွေ့တဲ့အခါ ခေါင်းဆောင်ဆီက ဘာသတင်းကြားလဲ၊ ဘုရားသခင်က တို့အတွက် တရားစီရင်ပေးမှာလား။ အခိုင်း အစေဘဝကရော လွတ်မှာလားလို့ မေးကြသတဲ့။

ဒီအဖြစ်ဟာ ကြာသွားတော့ မြည်းတွေဟာ ဝိုင်းရံလာကြသတဲ့။ သူတို့ရဲ့ မြည်းခေါင်းဆောင် ပြန် အလာကိုလည်း တစောင့်တည်း စောင့်နေကြသတဲ့။ မေ့လည်း မေ့သွားကြဘူးတဲ့။ မြည်းနှစ်ကောင် လမ်းမှာတွေ့ကြရင် သူတို့ရဲ့ နှုတ်သီးတွေကို တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ထိကြပြီး တစ်ကောင်က ဒီလိုစ မေးသတဲ့ ဘာသတင်းထူးသလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ရော ပြန်လာပြီလား။ ဘာပြောစရာ ဖိုလဲ လို့ မေးသတဲ့။

ကျန်တစ်ကောင်က ဘာမှမထူးဘူး။ စောင့်နေ တုန်းပဲလို့ ပြန်ဖြေလေ့ရှိသတဲ့။

အဲဒီလိုမေးတာကို သူတို့ရဲ့သခင်တွေက စိတ်မရှည် တော့ သူတို့ကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်တဲ့အပြင် အပြီး ကိုလည်း လိမ်ချိုးပြီး ရွှေဆက်သွားအောင် လုပ်သတဲ့။ မြည်းတွေကတော့ သူတို့စကားကို ဆုံးအောင်ပြောပြီးမှ သွားလေ့ရှိသတဲ့။ နောက်တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ရင်လည်း မေးခွန်း တွေမေးပြန်ရော၊ ခေါင်းဆောင်ဆီက ဘာစကားများပါသလဲ၊ အခိုင်းအစေဘဝကလွတ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရော ရှိရဲ့လား စတဲ့ မေးခွန်းတွေ မေးကြပြန်ရော။

တကယ်လို့ သူတို့တွေ ပြောရင်းနဲ့ လျှောင်ပြောင်သလို ရယ်မောတာ တွေ့ရရင် အဲဒါဟာ သူတို့ရဲ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွေကို ခွေးအခေါင်းဆောင်ရဲ့ ဂိတ်တံခါးဝမှအပတ်ထားခဲ့ရလို့ ဖြစ်နေ တာလို့ မှတ်ပါ။

ခြင်္သေ့ရဲ့ ဝေစု ဆိုမာလီ။

ခြင်္သေ့၊ တောခွေး၊ မြေခွေးနဲ့ ခွေးအတို့ဟာ အမဲအတူလိုက် ကြဖို့ တောအုပ်တစ်နေရာမှာ တွေ့ဆုံကြပြီး ရတဲ့အမဲကို ညီတူမျှတူ ခွဲဝေယူကြဖို့ သဘောတူကြသတဲ့။

အမဲအတူလိုက်ကြတော့ ကုလားအုပ်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိ ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကုလားအုပ်ရဲ့အသားကို ခွဲဝေယူကြဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ ခြင်္သေ့က ဘယ်သူခွဲခွဲ အသားကို ဘယ်ပုံခွဲရ မယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီမှာ မြေခွေးက သူ အခမဲ့ ခွဲဝေပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ဘယ်လို ခွဲဝေရမယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

သူက သားကောင်ကို လေးပိုင်းအညီ ပိုင်းလိုက်ပြီး တစ်ပိုင်းစီကို အမဲစုလိုက်တဲ့သူ တစ်ဦးစီရှေ့ ချပေးလိုက် တယ်။

အဲဒီမှာ ခြင်္သေ့က သိပ်ဒေါသထွက်သွားပြီး ဒါလား ခွဲဝေ တတ်တာဆိုပြီး မြေခွေးရဲ့မျက်လုံးတွေကို

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

ဖြတ်ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မြေခွေးရဲ့မျက်လုံးတွေ ရောင်ကိုင်
လာပြီး မမြင်ရတော့လောက်အောင် ပိတ်သွားသတဲ့။

အဲဒီမှာ တောခွေးက မြေခွေးဟာ ခွဲဝေတဲ့အလုပ်
မလုပ်တတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျုပ် ခွဲဝေပေးပါမယ်ဆိုပြီး ပြော
သတဲ့။

အသားတွေကို သံပုံ ခပ်သေးသေးပုံပြီး စတုတ္ထ
အပုံကို ကြီးကြီးပုံလိုက်တယ်။ သေးသေးပုံထားတဲ့ သုံးပုံ
ထဲက တစ်ပုံကို ခွေးအ ရှေ့ရယ်၊ မြေခွေးရှေ့ရယ်နဲ့
သူကိုယ်တိုင်ရဲ့ရှေ့ကို ချလိုက်ပြီး နောက်ဆုံး အပုံကြီးကြီးကို
ခြင်သွေး ချပေးလိုက်တယ်။ ခြင်သွေးလည်း အဲဒီအပုံကို ယူပြီး
ထွက်သွားပါရော။

ဒီမှာ ခွေးအက ဘာဖြစ်လို့ ခြင်သွေးကို အပုံကြီးကြီး
ပေးရတာလဲ၊ ငါတို့ အမဲလိုက်လို့ရရင် အညီအမျှခွဲဝေယူကြ
မယ်လို့ သဘောတူ ထားတာပဲ။ ဒီလိုခွဲတဲ့နည်းကို မင်းဘယ်က
သင်သလဲလို့ မေးသတဲ့။

တောခွေးက ငါ မြေခွေးဆီက သင်ယူတာလို့ ပြန်ပြော
သတဲ့။

မြေခွေးဟုတ်လား သူ့ဆီက ဘယ်လိုကောင်က
ဘာများ သင်ယူလို့ ရမှာမို့လဲ၊ သူဟာ ငတုံးပဲလို့ ပြောသတဲ့။

မြေခွေးက တောခွေးပြောတာ အမှန်ပဲ သူဟာ
ဘယ်လိုခွဲဝေရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ငါ့မျက်စေ့တွေ မြင်
နေစဉ်က ဒါကို ငါ့မမြင်မိဘူး။ အခုလို ငါ့မျက်စေ့တွေ အနာ
တရဖြစ်တော့မှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ငါ့မြင်တော့တယ်လို့ ပြော
လိုက်သတဲ့။

စစ်ထွက်သွားတဲ့ နဝစီ ဆိုမာလီယာ။

နဝစီလို့ အမည်ရတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ
သူ့တပည့်နဲ့အတူ ဟာဂိုင်ဆာအရပ်ကနေ တောင်ဘက်ကို
ခရီးထွက်လာခဲ့သတဲ့။ အဲဒီမှာ စမ်းပေါက်တစ်ခုရောက်တော့
သူတို့ ရေအိတ်တွေထဲ ရေဖြည့်ကြ၊ စီးလာတဲ့မြင်းတွေကို
ရေတိုက်ကြ လုပ်ကြသတဲ့။ အဲဒီလို နားနေတုန်း စစ်သား
တစ်အုပ် မြင်းစီးဝင်လာတာ တွေ့ရသတဲ့။ နဝစီက နှုတ်ဆက်
ပေးမယ့် စစ်သားတွေက ပြန်နှုတ်မဆက်ဘူး။ သူတို့အ ချင်းချင်း
တီးတိုးပြောတာက လက်နက်မပါတဲ့ ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲလို့
မေးကြသတဲ့။ အဲဒီစစ်သားတွေက အာဒမာ စစ်သည်
တော်တွေဖြစ်ပြီး အဲဒီ အချိန်မှာ စစ်ပွဲဖြစ်နေတာကြောင့် သူတို့
ကိုယ်ပေါ်မှာ သားရေဝတ်ရုံတွေ ဝတ်ထားတဲ့အပြင် လှံနဲ့
ဒိုင်းတွေ ကိုင်ဆောင်ထားကြသတဲ့။ အာဒမာစစ်သားတွေဟာ
သူတို့ရဲ့မြင်းတွေကို ရေတိုက်ပြီးတဲ့အခါ နဝစီကို စကားထစ်ခွန်း
မှမပြောဘဲ အဝေးကို ထွက်သွားကြသတဲ့။

ခဏကြာတော့ နောက်ထပ် စစ်သားတစ်အုပ်
ရောက်လာပြန်တယ်။ နဝစီက နှုတ်ဆက်ပြန်တယ်။ ဒါဝေမယ့်
စစ်သားတွေထဲက တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်လဲ ဒီမှာ မိန်းမ
တွေကလွဲရင် ဘယ်သူမဆို လှံနဲ့ဒိုင်း ကိုင်ကြတာရွတ်ဆဲလို့
ပြောသတဲ့။

နဝစီလည်း သူ့တပည့်ကို ဒီဒေသကထုတွေဟာ
သူရဲကောင်းမဟုတ်ရင် လှမထင်ကြဘူး၊ ငါလည်း သူရဲကောင်းပဲ
လုပ်တော့မယ်၊ ဒီနေရာမှာ တံထိုးကွာ ပြီးဘာ လှံနဲ့ဒိုင်း

သွားရှာလို့ ပြောသတဲ့။

သူ တံထဲမှာ နားနေတုန်း သူ့တပည့်က အာဒမာရွာကို သွားပြီး လက်နက်ဝယ်သတဲ့။ ပြန်လာတော့ သားရေနဲ့လုပ်တဲ့ ဒိုင်းရယ် ဝတ်ရုံရယ်နဲ့ လုံတွေကို ယူလာခဲ့သတဲ့။ နဝဇီလည်း ဝတ်ရုံကိုဝတ် ဒိုင်းကို မြင်းကုန်းနီးမှာချိတ် လုံကို ကိုင်တဲ့ကာ တပည့်နဲ့အတူ မြင်းစီး ထွက်လာခဲ့သတဲ့။

နောက်စစ်သားအုပ် တစ်အုပ်ရောက်လာတော့ နဝဇီက နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ စစ်သားတွေက သူ့ရဲ့ဒိုင်းကို ကြည့်ပြီး သူတို့ဒိုင်းတွေထက် ကောင်းနေတာရယ် လုံကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ချွန်နေတာတွေတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသတဲ့။

သူတို့ အာဒမာမြို့ကိုရောက်တော့ ညရောက်နေပြီ။ နဝဇီက သူ့တပည့်ကို သူ့ရောက်ကြောင်း မြို့လူထုသိရအောင် ကြေညာခိုင်းသတဲ့။ သူ့တပည့်က အိတ်ထဲက ဗျတ်စောင်းကို ထုတ်ပြီး တီးတဲ့ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုသတဲ့။

ဘယ်သူ သူ့ရဲ့ကောင်းနဝဇီထက်သာအောင် စစ်သံဟစ်ကြွေးနိုင်မှာလဲ။ သူ့ဟာ ဟာပီအာတွေကို စစ်ပွဲမှာ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သူ။ သူတို့တွေကို ကြောက်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူ။ သူတို့တွေအတွက် သေမင်းတမန်ကို ယူဆောင် ပေးသူလို့ ဆိုသတဲ့။

မြို့သူမြို့သားတွေလည်း သီချင်းသံကြားတော့ နဝဇီရှေ့ ရောက်လာပြီး အရိုအသေပြုကြ ကြိုဆိုကြသတဲ့။

မြို့သားတွေထဲကတစ်ယောက်က ကြည့်ကြဟေ့ သူ့ခါးပတ်မှာ စစ်ပွဲကရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ မြင်ကြလား လို့ မေးသတဲ့။

နောက်တစ်ယောက်က ဟုတ်တယ်ဟေ့။ သူ့ဒိုင်းမှာ လည်း ရန်သူရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အမှတ်အသားတွေ တွေ့ရတယ်ဟေ့လို့ ပြောသတဲ့။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဟော တကယ့်ကို ညာ လက်မောင်းက လှံကိုကိုင်ထားပုံ ကြည့်စမ်းဟေ့ တကယ့်ကို တောင့်တင်းတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

နဝစီရဲ့ တပည့်က ဆက်ပြီး သူ့သီချင်းကို ဆိုတယ်။
ဟာဝီအာတွေ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ အကုန်လုံး
မိုးရေစက်တွေ လို ကျဆုံး
ဒါပေမယ့် နဝစီရဲ့ ထိုးနှက်မှု မိုးကြိုးလက်နက်လို
အခွမ်းထက်။

ဟာဝီအာစစ်သားတွေ ဖွဲ့လို မြေပြင်ပေါ် ကျဆုံး
နဝစီ သူတို့အလောင်းတွေကို ကျိန်ဆဲ။

နဝစီဟာ သူ့လှံကို မြေကြီးပေါ် ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး
ငါ တိုက်ပွဲမှာ ပင်ပန်းလာတယ်။ အနားယူချင်ပြီလို့ ပြောလိုက်
သတဲ့။

ရွာသားတွေက သူဟာ ဟာဝီအာတွေ့ကို
တွန်းလှံတိုက်ထုတ်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲကောင်းနဝစီပဲ။ သူ့ကို အိမ်တစ်
ဆောင် နားဖို့ပေးပြီး သူ့နဲ့ သူ့တပည့် သုံးဆောင်ရအောင်
ဆိတ်သားဟင်းကို ချက်ပြီး ကျွေးမွေးကြသတဲ့။

နဝစီက သူ့တပည့်ကို ဒီမှာ သူ့ရဲကောင်းမဟုတ်ရင်
ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ကြစို့လို့ပြောပြီး အိပ်ကြရောတဲ့။

မနက် နေထွက်လာတာနဲ့ သူတို့အိမ်တံခါးဝကို
အော်ဟစ်သံတွေ ရောက်လာပါရော။ သူ့ရဲကောင်းနဝစီ ထပါ။
ဟာဝီအာတွေ ရောက်လာလို့ ကျုပ်တို့လူတွေ သူတို့ကို
တိုက်ခိုက်ဖို့ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားကြပါပြီလို့ အော်ပြော
သတဲ့။

နဝစီက အလန့်တကြား ငါက ဘယ်သွားရမှာလဲလို့
လှမ်းမေး သတဲ့။

လူတွေက တောင်ပေါ်ကို၊ တောင်ပေါ်ကိုလို့
အော်ကြသတဲ့။ အာဒမာတွေဟာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက် စစ်

ထွက်တာကို အရင်ကမမြင်ဘူးကြတော့ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းစု
ပြီး ကြည့်နေကြသတဲ့။

နဝစီလည်း အကြီးအကျယ် စိတ်လက်မချမ်း
မသာဖြစ်သွားသတဲ့။ စကားတောင် ကောင်းကောင်း
မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့တပည့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး
ဟေ့ ငါဘယ်သူဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ကွာလို့
ပြောသတဲ့။

သူ့တပည့်လည်း သူ့ဗျတ်စောင်းကို တီးလိုက်ပြီး
သီချင်း စဆိုတယ်။

အခု အိပ်ရာကထလာသူဟာ ဘယ်သူထင်ပါသလဲ။
သူဟာ ဟာဝီအာခွေးတွေ့ကို သုတ်သင်ခဲ့တဲ့ နဝစီပါ။
ဟာဝီအာမိန်းမတွေ့ကို မုဆိုးမတွေဖြစ်အောင်
လုပ်သူဟာ နဝစီပါ။

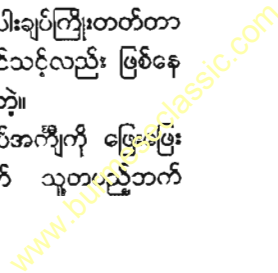
ဟာဝီအာကလေးတွေ့ကို မိဘမဲ့တွေဖြစ်အောင်
လုပ်ခဲ့သူဟာ နဝစီပါ။

နဝစီဟာ ညည်းတွားမိတယ်။ လူတွေက ဟာဝီအာ
တွေ လာနေပါပြီ ကျုပ်တို့လူတွေလည်း တိုက်ခိုက်ဖို့
ထွက်သွားကြပါပြီ။ ကြီးမြတ်တဲ့ နဝစီ သူတို့တွေ အရှင်ကို လိုအပ်
နေပါပြီလို့ ပြောကြပြီး သူ့မြင်းကို ကောက်ပြီး ယူလာသတဲ့။

နဝစီလည်း မြင်းကို ကုန်းနိုးတင်ပြီးပြီလားလို့
မေးလိုက်သတဲ့။ လူတွေကလည်း တင်ပြီးပါပြီလို့ ဖြေသတဲ့။
ပါးချပ်ကြိုးကိုရော တပ်ပြီးပြီလားလို့ မေးပြန်ရော၊ ပရိတ်သတ်
ကလည်း တပ်ပြီးပါပြီလို့ ဖြေသတဲ့။

နဝစီက အသံတိုးတိုးနဲ့ ပါးချပ်ကြိုးတတ်တာ
မှန်ရဲ့လားလို့ မေးတော့ မှန်ပါတယ် အဆင်သင့်လည်း ဖြစ်နေ
ပါပြီလို့ ရွာသူရွာသားတွေက ပြောလိုက်သတဲ့။

နဝစီလည်း သူ့သားရေကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဖြေးဖြေး
လေးလေး ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်။ နောက် သူ့တပည့်ဘက်

လှည့်လိုက်ပြီး ဟေ့ ငါ့အကြောင်းကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တော့လို့ ပြောသတဲ့။

တပည့်လည်း သူ့ဖျတ်စောင်းကို ယူလိုက်ကာ သီချင်းကို ဆိုပြန်သတဲ့။

ဘယ်သူဟာ ကြောက်ရွံ့ဘွယ် စစ်ခါးပတ်ကို ပိုင်ဆိုင်သလဲ

ဘယ်သူဟာ သံမဏိလက်မောင်းလို ထိုးနှက်နိုင်သလဲ

ဘယ်သူဟာ စစ်ပွဲထွက်ဖို့ မြင်းကုန်းနီးပြင်သလဲ

အဲဒါတွေ အားလုံးလုပ်နိုင်တာ ဟာကိုင်စာက သူ့ရဲကောင်း နာဝစီပါလို့ ဆိုသတဲ့။

ရွာသားတွေက စောင့်ကြည့်လို့နေကြတယ်။ နဝစီလည်း မြင်းပေါ်တက်စီးလိုက်ပြီး မြင်းသားရေဖက်ကြိုးကို ကိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထွက်မသွားသေးဘူး။ နောက်တော့ ငါ့ဒိုင်းပေးလို့ ပြောသတဲ့။ ရွာသားတွေက သူ့ဒိုင်းကို ယူပေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကျမှ မြင်းက စရွေ့တယ်။

ကြည့်လိုက်စမ်း သူ့ရဲကောင်းဟာ လုံမပါဘဲနဲ့ တောင် စစ်ပွဲထွက်ရဲတယ်ဟေ့လို့ ရွာသားတွေက အော်ဟစ် ချီးမွမ်းကြသတဲ့။

နဝစီလည်း မြင်းကိုဖက်သတ်လိုက်ပြီး အဲ ဟုတ်သားပဲ လုံး ငါ့လုံပေးစမ်းလို့ တောင်းလိုက်သတဲ့။

သူ့တပည့်လည်း လုံကို ယူပေးလိုက်သတဲ့။ နဝစီက အာဒမာ စစ်သားတွေ ဟာဝီအာရန်သူတွေကို တိုက်ဖို့ တောင်ကုန်းဆီကို သွားနေတာကို ရပ်ကြည့်နေသတဲ့။

နောက် ငါ့မြင်းကို အစာဝဝကျွေးပြီးတာ သေချာရဲ့ လားလို့ သူ့တပည့်ကို မေးသတဲ့။

သူ့တပည့်က မြင်းကို အစာဝအောင် ကျွေးပြီးပါပြီလို့ ပြောသတဲ့။

ရေကော တိုက်သလားလို့ မေးပြန်သတဲ့။
ရေလည်း တိုက်ပြီးပါပြီလို့ ဖြေသတဲ့။

ကောင်းပြီး ဒါဆို ငါစစ်ထွက်ပြီ သတိသာထားကြ ပေတော့လို့ နဝစီက ကြေညာလိုက်သတဲ့။

သူ့တပည့်က သီချင်း ဆက်ဆိုသတဲ့။
အို တောင်ကုန်းပေါ်က ဟာဝီအာခွေးတို့

နောက်မကျမင် နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်ကြတော့
နဝစီဟာ သူ့မြင်းဖြူကြီးကို စီးကာ

သင်တို့ထံလာချေပြီ၊
မြောက်ပိုင်းနိုင်ငံက အောင်နိုင်သူ နဝစီ

အမှန်လာချေပြီ။

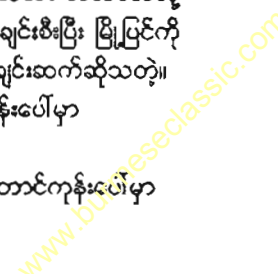
နဝစီက ဒီမှာ ခဏနေဦး၊ ငါ့ကို လုံနောက်တစ်ချောင်း ပေးစမ်းလို့ သူ့တပည့်ဆီကို လှမ်းတောင်းလိုက်သတဲ့။ သူ့ တပည့်လည်း လုံနောက်တစ်ချောင်း လှမ်းပေးလိုက်သတဲ့။ နောက်ထပ် မရှိတော့ဘူးလားလို့ မေးပြန်သတဲ့။ သူ့တပည့်က ဒါ သုံးချောင်းမြောက်ပဲလို့ ပြောပြီး နောက်ထပ် လုံတစ်ချောင်း ထပ်ပေးလိုက်သတဲ့။

နဝစီက စစ်သားရေခါးပတ်ကို သပ်ရပ်အောင် လုပ် လိုက်ပြီး ဒိုင်းကို ဘေးမှာချိတ်လိုက်ကာ လုံသုံးချောင်းကို လက်မောင်းအောက် ညှပ်လိုက်သတဲ့။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ စစ်ပွဲက အရှိန်တော်တော် ရနေပြီ။

ဟာ ငါ့သားရေစစ်ခါးပတ်ရော ဘယ်မလဲလို့ တိုးတိုးမေးသတဲ့။ သူ့တပည့်က ခါးမှာပတ်ထားတယ်လေလို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တော့ မြင်းကို ခြေးမြေးချင်းစီးပြီး ခြုံပြင်ကို ထွက်သွားသတဲ့။ အဲဒီမှာ သူ့တပည့်က သီချင်းဆက်ဆိုသတဲ့။

ဟာဝီအာ ရွေးအတွေ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ
ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျနေပြီ၊

သူတို့ရဲ့ လက်နက်တွေဆိုတာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ

အမှိုက် တွေအဖြစ် ကျကျနီရစ်ပြီ၊
 သူတို့ရဲ့ အရိုးတွေဟာ နေစားပြီး အရောင်တွေ
 လွင့်ကုန်ပြီ၊
 ကြီးမြတ်တဲ့ နဝမီဟာ မှန်တိုင်းတစ်ခုလို
 တိုက်ခိုက်သွားခဲ့ပြီ။
 နဝမီရဲ့မြင်းလည်း တောင်ခြေရင်းနားကပ်သွားပြီး
 ရပ်လိုက်ကာ မြက်တွေကို စားသတဲ့။
 ဟာ ဒီမြင်း မင်းဟာ စစ်သူရဲကောင်းကို
 သယ်တဲ့သူလား ဒါမှမဟုတ် အသုံးမကျတဲ့ ဝန်တင်သတ္တဝါလား။
 သူရဲကောင်းက စစ်တိုက်နေချိန်မှာ နင်ကတော့ ကိုယ့်ခိုက်ကို
 ဖြည့်နေတယ်လို့ နဝမီက ပြောလိုက်သတဲ့။
 အာဒမာစစ်သားတစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်က
 ဆင်း လာပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ကြည့်သတဲ့။
 နဝမီက ဒီသတ္တဝါကိုကြည့်စမ်း မြင်းလို့ ခေါ်ရမှာ
 တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ သူ့မှာ စစ်တိုက်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိတူးလို့
 ပြောလိုက်သတဲ့။
 ဟာ ကိုယ့်လူက မြင်းဖက်ကြိုးမှ ဆွဲမထားဘဲ ဘယ်လို
 လုပ် လိုရာကို စီးလို့ရမလဲလို့ အာဒမာစစ်သားကပြောပြီး စစ်ပွဲ
 ရှိရာကို ပြန်သွားသတဲ့။
 နဝမီက လက်ထဲကလှံတွေကို မြေပေါ်စိုက်လိုက်ပြီး
 မြင်းဖက်ကြိုးကို ကိုင်ထားသတဲ့။ မြင်းကို ဟိုဘက်မောင်းလိုက်
 ဒီဘက်မောင်းလိုက် လုပ်သတဲ့။ ချက်ချင်းဆိုသလို စစ်ပွဲ
 ကနေ မြင်းစီးလာတဲ့ လူတစ်အုပ် သူ့ဆီလာနေတာကို နဝမီ
 တွေ့သတဲ့။ အဲဒီလိုလည်း တွေ့လိုက်ရော ရွာဘက်ကို
 ချက်ချင်း ဒုန်းဆိုင်းသွားပြီး ပါးစပ်ကလည်း အော်သွားသတဲ့။
 စစ်ပွဲပြီးသွားပြီး အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး လွတ်ရာ ပြေးကြပေ
 တော့။ ဟာဝီအာတွေ စစ်နိုင်သွားပြီ။
 သူ့အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော မြင်းပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်း

ပြီး သူတပည့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သတဲ့။
 ဟာဝီအာတွေ လာနေပြီလို့ပြောပြီး အိပ်ယာခင်းပေါ်
 လဲအိပ်ချလိုက်ကာ ငါ့ကို မြန်မြန် စောင်ခြုံပေးစမ်း။ ရန်သူ
 တွေ ရောက်လာတဲ့အခါ မနေညကပဲ အိပ်ပျော်ရင်း သေသွား
 တယ်လို့ပြောဆိုပြီး သူတပည့်ကို မှာသတဲ့။
 သူတပည့်ကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ် စောင်ကို
 လွှမ်းပေးလိုက်သတဲ့။ စစ်သားတွေရောက်လာတယ်၊ အဲဒီစစ်သား
 တွေက အာဒမာတွေပါ။ အသံတွေကလည်း ဆူညံ နေတယ်။
 လက်နက်တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထိခတ်သံတွေ၊ တစ်ယောက်
 နဲ့တစ်ယောက် အော်ဟစ်သံတွေ ညံ့နေတယ်။ သူတို့တွေ
 နဝမီရဲ့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာကြတယ်။
 စစ်ပွဲတော့ပြီးသွားပြီး ဟာဝီအာတွေလည်း
 မြေးကုန်ကြပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ နဝမီလည်း ပတ်ထား
 တဲ့စောင်ကို ခွာလိုက်ကာ ဟား ဟာဝီအာတွေတွေ
 တော်တော်လည်တဲ့ကောင်တွေပဲ ငါလာတာမြင်တာနဲ့စစ်တိုက်ခဲ့
 အစား မြေးတဲ့လမ်းကို ရွေးသွားတယ်။
 အဲဒီမှာ သူတပည့်က ဗျတ်စောင်းကို ယူတဲ့ပြီး
 ခုလိုဆိုသတဲ့။
 ဟာဝီအာတွေဟာ လူလည်တွေပါ
 နဝမီရဲ့အကြည့် မြင်ရုံနဲ့ သူတို့ သိရှိသွားတော့တာ
 သူတို့ ကံကောင်းသွားတာ
 နဝမီရဲ့ သံမဏိလက်သံ သူတို့ ခံမသွားရတာ။

www.burmeseclassic.com

ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်သူ ရှဒ ဆုဒန်း

ရှဒလို့ခေါ်တဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ ခါတန်က လာပြီး အာရေးဗီးယားကို ထွက်မဲ့ သင်္ဘောဆိုက်ထားရာ ပင်လယ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့လူတွေကြားမှာ သူ့ရဲ့ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိမှုက လူသိများတယ်။ ဒီတစ်နည်းမရ နောက်တစ်နည်း လုပ်ကြည့်တာပေါ့ဆိုတာ ရှဒပြောလေ့ ပြောထမရှိတဲ့ စကားပေါ့။ ဒါကြောင့် ပြဿနာရှိနေတာ။ သူဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိသူပေါ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့နေရာမှာလည်း မြန်သလားမမေးနဲ့၊ ချပြီးပြီဆို လည်း နောက်လှည့်ကြည့်လေ့မရှိဘူး။

ပင်လယ်ကို သင်္ဘောဖြတ်မောင်းနေတုန်း ကုန်း ပတ်ပေါ်မှာ ရှဒနဲ့ တစ်ခြားကုန်သည်တစ်ယောက်တို့ စကား ကောင်းနေကြတယ်။ အစတော့ သတင်းပလင်းတွေ ဖလှယ် နေကြရင်း သူတို့ရောင်းမယ့် အဖိုးတန်ကုန်ပစ္စည်းတွေ အကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်း တွေထဲမှာ လည်ဆွဲနဲ့ ဘယက်ဟာ ခါတန်က နာမည်ကြီး ပန်းတိမ် ဆရာလုပ်တာပေါ့။ သူ့တန်ဘိုးက အဒန်တစ်မြို့လုံးထက် ပိုတာ

ပေါ့လို့ ရှဒက သူ့မိတ်ဆွေကို ပြောသတဲ့။

တကယ်လား အဲဒီရတနာတွေကို ကြည့်ချင် လိုက်တာလို့ တစ်ဖက်ကုန်သည်က မေးတော့ ရှဒလည်း ရတနာတွေထည့်ထားတဲ့ ဘူးကို ဖွင့်ကာ လည်ဆွဲနဲ့ ဘယက် ရတနာတွေကို ထုတ်ပြသတဲ့။ သူ့ညွှန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါပဲ၊ လက်ရာက အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ကောင်းမွန်ပြီး ရွှေကလည်း ညွတ်ပြီး သန့်စင်တောက်ပနေသတဲ့။

ကြည့် နေရောင်ထဲမှာဆို ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ဆိုတာ လို့ပြောပြီး ရှဒက ပစ္စည်းတွေကို နေအလင်းရောင်ထဲ ယူသွား တော့ လူအုပ်လည်း အရောင်ထွက်တာကို ကြည့်ရအောင် ဝိုင်းအုံလာသတဲ့။

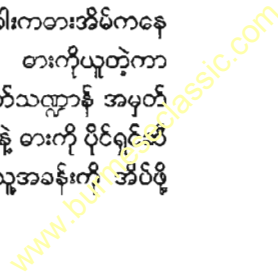
ဒါပေမယ့် အခိုက်အတန့်မှာ မပျော်လင့်တဲ့ တုန်လှုပ် စရာ အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ ရှဒရဲ့ လက်ကနေ ရွှေဆွဲကြိုးနဲ့ ဘယက်ဟာ ပင်လယ်ထဲကို လျှောက်ကျသွားတော့တယ်။

အဲဒီမှာ အားလုံး မှင်သက်မိသွားပြီး တပြိုင်နက် တည်းဆိုသလို အော်လိုက်ကြတာ ရတနာတွေတော့ ဆုံးပါပြီ၊ ရေအောက်ကျသွားပြီလို့။

ရှဒကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို လှုပ်လည်းမလှုပ် အသံလည်း မထွက်ဘူးတဲ့။ ကြည့်ရတာ သိပ်ကြေကွဲ စရာကောင်းလို့ ကြိုတင်မိတ် သည်းခံနေရတဲ့ပုံ ပေါက်နေသတဲ့။ နောက်တော့ သူ့သဏ္ဍာန်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားလာပြီး။

ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဓား ခဏငါးပါလို့ ဘေးနားက ကုန်သည်ကို ပြောလိုက်သတဲ့။

ကုန်သည်လည်း ချက်ခြင်း ခါးကဓားအိမ်ကနေ ဓားကို ချွတ် ပေးလိုက်တယ်။ ရှဒလည်း ဓားကိုယူတဲ့ကာ သင်္ဘောနံရံကို ထစ်လိုက်သတဲ့။ ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် အမှတ် အသားကြီးကြီး မှတ်လိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်တဲ့ပုံနဲ့ ဓားကို ပိုင်ရှင်းသိ ပြန်ပေးကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး သူ့အခန်းကို အိပ်ဖို့

ပြန်သွားသတဲ့။

တခြားခရီးသည်တွေလည်း စုဝေးရောက်ရှိလာပြီး ရုဒ မှတ်သွားတဲ့ အမှတ်အသားကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြကာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲလို့ အချင်းချင်း မေးကြသတဲ့။

နောက်တော့ သင်္ဘောလည်း ခရီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို ကပ်ပါရော။ ရုဒလည်း ကမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေတုန်း ကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ချမ်းမြေ့ပါစေဗျာ၊ ခရီးသွားလို့လည်းကောင်းပါရဲ့ တစ်ခု ကျုပ်ခေါင်းထဲမရှင်းလို့ သင်္ဘောနံရံမှာ ခင်ဗျားမှတ်ထားတဲ့ အမှတ်အသားဟာ ဘာများ ပါလဲခင်ဗျာလို့ မေးသတဲ့။

ရုဒက အခုလို ရှင်းပြသတဲ့။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီ ဆိုရင် ဆောက်တည်ရာ မဲ့တော့တာပဲ။ တကယ်ဆို သူဟာ အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ပဲ လိုတာ။ ကျုပ်ရဲ့ ရွှေလည်ဆွဲနဲ့ ဘယက် ရေထဲကျသွားတုန်းက လူတွေက ဝိုင်းလာကြပြီး ခေါင်းတစ်ခင်းရမ်းရမ်းနဲ့ ဒါဟာ ကံရဲ့ စေစားရာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ ဒီလိုပြောတာဟာ နည်းလမ်းမကျဘူးဗျာ၊ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ပဲ လိုတာ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း နောက်သီတင်းပတ်ကျရင် ဒီသင်္ဘောနဲ့ အိမ်ပြန်ရမယ်။ ကျုပ် ကျပြောက်သွား တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ဆယ်ရအုံးမယ်ဗျာ။ ပင်လယ်ထဲကို ရတနာ ပစ္စည်းတွေ ကျပြောက်တဲ့ နေရာအတိအကျကို သင်္ဘောရဲ့နံရံမှာ ကျုပ်မှတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာကို ကျုပ်သိနေပြီဆိုမှ အပြန်ခရီးမှာ ဆယ်တဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့တာပေါ့။

သစ်ကုလားအုပ် အမဲလိုက်သမား မာစာအီလူမျိုး၊ ကင်ညာနဲ့တန်ဖန်ယီက

တစ်ခါက ကူမဲလို့ခေါ်တဲ့သူဟာ အမဲလိုက်ဖို့ ထွက်ခဲ့သတဲ့။ သူ့ရဲ့ အမဲလိုက်လက်နက်တွေကို ကိုင်ဆောင်ပြီး မြက်ပင်ရှည်ရှည်တွေထဲကို ဝင်ခဲ့သတဲ့။ အတော်ကြာကြာ အမဲ လိုက်ပြီးချိန်မှာ သစ်ကုလားအုပ် တစ်ကောင် နန်းလုံးကြိုင်ပင်ကို စားနေတာကို တွေ့သတဲ့။ တွေ့တဲ့ သစ်ကုလားအုပ်ဟာ တော်တော်ကြီးသတဲ့။ တစ်ခြား အမဲလိုက်သမားတွေလည်း ဒီသစ်ကုလားအုပ်ကို လိုက်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းလို့မမိ ခဲ့ကြဘူး။

ကူမဲလည်း သစ်ကုလားအုပ်ကို ဖမ်းမိချင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ရွာမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းလန်ဘွားကို ပြောခေါ်သတဲ့။ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့တော့ ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မရတဲ့ သစ်ကုလား အုပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြက်တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ငါနဲ့အတူ တောထဲလိုက်ခဲ့၊ တို့နှစ်ယောက် အတူတူဖမ်းပြီး ယူကြမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

လန်ဘွားလည်း သူ့လက်နက်တွေကို ယူခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား မြက်ပင်ရှည်တွေထဲ ဝင်ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သစ်ကုလားအုပ်က သစ်ပင်အောက်မှာ မရှိတော့ဘဲ ရေသောက် ဖို့ စမ်းပေါက်ဆီ ရောက်နေတယ်။

ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား အမဲလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသတဲ့။ ကူမဲက သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်က စောင့်မယ်။ နောက်တစ်ခါ သစ်ကုလားအုပ် သစ်ပင်ဆီပြန်လာပြီး အရွက် စားရင် သူက သစ်ကုလားအုပ်ရဲ့ လည်ပင်းဆီ တက်ခွစီးပြီး ပါလာတဲ့ခားနဲ့ ထိုးသတ်ဖို့ပေါ့။

လန်ဘွားကတော့ မြက်ပင်ရှည်တွေထဲမှာ ပုန်းနေပြီး အချိန် ကျတာနဲ့ သူ့ရဲ့လေးနဲ့ သတ္တဝါကို ပစ်ဖို့ ကြံထားသတဲ့။

ဒါနဲ့ ကူမဲက သစ်ပင်ပေါ်တက်၊ လန်ဘွားက မြက်ပင်ရှည်တွေထဲ သူ့ရဲ့ လေးခွံမြှားကို ကိုင်ကာ ပုန်းနဲ့ အသီးသီး သစ်ကုလားအုပ် အလာကို စောင့်ကြသတဲ့။ နေမြင့်ပြီး ပူလာတော့ သစ်ကုလားအုပ်ဟာ သစ်ပင်အောက်ကို ပြန်လာရပ်သတဲ့။ ကူမဲလည်း သစ်ကုလားအုပ်ရဲ့ လည်ပင်းပေါ် ခွစီးပြီး တစ်ဆက်တည်း လန်ဘွားကို လေးနဲ့ ပစ်ဖို့ ခိုင်းသတဲ့။

အဲဒီမှာ သစ်ကုလားအုပ်လည်း လန်ပြီး ပြေးရော။ လန်ဘွားလည်း သူ့ရဲ့လေးပေါ် မြှားကိုတင်လိုက်ကာ လေးညှို့ဖို့အလုပ်မှာ သစ်ကုလားအုပ်ရဲ့ လည်ပင်းပေါ် ကူမဲ ခွစီးပါသွားတာကို မြင်ရတော့ ရယ်တော့တာပေါ့။ အရင် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို သစ်ကုလားအုပ်ရဲ့ လည်ပင်းပေါ် လူ တွဲလောင်းခိုစီးတာ မြင်မှမမြင်ဘူးတာကို။ အဲဒီလို ရယ်မိတော့ လေးညှို့ကို တင်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။ သစ်ကုလား အုပ်လည်း သူ့ကို ဖြတ်ပြီးပြေးတော့ ကူမဲက ပစ်ပစ်နဲ့ အော်ပြန်တယ်။ သူက မပစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ တစ်အားရယ်နေမိတော့ ပစ်ဖို့ ခက်နေတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ မြေကြီးပေါ် သတိမေ့လဲကျတဲ့အထိပဲ။

ကူမဲကတော့ သစ်ကုလားအုပ်လည်ပင်းပေါ် တွဲ လောင်းခိုပြီး ပါသွားတာပေါ့။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ဓားကို သတိရသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ခါးပတ်ကနေ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သစ်ကုလားအုပ်လည်ပင်းကို ဆက်ကာဆက်ကာ ထိုးလိုက်တာ သစ်ကုလားအုပ်လည်း မြေပေါ်လဲကျပြီး သေပါရော။ နောက်တော့ အသေကောင်လို လဲကျနေတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းရှိရာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကူမဲက လန်ဘွားကို လှုပ်နှိုးတယ်။ လန်ဘွားက မနိုးဘူး။ ဒါနဲ့ မီးဖိုတစ်ခုဖိုပြီး အသားစနဲ့နဲ့ယူကာ ကင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကင်ထားတဲ့ အသားစကို လန်ဘွားရဲ့ နှာခေါင်းအောက် အနံ့ရအောင် သွားထားတယ်။ အကင်နံ့

www.burmeseclassic.com

ဘုရားပြန်ခဲ့ရင်တော်

လည်းကောင်း လန်ဘူးလည်း နီးလာပြီး ငါမပါဘဲနဲ့ သစ်ကုလား အုပ်စမ်းတာ မပြီးဘူးနော်လို့ အော်ပါရော။

နစ်ယောက်သား သစ်ကုလားအုပ်စီ ပြန်လာကြကာ အသား နည်းနည်းလှီးပြီး ချက်စားကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကူမဲက ငါ အသားကို ဖျက်ယူတော့မယ်။ မင်းကိုတော့ ဝေစုမပေးတော့ဘူး။ ငါ သစ်ကုလားအုပ်ကို သတ်တုန်းက မင်း လုံးဝ ဝင်မကူဘူး။ ငါက ပစ်ပစ်အော်တော့လည်း မပစ်ဘဲ မေ့မျောသွားတယ်။ ဒီတော့ ဝေစုရဖို့ မမျှော်နဲ့တော့လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီလိုပြောတာကို လန်ဘူးလည်းကြားရော သူထိုင်နေတဲ့ နေရာကနေ ထတုတ်ပြီး ရွာကို တစ်ချိုးတည်း လစ်ပါရော။ ရွာရောက်တော့ ကူမဲရဲ့ မိန်းမနဲ့တွေ့တယ်။ တွေ့တော့ ငါ့ ယောက်ျား ဘယ်မလဲလို့ ဟိုက မေးတယ်။

နင့်ယောက်ျားလား အမဲလိုက်နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ နင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ၊ ပြန်လာရင် နင့်ကို ရိုက်မယ်လို့လည်း ကြိမ်းဝါးနေလေရဲ့လို့ ပြောသတဲ့။

ကူမဲရဲ့မိန်းမလည်း စဉ်းစားရပြီပေါ့။ နောက်တော့ ကူမဲ ပြန်လာပြီး စိတ်ဆိုးပြေတုတ်အထိ သူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်ကို သွားနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး သွားနေလိုက်သတဲ့။ အဲဒီကျမှ လန်ဘူးလည်း ကူမဲရဲ့အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်စောင့်နေလိုက်သတဲ့။

မကြာပါဘူး။ ကူမဲလည်း သစ်ကုလားအုပ်တွဲကို ထမ်းပြီး အိမ်နောက်ဖက်မှာရှိတဲ့ အပေါက်ကနေ သူ့မိန်းမ အတွင်းထဲမှာ ရှိမရှိကို လှမ်းမေးပါရော။

လန်ဘူးက မိန်းမအသံနဲ့ ရှိပါတယ်လို့ ပြန်ထူးသတဲ့။

ရော ဒီအသားတွဲယူထား။ နောက်ထပ် အသားတွဲတွေ ပြန်သယ်လိုက်ဦးမယ်လို့ ကူမဲက ဆိုသတဲ့။

အပေါက်ထဲကနေ အသားတွဲတွေ ထိုးပေးလိုက်တော့

အတွင်းထဲက လန်ဘူးက ရပြီလို့ဆိုပြီး အော်လိုက်သတဲ့။

ကူမဲလည်း နောက်ထပ် အသားတွဲတွေသယ်ဖို့ ထွက်သွားပြန်သတဲ့။ ကူမဲလည်းထွက်သွားရော လန်ဘူးက သူ့ရဲ့အိမ်ရှိရာကို အသားတွေပို့ပြီး နောက်တစ်ခါ ကူမဲရဲ့အိမ်ထဲက ပြန်စောင့်ပြန်သတဲ့။

ခဏအကြာ ကူမဲပြန်ရောက်လာပြီး မိန်းမရေ အတွင်း ထဲမှာ နင်ရှိသလားလို့ မေးပြန်ရော။

လန်ဘူးလည်း အမျိုးသမီးအသံနဲ့ ရှိတယ်လို့ပြောလိုက်တော့ ကူမဲက အသားတွေကို အပေါက်ကနေ သွင်းပေးလိုက်ပြန်ရော။ အဲဒီအခါ လန်ဘူးက ရပြီရပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ ကူမဲဟာ နောက်ထပ် အသားတွေထပ်သယ်ဖို့ ထွက်သွားပြန်ရော။ လန်ဘူးက တစ်ခါ သူ့အိမ်ကို အသားတွေ သယ်ပို့ပြန်ပါရော။ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး အိမ်ထဲကနေ စောင့်ပြန်ရော။

ကူမဲလည်း အသားတွေကို သယ်ပြီးရင်းသယ်ပြီး အပေါက်ကနေ သွင်းပေး။ လန်ဘူးကလည်း ရသမျှအသား တွေကို သူ့အိမ်ရှိရာ သယ်ပြီးရင် ပြန်လာစောင့်နဲ့ လုပ်နေတော့တယ်။

နောက် ကူမဲက ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအခေါက်ပဲဟော့ သစ်ကုလားအုပ်ရဲ့ သားရေကို သယ်လာမှာလို့ ပြောပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

ဒီတစ်ခါ လန်ဘူးအိမ်ကို ပြန်သွားပြီးတဲ့အခါ ကူမဲရဲ့ အိမ်ကို ပြန်မသွားတော့ဘူး။ ကူမဲရဲ့မိန်းမကို ရအောင်ရှာပြီး တွေ့တဲ့အခါ နင့်ယောက်ျားက နင့်ကို စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီလိုလည်း ဆိုရော ကူမဲရဲ့မိန်းမလည်း သူ့သူငယ်ချင်းကိုထားပြီး အိမ်ကိုပြန်သတဲ့။

မကြာပါဘူး ကူမဲလည်း သစ်ကုလားအုပ်သား ရေကိုပိုက်ပြီး ပြန်လာပါရော။ အိမ်ရောက်တော့ သားရေကို

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

မြေကြီးပေါ်ပစ်ချပြီး ငါ အနားယူချင်ပြီး လှုပ်ကုလားထိုင်ယူခဲ့လို့ သူ့မိန်းမကိုပြောပြီး ဆေးရွက်ကြီးပါ ယူခဲ့ဖို့ မှာသတဲ့။ သူ့မိန်းမလည်း လိုတာလုပ်ပေးလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ ဘေးအိမ်တွေက အိမ်နီးချင်းတွေကို အိမ်ကို ဖိတ်ဖို့ သူ့မိန်းမကို နိုင်သတဲ့။

အိမ်နီးချင်းတွေလည်းရုံရော အသားတွဲတွေ အစဉ် သင့်မြစ်ပြီလားလို့ ကူမဲက သူ့မိန်းမကို မေးပါရော။

သူ့မိန်းမက ဘာအသားတွဲလဲလို့ ပြန်မေးတော့ ဟ ဘာ အသားတွဲရမလဲ ဒီနေ့မနက် ငါ အမဲလိုက်လို့ ရတဲ့ သစ်ကုလားအုပ်သားကို ပြောနေတာ အသားတွဲတွေကို ခွဲခဲ့ပြီး အိမ်ကိုသယ်လာပြီး နင့်ကို သိမ်းခိုင်းထားတာလေလို့ပြောတော့ သူ့မိန်းမက ဘာ သစ်ကုလားအုပ်သားမှ မရှိဘူး။ သစ်ကုလားအုပ်သားနဲ့တူတာတောင် ဒီအိမ်မှာ မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ကူမဲလည်း အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အသားတွဲတွေကို ရှာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာအသားတွဲမှ မတွေ့ဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေလည်း ဝင်ရှာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာအသားမှ မတွေ့တော့ ကိုယ့်အိမ်ကို အသီးသီး ပြန်သွားကြရော။

ဒါကြောင့် ကူမဲဟာ အမဲအတူလိုက်ဖို့ သူ့သူငယ်ချင်း လန်ဘွားကို ခေါ်ပေးမယ့် အသားတွေရတော့ ခွဲပေးဖို့ တွန့်တိုတဲ့ အတွက် သူ့အသားတွေအကုန်လုံး ဆုံးရှုံးရတာပေါ့။

ကျောက်တုံးပုလွေ ဘန်ဗာလူမျိုးစု၊ မြောက်ပိုင်းရိုးဒီးရှား။

တစ်ခါက ဘန်ဗာလူမျိုးတို့ရဲ့ အကြီးအကဲမှာ လူရွယ်တိုင်းက လက်ထပ်ချင်တဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီသမီးကို လက်ထပ်ချင်လို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အကြီးအကဲဆီကို အဖိုးတန်မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့တွေကို တင်တောင်းတဲ့သူတွေ၊ တစ်ချို့က နွားမအုပ်တွေ၊ တစ်ချို့က ကနုကမာခွံတွေ၊ လှံသွားတွေ၊ မြင်းတွေ တင်တောင်းတဲ့ သူတွေရှိခဲ့ပေမယ့် အားလုံးကို ငြင်းခွဲသတဲ့။ သူက အားလုံးသော ယောက်ျားတွေဟာ သမီးကို လှံချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပဲ လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျောက်တုံးကနေ ပုလွေလုပ်ပေးနိုင်သူသာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

ဒါနဲ့ လူတွေဟာ ကျောက်တုံးကနေ ပုလွေဖြစ် အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မအောင်မြင်ကြဘူး။

နောက်တော့ ကလုလုလို့ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက် အကြီးအကဲရှေ့ရောက်လာပြီး သူ့ကျောက်တုံးကနေ ပုလွေတစ်စင်းရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။ လက်နက်ကိရိယာတွေ ပေးပါလို့ တောင်းသတဲ့။

အကြီးအကဲလည်း ဆောက်နဲ့လွန်ကို ထုတ်ပေးလိုက် သတဲ့။ ကလုလုလည်း လက်နက်တွေကို ယူပြီး ရွာအပြင်ကို ထွက်သားတဲ့ကာ ကျောက်တုန်းကြီးတစ်တုံးကိုတွေ့တော့ သူ့မှာပါလာတဲ့ ဆောက်နဲ့ နဲနဲပါးပါးထွင်းပြီး

အချိန်ရတဲ့အပင်အောက်ကို သွားအိပ်နေလိုက်သတဲ့။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ရွာထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီး လူတွေကို သူ အလုပ်စနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောသတဲ့။ ပြီး စားသောက်။ နောက် စကားစမည်ပြော။ ပြီးတော့ အိပ်ရော၊ နေထွက်လာတာနဲ့ သူ့ကျောက်တုံးရှိရာ ရွာပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပြီး ပါလာတဲ့ ဆောက်နဲ့ တစ်ခါ နှစ်ခါ ထွင်း၊ နောက် အနားယူတော့တာပဲ။ ညနေစောင်းတာနဲ့ ရွာထဲ ပြန်ဝင် စားသောက်၊ ပြီးတာနဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြော အဲဒီအခါ လူတွေက မင်းရဲ့ ကျောက်တုံးပုလွေ ဘယ်အခြေအနေရောက်ပြီလဲလို့ မေးရင် လုပ်တုန်းပဲလို့ ပြောသတဲ့။

ရွာပြင်ထွက်လိုက် ရွာထဲဝင်လိုက်လုပ်ရင်း နှစ်ပါတ်လောက် ကြာသွားတယ်။ နောက် သူ့ရဲ့ပုလွေလုပ်ငန်း ပြီး သွားပြီလို့ အကြီးအကဲဆီ သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

နောက် အကြီးအကဲဆီက ဆက်သားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပုလွေကို အကြီးအကဲအိမ်ပို့ဖို့နဲ့ အကြီးအကဲ စောင့်နေကြောင်း လာပြောတယ်။

ကလုလုက ငါ ယူခဲ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်လေး လွန်းတယ်၊ သူ့ကိုသယ်ဖို့ မီးခိုးနဲ့လုပ်တဲ့ အထူးခေါင်းမုကို ငါ့ခေါင်းပေါ်တင်၊ ပြီးမှ သူ့ကို အဲဒီခေါင်းမုပေါ်က တင်သယ်မှ ရမယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ငါ့ဆီကို မီးခိုးခေါင်းမုယူခဲ့ပါ။ ငါက အဲဒီခေါင်းမုနဲ့ ကျောက်တုံးပုလွေကို သယ်ခဲ့ပါ့မယ်လို့ ဆိုသတဲ့။

အကြီးအကဲလည်း သူ့ အစေအပါးတွေကို ကလုလု လိုချင်တဲ့ မီးခိုးခေါင်းမုကို အမိန့်ပေးလုပ်ခိုင်းသတဲ့။ အစေအပါး တွေက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲလို့ အကြီးအကဲကို မေးတော့ အကြီးအကဲက မီးဖိုပြီး အဲဒီကထွက်တဲ့ မီးခိုးနဲ့လုပ်ပေါ့လို့ ဆိုသတဲ့။

အစေအပါးတွေလည်း သစ်သားတွေနဲ့ မီးဖိုသတဲ့။

အဲဒီအခါ မီးခိုးတွေထွက်လာရော၊ ထွက်လာတဲ့မီးခိုးတွေကို လိုက်ဖမ်းကြတော့ လက်ချောင်းတွေကြားက လျှောထွက် ကုန်ရော၊ နောက်တော့ အကြီးအကဲကို ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဖမ်းကြပေမယ့် မီးခိုးက ဘယ်လိုမှ မမိနိုင်ဘူးလို့ ပြောကြားသတဲ့။

ဒါနဲ့ အကြီးအကဲလည်း သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်သလဲလို့ စောင့် ကြည့်ဖို့ လုပ်သတဲ့။ သူတို့က မီးဖိုထဲ ထင်းတွေပို့ထဲ့သတဲ့။ ဒီအခါ မီးခိုးတွေ အများကြီးထွက်လာပြီး လိုက်ဖမ်းကြပြန်ရော၊ နောက်ဆုံး အကြီးအကဲပါ ဝင်ဖမ်းသတဲ့။ ဖမ်းမရတော့ စိတ်တိုလာပြီး ကလုလုကို သွားပြောစမ်း။ အဲဒီကောင် အရူးပဲ၊ ခေါင်းမုကို မီးခိုးနဲ့လုပ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

ကလုလုလည်း ဒီသတင်းရရော အကြီးအကဲအိမ်ကို ချီတက်သွားသတဲ့။ အကြီးအကဲရဲ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လူအုပ် ကြီးကလည်း စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။ ဒီမှာ ကလုလုက

အရှင်က ကျွန်ုပ်ဟာ မဖြစ်နိုင်တာကို လုပ်ခိုင်းတယ်လို့ အကြောင်းကြားခိုင်းတယ်။ တကယ်တော့ မီးခိုးနဲ့လုပ်တဲ့ ခေါင်းမုထက် ကျောက်တုံးနဲ့လုပ်တဲ့ ပုလွေဆိုတာက ပိုလို့ ရူးနှမ်းပါသေးတယ်။ တစ်ခုက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ခု လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့လို့ ပြောရှင်းပြသတဲ့။

လူအားလုံးကလည်း ကလုလု ရှင်းပြတာကို သဘော တူသတဲ့။ ဒါနဲ့ အကြီးအကဲက ကလုလု မောင်မင်းပြောတာဟာ အမှန်ပါပဲ၊ ငါ့ သမီးကို မင်းပိုင်နိုင်ပါပြီ၊ ငါ့အရိုက်အရာနဲ့ ငါ့သားမက်အဖြစ် မင်းဒီမှာ နေပါလို့ ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ ပုံပြင်လေးလည်း ပြီးပါရော။

www.burmeseclassic.com

ပုတ်သင်ညှို့တွေ ဘာကြောင့် ခေါင်းညှိတ် ဘန်ဟလူမျိုးမှ၊ မြောက်ပိုင်းရိုဒီးရှား။

အင်ဘွာဆိုတဲ့ ခွေးနဲ့ လုဖီလီမာ ပုတ်သင်တို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။

တစ်နေ့ မုဆိုးတစ်ယောက် အမဲလိုက်ရာကအပြန် သူ့နောက်က အင်ဘွာခွေးကို အမြီးနဲ့လိုက်လာတာတွေ့တော့ လုဖီလီမာပုတ်သင်က လှမ်းပြီး မေးသတဲ့၊ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလို့ သူ့နောက်က အမြီးနဲ့လိုက်သလဲလို့ မေးသတဲ့။

ဒါနဲ့ ခွေးက ငါနဲ့ ဒီလူနဲ့ဟာ အပေါင်းအဖော်တွေပေါ့။ ငါက သူ့အတွက် အမဲကောင်ကို ဖမ်းပေးပြီး သူက သတ်တယ်၊ ပြီး ဟင်းချက်မယ်၊ နောက် အတူတူစားကြမှာလို့ ဆိုသတဲ့။

ပုတ်သင်က တကယ်လား၊ လူတွေဟာ ဒီလို ခွဲဝေ စားတာတယ်ဆိုတာ ငါအရင် မသိခဲ့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

ခွေးက ငါတကယ်ပြောတာ အသားဟင်းချက်ပြီးတာနဲ့ တို့လိုသလောက် အိုးထဲက ယူစားကြတာပဲလို့ ဆိုသတဲ့။

ပြောပြီး အင်ဘွာခွေးလည်း မုဆိုးနောက်က ဆက်လိုက်သွားသတဲ့။ အင်ဘွာခွေးနောက်ကမှ လုဖီလီမာ ပုတ်သင်က လိုက်ကြည့်သတဲ့။ နောက်တော့ သူတို့တွေ ရွာကိုရောက်သွားကြပြီး မုဆိုးရဲ့မိန်းမက ပါလာတဲ့ အသားကို

ချက်ပါရော၊ ချက်ပြီးသွားတဲ့ အသားဟင်းကို ပန်းကန်တစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး သူ့ယောက်ျားမှဆိုးရဲ့ရှေ့ကို ချပေးလိုက်တယ်။ မှဆိုးက အသားဟင်းတစ်ချို့ကိုယူပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်တယ်။ အင်ဘွားခွေးလည်း အမြီးနို့ပြီး ဟင်းပန်းကန်ထဲ အသားဟင်းကို ယူတားလိုက်ပါရော။ လုဖဝီလီမာပုတ်သင်လည်း အင်း ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူတို့တွေ အတူဝေမျှ စားကြပေတာကိုးလို့ ဆိုသတဲ့။

ချက်ခြင်းပဲ မှဆိုးက ဝရာမတုတ်ကြီးနဲ့ ခွေးရဲ့ခေါင်းကို အသားစပြုတ်ကျအောင် ဆော်ပါရော။ အင်ဘွားခွေးလည်း အော်ပြီး ခြုံပုတ်ထဲ ဝင်ပြေးပါရော။

မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက လုဖဝီလီမာပုတ်သင်ကိုအံ့အား သင့်သွားစေတယ်။ ပုတ်သင်လည်း သူ့ခေါင်းကို ရန်းကာ ထေးရာကို ထွက်ပြေးပြီး ပါးစပ်က ခုလိုညည်းသတဲ့။ ယန်းဂု၊ ယန်းဂု၊ ယန်းဂု မယုံနိုင်စရာပဲ ခွေးဟာ တကယ်ဆို သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ။ သူ့ကို သားကောင်လည်း ဖမ်းပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မှဆိုးဟာ ခွေးရဲ့ခေါင်းကို တုတ်ခွဲရိုက်တယ်။ လူတွေ ဟာ ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ။ အောက်တန်းကျတဲ့ လူတွေပဲ။ လူတွေနဲ့ နီးနီးမှာ ငါမနေတော့ဘူး။ ခြုံထဲပဲ သွားနေတော့မယ်။

အဲဒါ တကယ်ပဲ။ ပုတ်သင်တွေဟာ လူတွေနဲ့ဝေးရာ ခြုံတွေထဲမှာ ခုထိ နေနေကြတုန်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ အင်ဘွားကို မှဆိုးက တုတ်နဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်တာ ပြန်သတိရရင် သူ့ခေါင်းကို အထက်အောက်ငြိမ့်ရင်း ယန်းဂု၊ ယန်းဂု၊ မယုံကြည်နိုင်စရာလို့ ညည်းတုန်းပဲ။

ဆေးရွက်ရှူသူနဲ့ ဆေးပင်စိုက်သူ မာရှူးနား လူမျိုး၊ တောင်ပိုင်းရိုဒီးဂျားနဲ့ မိုဇ်ဘစ်။

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ ဆေးရွက်ရှူသူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်နှစ်လောက် မိုးခေါင်တော့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ မအောင်မမြင်ဖြစ်ပြီး ဆေးရွက်ရှူသူတွေအတွက် ဆေးရွက်လည်း မရှိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူဟာ ဆေးရွက်ကို ရှူချင်တာ၊ ဆေးရွက်ငတ်တာ အလွန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရှာမရ ဖြစ်နေတော့တယ်။

သူ့သားရှစ်ယောက်က အဖေ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ နေရာအနှံ့ ဆေးရွက်လိုက်ရှာပေးပါမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ကောင်းပြီး မင်းတို့တွေ ဆေးရွက်ရအောင် ရှာပေးမှ ငါလည်း ဆေးရှူရတော့မှာ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့ ညီမ သုံးယောက်ကိုပါ တစ်ပါတည်း မင်းတို့နဲ့အတူ ခေါ်သွား။ ငါ့ကို ဆေးရွက်ပေးသူတွေရင် သူ့အိမ်ကိုကြည့် သူ့အိမ်ဟာ သာယာရင် သူ့သားတွေနဲ့ လက်ဆက်ဖို့အတွက် မင်းတို့ညီမတွေကို သူ့ဆီ ထားခဲ့လိုက်ပါလို့ မှာသတဲ့။

ဒါနဲ့ သားရှစ်ယောက်လည်း ရွာကနေ ထွက်ခဲ့ကြပြီး သူတို့နဲ့ အတူ ညီမတွေကိုလည်း ခေါ်ခဲ့သတဲ့။ ဆေးရွက်ကို နေရာအနှံ့ ရှာပေးမယ့် ရှာလို့မတွေ့ဘူးတဲ့။ သူတို့တွေ စိတ်အားပျက်နေတုန်း တစ်နေ့တော့ လမ်းပေါ်မှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ကျုပ်တို့အဖေဟာ ဆေးရွက် ကို အရမ်းလိုအပ်နေပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တို့တွေ ဆေးရွက် ရှာထွက်လာတာပါ။ ဆေးပင်စိုက်သူများ တွေ့ခဲ့ရင် ပြောပြပါလို့

www.burmeseclassic.com

မေးသတဲ့။

ဒါနဲ့ လူစိမ်းက ဆေးပင်စိုက်သူတစ်ယောက်တော့ တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဆီ ကျုပ်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ကြပါ။ လိုက်ပြပါ မယ်ဆိုပြီး သူနဲ့အတူ ညီအကိုရှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့ညီမတွေကိုပါ ခေါ်သွားသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆေးရွက်စိုက်သူဆီ ရောက်ကြတော့ သားတစ် ယောက်က ဒီလိုပြောတယ်။ ဆေးရွက် ငါ့မှာ တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး လိုက်ရှာကြစမ်း၊ ငါ အရမ်းကို လိုအပ်နေလို့ပါလို့ ကျုပ်တို့ အဖေက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမှာ ဆေးရွက်ရှိရင် ကျုပ်တို့ကို ဖူးပါလို့ တောင်းသတဲ့။

ဆေးစိုက်သူက ကောင်းပါပြီ။ ငါ့မှာ ဆေးရွက်ရှိတာ အမှန်ပဲ။ အကယ်၍ ဆေးကို မင်းတို့အဖေအတွက် ပေးခဲ့ရင် မင်းတို့က ငါ့ကို ဘာပြန်ပေးမှာလဲလို့ မေးသတဲ့။

ဒါနဲ့ သားရှစ်ယောက်တို့က အဖေကမှာပါတယ်။သူ အတွက်ဆေးရွက်ပေးသူရှိခဲ့ရင် ဆေးရွက်ပေးသူရဲ့အိမ်ကလည်း သာသာယာယာရှိခဲ့ရင် သူ့သမီးသုံးယောက်ကို အဲဒီလူရဲ့သား တွေနဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ထားခဲ့ပါလို့ မှာပါတယ်လို့ ဝိုင်းပြောသတဲ့။

ဆေးရွက်စိုက်သူလည်း ဝမ်းမြောက်သွားပြီး သူပိုင် ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သတ်ကာ ဧည့်ဝတ်ပြုသတဲ့။ နောက်မှ ဒီကိစ္စ စဉ်းစားကြတာပေါ့လည်း ပြောသတဲ့။

နောက်ရက်ရောက်တော့ ဆေးစိုက်သူဟာ အဖေဆေး ရှုဖို့ သားရှစ်ယောက်ရဲ့ အိတ်ရှစ်လုံးထဲ ဆေးရွက်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သူမွေးထားတဲ့ သားလေးရောက်ကိုခေါ်ကာ မှာသတဲ့။ မင်းတို့တွေ ညီမနှစ်ယောက်နဲ့အတူ သူတို့ဒေသ ကိုလိုက်သွား၊ ဟိုရောက်လို့ သူတို့အဖေအမေများ သဘော သကာယကောင်းရင် ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ကို သူတို့ရဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ ထားခဲ့ပါလို့ မှာသတဲ့။

ဒါနဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဆေးရွက်သူအိမ်ရှိရာ ရွာကို

ချီတက်သွားကြလေတယ်။ အဲဒီမှာ ဆေးရွက်သူဟာစောင့် နေလေရဲ့။ သူ့သားက ဟောဒီမှာ ဆေးရွက်တွေ ရလို့ လာပါပြီ။ ဆေးပေးလိုက်သူဆီမှာ ညီမတွေ ထားခဲ့ပါပြီ။ သူ့သားလေးယောက်ကို သားတို့နဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်ပြီ။ သားတို့အိမ်ဟာ သာယာအေးချမ်းရဲ့လားဆိုတာ အကြည့်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးရွက်သူက သိပ်ကောင်းတာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။

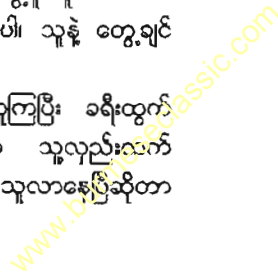
နောက်နေ့မနက်ရောက်တော့ ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့သား လေးယောက်က တကယ်ကိုသာယာတဲ့အိမ်ပါပဲ။ အဖေမှာ လိုက်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ဒီ အိမ်မှာရှိတဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ထားခဲ့ပါပြီလို့ ပြောသတဲ့။

နောက်တော့ သူတို့တွေ ပြန်သွားကြသတဲ့။

ဆေးရွက်သူရဲ့သားတွေက ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ သမီး တွေနဲ့ လက်ထပ်ကြပြီး ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ သားတွေက ဆေးရွက် သူရဲ့သမီးတွေနဲ့လက်ထပ်လိုက်ကြသတဲ့။ အိမ်နှစ်အိမ်ဟာလည်း ဆွေမျိုးတွေဖြစ်သွားကြပြီး သားတွေသမီးတွေဟာ တစ်အိမ် တစ်အိမ် သွားလိုက်ပြန်လိုက် လည်ပတ်ကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆေးရွက်သူနဲ့ ဆေးပင်စိုက်သူ နှစ်ဦးစလုံးကတော့ မိမိတို့နေအိမ် မှာပဲနေကြတော့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတွေ့ဘူး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖူးကြဘူး။

တစ်နေ့တော့ ဆေးရွက်သူက ငါဟာ အိုမင်းလာပြီ။ ငါ့မိတ်ဆွေ ဆေးပင်စိုက်သူကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ငါမသေ ခင် ဆေးပင်စိုက်သူဆီကို ငါ့ကိုခေါ်သွားကြပါ။ သူနဲ့ တွေ့ချင် စကားပြောချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုသတဲ့။

သူ့သားတွေကလည်း သဘောတူကြပြီး ခရီးထွက် ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြသတဲ့။ သားတစ်ချို့က သူ့လည်းလက် အရင်ရောက်အောင် မောင်းကြပြီး သူလာနေပြီဆိုတာ

ကြိုတင်အကြောင်းကြားဖို့ ဦးအောင်မောင်းကြသတဲ့။ သူတို့တွေ ရွာရောက်တော့ ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ သားသမီးတွေက လက် ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ကြိုဆိုကြသတဲ့။ အသံတွေကြားတော့ ဆေးပင်စိုက်သူက ဘယ်သူတွေလာလို့ ကြိုဆိုတာလဲလို့ သူကလေးတွေကို မေးသတဲ့။

သူ့သားတွေက ဟိုးအရင် ဆေးပင်လိုက်ရှာတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အဖေ၊ ဒီမှာ ချန်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဖေ လာလည်တာပါ လို့ ပြောကြသတဲ့။

ဆေးပင်စိုက်သူက ငါ့ရှက်သကွာ၊ သူ့သမီး တွေကို ငါ့လက်ခံလိုက်ပြီး သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မကံလာစကား လည်းမပြောရဘူး။ ငါ့သမီးတွေကိုလည်း သူ့ဆီပို့တော့ အဲဒီကိစ္စ အတွက် ဘာမကံလာစကားမှ မပြောခဲ့ရဘူး။ တွေ့ရင် ဒီကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးကြ မေးမြန်းကြလုပ်မှာ သေချာတယ်။ ခု ငါတွေ့ရမှာ ရှက်သကွာ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောပေး ကြပါလို့ မှာသတဲ့။

ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့သားတွေက အဖေနေမကောင်း ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးရှူသူရဲ့သားတွေက တို့အဖေလည်း နေမကောင်း ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူမသေခင် မင်းတို့အဖေနဲ့ တွေ့ရအောင် လာခဲ့တာပေါ့၊ မင်းအဖေလည်း နေမကောင်း၊ ငါ့အဖေလည်း နေမကောင်း ဘာကွာ လို့လဲ အတူတူပဲဟာလို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့သားတွေက ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ ဒီညွှန်ဂေဟာမှာ တည်းကြပါဦး။ မနက်ဖြန်မှ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ကြတာပေါ့လို့ ဆိုသတဲ့။

ဆေးရှူသူနဲ့ သူ့သားတွေလည်း ညွှန်ဂေဟာထဲကို ဝင်ပြီး နားကြတာပေါ့။ ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ မိသားစုက အစားအသောက်တွေနဲ့ ညွှန်ကြတယ်။ အဲဒီလို အစား အသောက်တွေကို သယ်လာချိန်မှာ ရွာထဲက အော်ဟစ်ငိုသံတွေ ကြားကြပါရော။ ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ သားတွေက အဖေသေပြီ။

အဖေသေပြီလို့ အော်ကြသတဲ့။

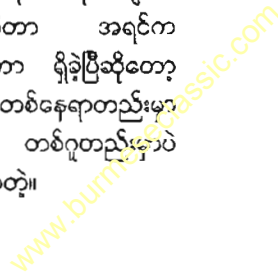
အဲဒီအချိန် ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်နေတဲ့ ဆေးရှူသူရဲ့ သားတွေဆီကလည်း ငိုဟစ်သံတွေ ကြားကြပြန်ပါရော၊ သူ့သားတွေက တို့အဖေလည်းသေပြီ၊ သူ့အရပ်နဲ့ဝေးရာမှာ သေရလေခြင်းဆိုပြီး အော်ဟစ်ငိုကြပြန်ပါရော။

မိသားစုနှစ်ခုက သားတွေက အဖေနှစ်ယောက်ရဲ့ အသုဘ အခမ်းအနားကို စီစဉ်ကြဖို့ တိုင်ပင်ကြပါလေရော။ နောက်ရက်ရောက် တော့ ရွာခံတွေက ဧည့်သည်တွေကို ကဲ ဒီမှာသေဆုံးတာဆိုတော့ တစ်နေရာကိုရွေး တို့အဖေမြှုပ်သလို မင်းတို့အဖေကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ပေး ပါ့မယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

ဆေးရှူသူရဲ့သားတွေက မင်းတို့အဖေအတွက်အုတ်ဂူ တစ်ဂူ၊ တို့အဖေအတွက် အုတ်ဂူတစ်ဂူ အသလို ခွဲလုပ်မနေပါနဲ့၊ မင်းအဖေနဲ့ တို့အဖေက သူငယ်ချင်းတွေမို့ အုတ်ဂူတစ်ဂူထဲမှာပဲ အတူတူမြှုပ်တာက ပိုသင့်တော်ပါတယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

ဆေးပင်စိုက်သူရဲ့ သားတွေက ဒီလိုလုပ်လို့ရသလား။ လူနှစ်ယောက်ကို ဂူတစ်ဂူထဲမှာ အတူတူမြှုပ်တာ အရင်က ရှိခဲ့ဖူးသလားလို့ မေးကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဆေးရှူသူရဲ့သားတွေ မြေပုံက မောင်ရင်တို့ ပြောတာက လူနှစ်ယောက်ကို ဂူတစ်ခုတည်း အတူမြှုပ်တာ ထုံးစံမရှိဘူးဆိုတာလား။ ပုံမှန်ဆို ဟုတ်ပါတယ်။ ခုဟာက လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းဆီတွေ့ဖို့ အလည်အလာ သူ့ရောက်ရောက်ချင်းပဲ နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးကြရတယ်ဆိုတာ အရင်က ကြားဖူးရဲ့လား။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ဆိုတာ ရှိခဲ့ပြီဆိုတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်းမှာ သေဆုံးခဲ့ကြရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကို တစ်ဂူတည်းမှာပဲ အတူတူမြှုပ်ရပေလိမ့်မယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်ဟော်

ဆွေးနွေးကြရင်း ဒီအတိုင်းပဲ အဖြေရနေပြီး ရှေ့မတိုး သာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေကြတော့ အဖေနှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ထူးမှာ အတူမြှုပ်ကြံဖို့ နှစ်ဖက်စလုံးက သဘောတူ ကြသတဲ့။

ဂူအတွက် မြေကြွင်းကို နှစ်ယောက်စာနက်နက် တူးကြပါရော၊ ဆေးရှူသူနဲ့ ဆေးပင်စိုက်သူတို့ရဲ့ ရှုပ်အလောင်း တွေကို သင်္ချိုင်းရိုရာကို သယ်ဆောင်လာကြတယ်။ ပထမဆုံး ဆေးပင်စိုက်သူကို အောက်ကထားပြီး ဆေးရှူသူကို သူ့အပေါ်ကနေ ထပ်လိုက်သတဲ့။ နောက် ကဲ မြေမဖို့ခင် ကျောက်တုံးတွေ အရင်ထည့်ကြဆိုပြီး ကျောက်တုံးတွေ ထည့်ဖို့ လုပ်သတဲ့။ အဲဒီကျောက်တုံးတွေ ထည့်မယ်ဆိုတဲ့အသံကို ဆေးပင်စိုက်သူကကြားတော့ ဟေ့ ငါမသေဘူးကွ၊ ငါ့ကို ကျောက်တုံးတွေနဲ့ မဖို့ကြနဲ့၊ ငါ့ကို ဆွဲထုတ်ကြလို့ အော်သတဲ့။ အပေါ်ကနေတဲ့ ဆေးရှူသူက ဟေ့ ငါက အပေါ်ကနေမို့ ငါ့အရင်ဆွဲထုတ်ကြလို့ အော်ပါလေရော။

ဆေးပင်စိုက်သူက သူ့သားတွေကို ငါဟာ ဆေးရှူ သူကို တကယ်တော့ မတွေ့ချင်ဘူး။ သူ့သမီးတွေကို လက်ခံစဉ်က သူ့ကို ဘာစကားမှ မပြောလိုက်ရတဲ့အပြင် ငါ့သမီးတွေကို သူ့ဆီထားခဲ့ခိုင်းစဉ် ကလည်း ဘာစကားမှ မပြောခဲ့ရတော့ အင်မတန် ရှက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ဖျားနေတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ငါ့ကို မတွေ့အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲလို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးရှူသူကဒါကြောင့်သေသေချာချာနားထောင်ကြ၊ သမီး တွေကို လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင် သူတို့တွေရဲ့ အဖေကို တောင်းရမ်းတဲ့ စကား ပြောတာဟာ မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းပဲလို့ မိန့်ကြားသတဲ့။

အရင်တုန်းကတော့ ဒီလို လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိပါဘူး။ ခုတော့ တုံးစံလေ့ရိုးရာတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလေ။ <

လမင်းရဲ့အမှာစကား ဟော့တန်တော့၊ တောင်အာဖရိက။

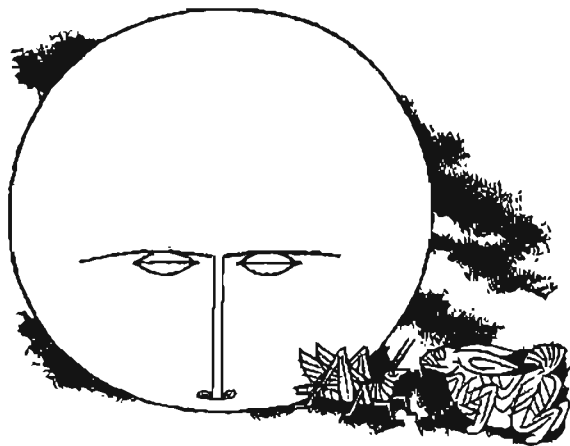
အစပထမကတည်းက ဒီလိုပါပဲ၊ လမင်းဟာ ပိုင်းစက်လာပြီး အရောင်တွေတောက်ပပြီး တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာ၊ နောက်တော့ သေဆုံးသွားတော့တယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပိုင်းစက်လာ အရောင်တွေ ထွန်းပ သေဆုံး ပြီး ပြန်အသက်ရှင်လာ။

လူတွေရှိရာကို အမှာစကားတစ်ခုဖို့ လမင်းမှာ တစ်ခါက ဆန္ဒရှိခဲ့ဖူးသတဲ့။ သူ့ရဲ့စေတမန်အဖြစ် နံ့ကောင်ကို ရွေးချယ်ပြီး ဒီလို စကားတစ်ခွန်း မှာသတဲ့ -

လူတွေဆီကို သွားပြီးပြောပေးပါ၊ လမင်းဟာ လစဉ် သေဆုံးရတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်အသက်ရှင်တယ်၊ လူတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း သေရမယ်၊ ပြီး အသက်ပြန်ရှင်လိမ့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။

နံ့ကောင်လည်း သူ့ရဲ့ခရီးရှည်ကြီးကို စတေးဟယ်၊ လမ်းခရီးမှာ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့တော့ မြည်းက

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာလို့ အိမ်နဲ့အဝေးကြီးကို ထွက်ခဲ့ရ တာလဲလို့ မေးသတဲ့။

နံ့ကောင်က ငါ လူတွေရှိရာကို သွားပြီး လမင်း မှာလိုက်တဲ့ အမှာစကား ပြောကြားမလို့ပါလို့ မြေသတဲ့။ ငါပြောရမယ့်စကားက လမင်းဟာ သေဆုံးပြီးရင် ပြန်လည် အသက်ရှင်ရတယ်၊ လူတွေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သေလွန်ပြီးရင် ပြန်လည်ရှင်သန်ကြရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲလို့ ပြောသတဲ့။

မြည်းက မင်းက အင်မတန်နေးကွေးတဲ့အပြင် ဒီအလုပ်က မင်းနဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး။ လမင်းရဲ့စကားကို ငါပဲ လူတွေဆီရောက်အောင် သယ်သွားပေးလိုက်မယ်။ ပြောပြီး နံ့ကောင်ကို ထားခဲ့ကာ လူတွေဆီ အရောက် အလှူအမြန် သွားသတဲ့။ ရောက်တော့ လူတွေနေထိုင်ရာ ရွာအလယ်ကနေ သတင်းပို့ ရောက်နေပြီလို့ အော်သတဲ့။

ရွာလူအုပ်လည်း မြည်းကို ဝိုင်းလိုက်ကြပြီး တို့အတွက် ဘာသတင်းများ ပါလို့လဲလို့ ဝိုင်းမေးကြသတဲ့။

မြည်းက မင်းတို့ကို လမင်းက စကားတစ်ခွန်း ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒါက သူဟာ သေဆုံးသွားပြီးရင် အစဉ်သေဆုံးရပြီး လူတွေလည်း သူလိုပဲ သေဆုံးပြီးရင် ပြန်မရှင်တော့ဘူးလို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

သူက လမင်းဆီကို ပြန်ပြီး လမင်းပြောခိုင်း လိုက်တဲ့စကားကို လူတွေဆီ သူ အရောက်ပို့ခဲ့ပြီးပြီလို့ သတင်းပြန်ပို့သတဲ့။

နေပါဦး ငါ ရွေးလိုက်တာက နံ့ကောင်ပါ။ ငါ့ အမှာစကားကို ဘယ်လိုလုပ် မင်းလိုမြည်းက ယူဆောင်ပြီး လူတွေကို ပြောရတာလဲလို့ လမင်းက မေးသတဲ့။

နံ့ကောင်က နေးတဲ့အပြင် ဒီအလုပ်နဲ့လည်း မသင့်တော်ပါဘူး။ သူ့ဝန်ကို ကျုပ်က ဝင်ထမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ခင်ဗျားမှာလိုက်တဲ့စကား လမင်းဟာ သေပြီးရင် ပြန်မရှင်

www.burmeseclassic.com

ဘုရင်ကြီးရဲ့စည်တော်

တော့သလို လူတွေလည်း လမ်းလို သေပြီးရင် ထာဝရ
သေရတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ မြည်းက ပြောသတဲ့။

လမ်းလည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး အဲဒီစကားက
ငါ နဲ့ကောင်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားမှ မဟုတ်တာ၊ ငါပြောတာက
လမ်းဟာ တစ်လတစ်ခါ သေရတယ် ပြီး ပြန်အသက်ရှင်တယ်၊
ဒီအတိုင်းပဲ လူတွေဟာ သေလွန်ပြီးရင် တဖန် ပြန်ရှင်ကြဦးမယ်လို့
ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခု မင်းပြောခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ သေပြီးရင်
ထာဝရသေတာပဲဆိုတာက အမှားကြီးပဲလို့ ပြောသတဲ့။

ပြောပြောဆိုဆို လမ်းဟာ မြည်းရဲ့နှုတ်သီးကို
ဘေးနားက သစ်သားတုတ်နဲ့ ကောက်ရိုက်လိုက်တော့
မြည်းနှုတ်သီးကနေ နှာရည်တွေ ယိုကျလာတယ်။ အဲဒီက
စလို့ မြည်းတွေရဲ့နှုတ်သီးမှာ နှာရည်တွေဟာ တခွဲခွဲ ဖြစ်နေ
တော့တယ်။

ဒါပေမယ့် လူတွေကတော့ မြည်းယူလာခဲ့တဲ့ စကား
အမှားကိုပဲ ကြားခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်နေကြတုန်းပဲတဲ့။

ဖော်မောင်
ဖ၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၅
ညနေ ၄၃၅

